

CURRICULUM

*Refrene ale recuperării
și memoriei*

Redactare: Medeea Iancu
Tehnoredactare & copertă: Cătălin Furtună
Imagine copertă: Ernst Faber, *Chrysanthemum segetum*, National
Museum of Natural History, 1901

Tipărit la tipografia editurii frACTalia.

Mădălina Oprea
Curriculum. Refrene ale recuperării și memoriei
© frACTalia, 2023 pentru ediția prezentă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OPREA, MĂDĂLINA

Curriculum : refrene ale recuperării și memoriei / Mădălina Oprea. –

București : frACTalia, 2023

ISBN 978-606-9028-75-9

821.135.1

Editura frACTalia
București, România
www.fractalia.ro

Mădălina Oprea

CURRICULUM

*Refrene ale recuperării
și memoriei*

București, 2023

CUPRINS

Corpus istoric, documentar & politic al amintirilor mele

AUTOPORTRET 9

CÂNTEC NOCTURN 21

CÂNTECUL COPILĂRIEI 39

CÂNTECUL VIRGINITĂȚII 61

CÂNTEC DESPRE FAMILIE 85

INVENTAR 115

Sunt fata timpurilor mele/ Linii de fugă spre un viitor apropiat

despre GENERAȚII 123

despre PRIETENIE 147

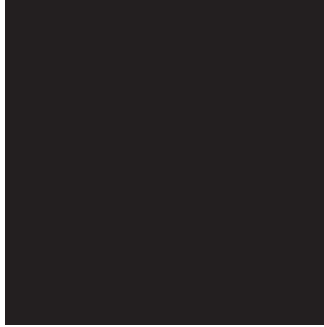
despre MUNCĂ 171

despre PLĂCERE 191

despre IUBIRE 213

NOTE 233

***Corpus istoric,
documentar & politic
al amintirilor mele***

AUTOPORTRET

Proba E. c)

Toate subiectele sunt obligatorii.

Toate subiectele sunt necesare.

Se acordă zece puncte din oficiu.

SUBIECTUL I

Citește, cu atenție, următorul fragment:

„Despre rolul educației pentru fete” — discursul lui Carol I la festivitatea de premiere a elevelor școlilor secundare și primare de fete din București (1876)

« În rezolvarea problemei atât de mari și dificile a instrucțiunii publice într-un stat, educațiunea femeilor ocupă locul cel dintâi. Centru al familiei și al vieții casnice, motor al sentimentelor celor mai nobile și generoase, femeia într-adevăr a avut și va avea rolul cel mai înalt și mai frumos în societățile omenești, ca fiică, ca soție, ca mamă, ea are o misiune de îndeplinit [...] »

Pornind de la această sursă, răspunde la următoarele cerințe:

1. Exprimă-ți, în aproximativ cinci rânduri, opinia despre conștiința istorică referitoare la rolul educației pentru fete.

În opinia mea, conștiința istorică referitoare la rolul educației pentru fete este foarte importantă, deoarece ne ajută să înțelegem de ce felul în care ne privim în prezent ca fete, la școală și în lume, trebuie rescris.

2. Considerați că există diferențe între conștiința istorică de atunci și cea de acum? Pentru a rezolva acest exercițiu, te poți folosi de un exemplu personal.

Pentru acest exercițiu vin cu laptopul în fața oglinzii din dormitor.

Sunt în fața oglinzii:

mă privesc privindu-mă,

mă privesc privindu-mă în oglindă.

Oglinda are multe funcții:

1. de reprezentare;
2. de împuternicire;
3. de perpetuare a felurilor în care am fost obișnuiți să ne privim
4. sau a felurilor în care reînvățăm să ne privim.

Știu că felul în care mă uit la mine în oglindă nu poate fi separat de conștiința istorică a felului în care am fost obișnuită să mă privesc în oglindă.

Iau funcția oglinzii și o transform:

— mă privesc pe mine pentru mine.

În oglindă văd un corp.
Îmi place acest corp,
dar nu sunt mereu prezentă în corp.

Gândurile despre corpul meu au fost o constantă a vieții mele de copil și de adolescentă

pentru că:

1. toate filmele;
2. și reclamele;
3. și picturile;
4. și emisiunile tv;
5. și toată educația primită în familie;
6. și toată educația primită la școală

au fost despre corpul meu de copil și de adolescentă:

- || cum trebuie să arate;
- || cum trebuie performat;
- || pentru cine;
- || în ce scop.

Nu sunt mereu prezentă în corp și asta este o consecință a lucrurilor enumerate mai sus.

Nu sunt mereu prezentă în corp, dar atunci când sunt
— și în ultimii ani sunt din ce în ce mai des —
mă interesează cel mai mult ce pot face eu cu acest corp, nu cum îl văd.
De exemplu, degetele mele îmi plac,
cu ele tastez mesaje lungi către prietenx.
Palmele mele îmi plac,
cu ajutorul lor frământ aluat pentru gogoși și mă hrănesc,

cu ele îmi mângâi burta la final,
mulțumită.

Și astea ar fi doar două activități din lista de activități pe care le pot face cu
palmele,
din lista de activități pe care le pot face pentru mine,
din lista de activități pe care le pot face pentru a comunica cu ceilalți
despre mine.

Mă interesează și cum îl văd, nu pot ignora felul în care arată corpul meu.
Sunt conștientă de privilegiile pe care le am,
de standardele de frumusețe eurocentrice în care m-am născut,
standarde de frumusețe pe care le bifez
și de pe urma cărora, nu de puține ori,
beneficiez:

- || piele deschisă la culoare;
- || corp slab;
- || buze pline;
- || nas mic.

Am fost socializată să ignor diferențele sau să le compar.
Nu mai vreau să ignor diferențele și nici să le compar.
Pentru a face asta, mă întorc la corp și în corp: pentru vindecare și pentru o
transformare a conștiinței istorice despre corp.

Corpul are memorie, își amintește.
Amintirile mele sunt doar o secvență care se suprapune peste alte secvențe
de amintiri dureroase:
ale obiectificării;

- ale atingerilor nedorite;
- ale rușinii;
- ale discriminării;
- ale violenței.

Aceste amintiri au fost memorate și de alte corpuri
care nu arată ca al meu,
aceste amintiri au fost memorate de persoane
care nu sunt eu.

Recunoașterea tuturor acestor amintiri este necesară
pentru construirea unei conștiințe noi despre corp.
Lucrez și eu la asta, conștientă că am fost socializată
să ignor diferențele și să le compar,
lucrez și eu la asta pentru că nu mai vreau să ignor
diferențele și nici să le compar.

Mă interesează foarte mult și cum îmi simt eu corpul,
pentru a îl simți, mă îndepărtez de oglindă și mă întind pe salteaua
din dormitor.

Nu e ușor să stai doar tu cu corpul tău,
corpul își amintește:

- || obiectificarea;
- || atingerea;
- || rușinea;
- || violența;
- || discriminarea.

Nu e ușor să stai doar tu cu corpul tău
să stai — să respiri — să exiști.

Când mă întind pe salteaua din dormitor și respir
| plâng |
corpul își amintește obiectificarea.
Dacă plâng, apelez la următorul exercițiu:
Îmi lipsesc mâinile de piept.
Respir adânc.
Respir adânc și număr,
cu mâinile lipite de piept.

Respir adânc,
respir adânc și număr,
încep să simt
| căldura |
corpul își amintește iubirea.

Căldura poate fi asociată și cu furia.
Furia nu e o emoție negativă,
furia poate fi un semn că ni s-a făcut o nedreptate
— obiectificarea este o nedreptate.

Următorul exercițiu e acela în care las furia și iubirea să curgă prin corp.
Mă ridic din pat și mă plimb prin cameră,
mă mișc odată cu furia și cu iubirea.
Furia și iubirea se întâlnesc în corp,
corpul e una cu furia și cu iubirea,
eu sunt furia și sunt și iubirea.
Corpul se transformă,
corpul e recunoscut.

La final, îi dau corpului odihnă.

[odihna e și ea un exercițiu, mai ales dacă nu poți să dormi noaptea din cauza gândurilor și fricilor și emoțiilor intense.]

SUBIECTUL AL II-LEA

Redactează un text de minimum 150 de cuvinte despre importanța emoțiilor.

În redactarea textului, vei avea în vedere următoarele repere:

- **Formularea unei opinii față de subiectul dat**
- **Respectarea normelor limbii literare (norme de exprimare, de ortografie și de punctuație), așezarea în pagină, lizibilitatea, respectarea precizării privind numărul minim de cuvinte**

Simt totul foarte intens.

Emoțiile intense nu sunt o problemă,
sunt emoții intense și sunt ale mele.

Îmi trăiesc emoțiile cu conștiința istorică a felului în care au fost interpretate
emoțiile intense:

II „Nebunie”;

II „Isterie”;

II „Slăbiciune”

de fapt, raționalizez aceste emoții,

nu le trăiesc

(de fiecare dată)

Iau conștiința istorică și o dau deoparte,

cât să îmi pot trăi emoțiile intense, copleșitoare & totale.

Nu știu dacă pot descrie:

- || Golul;
- || și prea multul;
- || și zgomotul;
- || și neputința.

Frica:

- || de abandon;
- || de respingere;
- || de dezastru;
- || de boală,

dar mai ales — de abandon — de respingere și de boală.

În ultimele două săptămâni am locuit cu prea multul — cu zgomotul — cu neputința

am locuit cu ele în corp,

nu mi-a plăcut, dar nu aveam unde să mă duc

în sensul în care, nu aveam încotro

pentru că orice făceam

erau acolo

în:

1. teama de a merge la muncă ca nu care cumva să pățesc ceva
rău, copleșitor, total;
2. în oboseala de după muncă, de după tot acest efort mental;
3. în efortul mental pe care îl depun pentru a îmi valida emoțiile.

Îmi dau spațiu să exist,

să iau pauze pentru a îmi spune:

„ești bine,
ești în siguranță”

Să transform această conștiință istorică e un proces,
un astfel de proces presupune multe ore de practică, îmi poate lua o viață,
e în regulă.

Un alt lucru despre mine este acela că nu am avut niciodată
răbdare.

E important să spun despre mine că nu am avut niciodată răbdare să:

- || recitesc ce am scris la un test;
- || să rescriu un poem;
- || să îmi trăiesc emoțiile;
- || să am grijă de mine;
- || să stau în liniște;
- || să mă bucur.

E un proces să înveți:

- || răbdarea;
- || să rescrii un poem;
- || să scrii o carte;
- || să recitești ce ai scris la un test;
- || să recitești ce ai scris într-un mesaj;
- || să ai grijă de tine;
- || să îți trăiești emoțiile;
- || să stai în liniște;
- || să te bucuri.

Procesele astea sunt lungi, îmi pot lua o viață, dar se pot învăța împreună
— e în regulă.

Nu e ușor să scriu despre mine, deși s-au scris multe despre mine.
Bărbații au produs o cantitate enormă de:

— picturi — poeme — romane — reclame — manuale — regulamente școlare
despre mine.

Când am început acest exercițiu nu știam ce să spun despre mine
pentru că nu am fost lăsată să vorbesc despre mine,
pentru că nu am avut un spațiu în care să vorbesc despre mine, în alt fel în
afară de cel obișnuit, setat de Bărbații: Bisericii, Familiei, Școlii, Lumii în:
— picturi — poeme — romane — reclame — manuale — regulamente școlare.

Când am început acest exercițiu nu știam ce să spun despre mine,
dar gândul că ar putea scrie altcineva despre mine în continuare
mă face să vreau să spun totul:

1. Am emoții intense.
2. Învăț răbdarea față de mine.
3. Mă uit la filme în fiecare zi,
mă uit la filme pe sărite.
Nu consider că e greșit să te uiți la filme pe sărite,
prieteni nu știu, de exemplu, că mă uit la filme pe sărite
dar o spun acum.
4. Mă uit la insta-story-urile oamenilor pe care îi am la follow,
mă uit și la insta-story-urile oamenilor pe care nu îi am la follow
și nu îmi e rușine că mă uit și că ei văd că mă uit.
5. Când sunt singură acasă, gătesc doar ce mâncam atunci când locuiam
cu mama:
 - || cartofi prăjiți;
 - || cartofi copti;
 - || tocăniță de cartofi;
 - || salată de cartofi cu ceapă și mărar;
 - || musaca de cartofi.

Sunt profund atașată de amintirile mele
— cartoful este amintirea muncii,
cartoful este amintirea mâinilor bătătorite ale mamei,
cartoful este ceea ce am mâncat aproape în fiecare zi până la optișpe ani
și cartoful este ceea ce au mâncat ai mei în fiecare zi
pentru a mă trimite la facultate.
Cartoful este amintirea sacrificiului.
Cartoful este amintirea copilului.
Cartoful este amintirea unei oarecare forme de grijă părintească,
Cartoful este amintirea unei oarecare forme de iubire părintească.

6. Citesc în timp ce merg, nu pot sta într-un singur loc.
7. Nu pot gândi către o singură direcție.
8. Nu pot sta concentrată pe o sarcină mai mult de cinci minute,
am zile în care nu mă pot spăla pe dinți dacă nu țin telefonul sau
o carte în cealaltă mână
pentru că nu pot face un singur lucru,
pentru că uneori să fac un singur lucru înseamnă și să stau cu mine.

Să scriu acest poem a fost cel mai greu exercițiu pe care l-am făcut.
Să scriu acest poem a fost cel mai greu exercițiu pe care l-am făcut
pentru că am scris despre mine,
pentru că am stat numai cu gândul la mine,
dar să nu scriu acest poem ar fi însemnat să îi las pe alții să scrie despre mine
și nu mi-a plăcut
pentru că gândul că ar putea scrie cineva în continuare despre mine
mă face să vreau să spun totul.

CÂNTEC NOCTURN

I.

Eram în primul an de liceu,
era toamnă
— octombrie.

Eram în primul an de liceu,
era octombrie
— vineri
seara, undeva în jur de șase.

Terminasem orele și mă duceam spre casă,
adică spre garsoniera din oraș închiriată de ai mei pentru mine
pentru că nu voiau să fac naveta până acasă,
să merg noaptea pe tren
singură
la cînșpe ani.

Nu mergeam singură spre noua casă,
o colegă de clasă mi-a propus încă din septembrie să facem drumul liceu-casă
— împreună.

Ziua, în drumul spre școală, vorbeam despre:

|| teme;

|| muzică;

|| seriale la care eu încă nu mă uit, dar promit;

[e mai ușor să „promiți că”, e un obicei învățat în copilărie,
dar nu asta era ideea aici]

Ziua, în drumul spre școală, eram okay

— sigure,

așa cum putea o adolescentă să fie sigură când iese pe stradă.

Nu ni s-a întâmplat niciodată *ceva* în drumul spre casă,

însă discuțiile noastre despre:

teme — muzică — seriale la care eu nu mă uit, dar promit că mă uit în
weekend —

se transformau

|| la orice pas;

|| orice zgomot;

|| orice bărbat care traversa pe partea noastră de stradă,

ne lipeam una de cealaltă,

ne strângeam de braț și grăbeam pasul.

Când ajungeam în fața blocului,

simțeam eliberarea,

ne îmbrățișam de „La revedere”

nu spuneam nimic,

nu numeam

— frica.

Ne-am născut cu frica de noapte,
ne-am născut în frica de noapte.

Nu îmi plăcea să merg seara pe stradă, dar apoi noaptea

„Să nu mă prindă noaptea afară,
noaptea e periculoasă pentru mine;
orice zgomot, orice pas, orice necunoscut
poate aduce nenorocire”
e un refren învățat în copilărie.

În casă era okay,
aprindeam toate luminile,
mă schimbam în haine comode,
mâncam ceva pe grabă
după, mă așezam la birou și deschideam calculatorul,
intraam pe mess
unde mă aștepta colega mea și încă cineva
care îmi scria noaptea, după ore
— întotdeauna noaptea.

II.

A fost ciudat pentru mine să observ cum după patru ani în care

- Directoarea;
- Preotul școlii
- și părinții,

au controlat apropierea dintre elevi prin refrene de tipul:

„Cel ce te iubește te va aștepta,
nu trebuie să inițiezi păcatul.
Așteptarea te va ține departe,
departe de rău și de necuratul”,

am fost aproape aruncată într-o altă lume,
o lume în care apropierea dintre elevi nu mai erau controlate,
dar nu erau nici căutate, nu știu să explic;
profesorul de matematică, de exemplu, glumea în primele ore de liceu și ne
spunea:

„Toamna se numără bobocii”

— nu era amuzant,

nu era o glumă.

Toamna se căutau și se numărau bobocii.

Toamna era anotimpul abundenței

— pentru băieți.

Toamna era anotimpul testelor

— pentru fete.

Anotimpul:

|| testelor inițiale;

|| testelor din lecția de zi;

|| testelor de frumusețe.

Adulții nu ne-au spus niciodată lucruri exacte despre apropierea dintre elevi,
așa că în timp ce învățam pentru:

|| testele inițiale;

|| testele din lecția de zi;

|| olimpiada de la istorie,

mai învățam și pentru testele de frumusețe,

îmi performam corpul ca în filmele de la televizor.

„Să mă aranjez și să aștept să fiu privită.

Să mă aranjez și să aștept să fiu aleasă.

Să fiu aleasă și să fiu scoasă în oraș la un date.”

e un refren învățat din filme.

Adulții din jur s-au comportat de parcă liceul ar fi trecerea către maturitate, fără să mă pregătească pentru maturitate.
Nici aici nu știu să explic,
pentru că de multe ori am simțit că singura maturitate pe care o vedeau la noi, era cea sexuală,
pe care o vedeau pentru că voiau să aibă scuze plauzibile pentru a ne obiectifica.

Adulții din jur nu ne vorbeau despre sex, dar ne judecau și ne pedepseau dacă vorbeam despre sau făceam sex,
toate astea în timp ce ne făceau cu ochiul și ne spuneau:
„Așa e toamna, se numără bobocii”

Am introdus această paranteză pentru că:

- || nu pot sta locului;
- || e propriul meu proces;
- || eu vreau să mă ascult;
- || eu vreau să știu toate detaliile acestei fete;
- || eu mă cred;
- || e important contextul ăsta istoric;
- || acest context istoric se repetă;
- || acest context istoric e nedrept.

III.

Noaptea, deci, mă aștepta cineva pe mess,
acel cineva îmi scria numai noaptea.
La început nu aveam o problemă cu asta, dimineața nu mă gândeam nici eu la el:
îmi făceam teme și le discutam cu colega mea,
învățam pentru teste și pentru mine,

citeam mult, fără un reper anume,
descoperisem biblioteca din oraș
așa că împrumutam tot ce prindeam,
în mare parte, numai cărți scrise de bărbați,
de fapt, pe cine scuz, aproape exclusiv cărți scrise de bărbați.

Nu vorbeam mare lucru cu acest cineva, nu îmi pot aminti multe,
eu îmi amintesc aproape totul.

Pot repera, în schimb, niște emoticoane pe care le tot folosea pentru a comunica cu mine

;;) — dacă folosea acest emoticon, îmi imaginam că flirtează cu mine,
de exemplu

— comunicarea era suprainterpretare.

Sunt multe filme în care bărbații nu spun multe,
sunt misterioși,
se uită la tine,
zâmbesc și nu îți spun nimic,
în timp ce femeia stă și se întreabă ce vrea să spună bărbatul care nu spune multe,

e misterios,

se uită la ea

și zâmbește?

ACUM ȘTIU CE VREA SĂ SPUNĂ:

— NIMIC.

Apoi vedeam alte scene în care viața femeii se transforma într-o perpetuă discuție cu prietenii ei despre ce vrea să spună bărbatul care nu spune multe, e misterios,
se uită la ea și zâmbește,

o vede numai când vrea el,
când nu e ocupat el.

Eu nu am vorbit cu prietenii mei despre dinamica dintre mine și acest cineva,
analizam și potențam aceste conversații nesatisfăcătoare,
le umpleam de sens
singură.

Peste băiatul cu care vorbeam, suprapuneam semnificații noi și avatarul bărbatului din filme.

Nu vorbeam mare lucru, nu îmi pot aminti multe,
dar știu că puteam sta și până la două noaptea de vorbă pe mess:
eu prin cuvinte,
el prin emoticoane.

După ce ne scriam „noapte bună”
mă puneam în pat și mă mai gândeam puțin,
pentru că așa am văzut în filme:
după ce ai încheiat conversația,
după ce ai închis calculatorul
du-te în pat și
mai gândește-te puțin,
mai visează puțin

„Că e firesc să stau noaptea cu privirea pierdută pe pereți,
că e frumos să nu pot dormi pentru că mă gândesc la băieți,
că fetele sunt singurele care stau noaptea și analizează mesaje
goale de la băieți”
e un refren învățat din filme, dar și de pe tumblr.

IV.

După o perioadă de două săptămâni în care nu am mai vorbit aproape deloc, ne-am văzut irl.

Mi se luase și mie de el, chiar dacă văzusem multe filme și îmi făceam și eu multe scenarii la rândul meu,
nu i-am mai scris nici eu,
am fost okay două săptămâni fără prezența lui în viața mea.

♡ Am trăit două săptămâni, deși în multe filme mi s-a spus că nu pot trăi două săptămâni dacă nu îmi scrie băiatul. Și, chiar dacă am ieșit afară până la urmă, asta nu anulează faptul că în mine existau resurse pentru a trăi fără să potențez romantic emoticoane.♡

Ne-am văzut cu o seară înainte de vacanța de iarnă,
afară ninge frumos, dar nu era pentru mine.

Nu mi-a plăcut niciodată să mă joc în zăpadă
pentru că la prima ninsoare, bulgării se năpusteau asupra noastră
cu o viteză copleșitoare,
răsetele băieților la fel;
noi fugeam înapoi în casă sau înapoi în clase,
roșii în obraji,
neamuzate.
Prima ninsoare nu era niciodată a noastră,
nu era niciodată despre joacă, de fapt.

Și el nici măcar nu mi-a scris cu câteva ore înainte ca să mă întrebe dacă am timp să îl văd;

probabil se uita și el la aceleași filme în care femeia are mereu timp
și se modelează după bărbat,
chiar dacă el tot la liceu era, doar că în clasa a doișpea,
dar tot la liceu.

Și eu făceam lucruri,
aveam o viață a mea,
preocupări independente de el
— învățam pentru olimpiada de istorie în perioada aia,
olimpiada de istorie era importantă pentru mine,
dar am ieșit afară.

Era în jur de ora opt când am ieșit în parcul de lângă blocul meu,
era noapte,
ningea frumos,
dar nu era pentru mine.
Mie îmi plăcea cel mai mult toamna,
octombrie în special;
în octombrie m-a născut mama,
în octombrie se culegea porumbul la mine în familie,
eu sunt atașată de amintirile mele
și de vântul ăla călduț.
El era fericit,
iarna mergea la munte și se dădea cu schiurile,
el era dintre cei care se puteau juca în zăpadă.

Nu am stat mult și nu am vorbit foarte multe,
repet asta pentru că e important pentru mine:
nu am vorbit foarte multe,

diferența a fost făcută de proiecții, care erau ale mele,
asamblate de mine,
puse cap la cap
așa cum am văzut în filme.

Pe la nouă i-am spus:
„Nu mai stau, îngheț.”
că „am dat deja două ture de parc, vreau să mă duc să învăț”
nu i-am spus.

Pe la nouă i-am spus
„Nu mai stau, îngheț.”
„Okay” a răspuns
și am simțit că se apropie de mine
într-un mod în care băieții se apropie de fete noaptea,
în acel mod în care băieții cred că se pot apropia de fete noaptea
pentru că e noapte,
am simțit că se apropie de mine
într-un mod în care băieții se apropie de fete noaptea
pentru a le atinge.

„Noaptea e un tărâm al fricii.
Frica este asociată cu slăbiciunea.
De cele mai multe ori, slăbiciunea e asociată cu femeile.
Femeile sunt cel mai des asociate cu frica
de noapte,
dar în același timp femeile sunt: ucise, atacate, rănite, evacuate, hărțuite
noaptea”
iar asta e refrenul conștiinței istorice despre noapte.

M-a sărutat,
nu am simțit nimic.
Întoarsă în garsonieră, am făcut un duș,
m-am schimbat în pijamale
și m-am ascuns cu totul sub pătură
unde am închis ochii și am încercat să refac sărutul,
să îi adaug o poveste:

😊 „Am ieșit. Era prima ninsoare din an. El a vrut să iasă cu mine pentru a ne bucura de prima ninsoare din an, ce frumos. La final, ne-am sărutat. A fost magic. Am simțit că îmi este brusc f cald și că nimic nu mai contează. 😊”

M-a sărutat,
eu am suprapus peste acest moment cuvintele fetelor din filmele scrise de bărbați.

A doua zi m-a întrebat:

„Vrei să fii iubita mea?”

Eu nu voiam să fiu iubita lui,
dar îmi plăcea întrebarea asta
pentru că asta ar fi însemnat că:

- aveam un iubit;
- am avut parte de un moment romantic ca în filme;
- eram fata din filme;
- povestea creată de mine se autosusține;
- nu am înghețat degeaba.

În vacanța de iarnă a început să îmi scrie mesaje lungi.
Mesajele lui lungi erau, în mare parte, despre cum îi e dor de mine,
dar și despre cum vrea să mă atingă.

Eu luam din acele mesaje doar partea cu „îmi e dor de tine”,
ignoram părțile despre atins pentru că:

- eu nu voiam să îl ating;
- nu voiam să mă atingă.

Îmi scria aceste mesaje tot noaptea
și eu am început să am o mică problemă cu asta
pentru că imaginarul meu despre iubiți și iubite era altul,
în imaginarul meu despre iubiți și iubite ei vorbeau și ziua
nu numai despre atingeri, dar și despre ce mai fac,
ce gânduri mai au,
ce muzică mai ascultă.

Încep să fiu rebelă, îi scriu ziua,
îi scriu prima,
îi povestesc despre ce am învățat în acea zi pentru olimpiadă,
despre ce am mai făcut,
îl întreb cum se mai simte în vacanță.
O fac pentru mine, pentru a-mi demonstra mie lucruri,
pentru că nu aveam suficientă încredere în mine
și pentru a avea încredere, trebuia să demonstrez că ce simțeam era valid,
trebuia să strâng dovezi clare,
să întocmesc dosare cu dovezi
pentru a ieși dintr-o relație care nu se simțea ca o relație,
dar era prima mea relație din liceu
și trebuia să fie importantă.

v.

Ne-am revăzut după vacanța de iarnă,
la unșpe noaptea de data asta,
la el în mașină,
își luase permisul.

Nu mi-a plăcut ideea asta:

că ne revedem după două săptămâni, nu ieșim pe zi, ieșim la el în mașină, la
unșpe noaptea
pe bezna aia,
în frigul ăla.

Ne-am plimbat cu mașina prin tot orașul aproape,
pe drum îi povesteam lucruri despre vacanța mea
— nimic nu părea suficient de interesant pentru el.

Și eu care credeam că e suficient de interesant faptul că:

învăț;

sunt deșteaptă;

citesc;

am luat locul doi pe județ la olimpiada de istorie,
rezultat de care eram mândră,

colegii mei băieți care nici măcar nu mă băgau în seamă când

voiam să învățăm împreună

nici nu s-au calificat la etapa județeană.

Nu era suficient,

și în noaptea aia s-a produs un mare click,

nu că nu ar fi existat dintotdeauna
sentimentul că trebuie să dovedesc,

sentimentul că ceva îmi lipsește
și interesele mele nu sunt cine știe ce pentru că
sunt fată,
dar în noaptea aia s-a produs un mare-mare click:
iubitul meu care nu era iubitul meu se comporta cu mine așa cum
se comportau
colegii mei din clasă,
singura diferență era că el dădea din cap și mai spunea „Da, da, da”
din când în când
și nu dădea din cap pentru că era atent la drum,
eram deja la ieșirea din oraș,
staționam de ceva timp.

Iubitul meu care nu era iubitul meu nu era interesat de mine,
era interesat de corpul meu
— corpul-obiect.

Iubitul meu care nu era iubitul meu, era interesat de corpul meu pentru că:
„toamna se numără bobocii”
„toamna se încearcă bobocii”

„Să ies noaptea cu un bărbat nu e periculos
— mă apără,
dar dacă ies noaptea cu un bărbat
nu e bine.
Dacă ies noaptea cu un băiat care nu e tocmai-iubitul meu
e rușine
pentru că înseamnă că vrea doar să mă atingă
și dacă mă atinge
— e păcat”
e un refren învățat din copilărie

Era noapte,
ieșisem numai noaptea până atunci
și în mașina ta,
parcată la ieșirea din oraș,
voiai să te apropii de mine într-un fel în care
băieții se apropie de fete noaptea
pentru a le atinge.

Din gura mea încep să curgă în râuri toate întrebările,
râuri rezezi de:
De ce?

De ce am vorbit numai noaptea?

De ce am ieșit numai noaptea?

Oh, Tertulian, ai știut tu care e treaba cu mine?

Ai fost acolo cu Sfinții Părinți când au împărțit lumea între
femei care merită să fie scoase afară pe zi
și femei care merită ascunse?

De ce am fost eu ascunsă?

O adolescentă ascunsă?

De ce?

De ce am ieșit numai în mașina ta?

De ce am ascultat numai muzica ta?

De ce nu voiai să te vadă lumea cu mine?

De ce am simțit că trebuie să te vadă lumea cu mine?

De ce am simțit că nu sunt importantă?

De ce am simțit că trebuia să îmi fie rușine?

De ce, dacă nu mie trebuia să îmi fie rușine?

Merg eu prea departe dacă spun că felul în care te-ai comportat cu mine e strâns legat de conștiința istorică a felului în care suntem obișnuiți să ne comportăm cu femeile?

Merg eu prea departe dacă îi spun patriarhat?

Nu merg prea departe,
merg acolo unde trebuie.

VI.

Era decembrie 1917

— seara,

Neli ieșea de la muncă,
dar înainte de a porni spre casă
a tras aer în piept,
și-a ascuțit privirea
și auzul.

Când nu a mai auzit tunul,
când nu a mai văzut focul
și nici fumul,
a plecat,
asta scria ea în jurnal;
relatarea ei se termină cu propoziția
„Noaptea e perfidă.”

În „Noaptea e perfidă” putem citi conștiința istorică despre noapte.

În noapte, sub privirea ta,
mi-am ascuțit vederea,
auzul,
mi-am ascuțit toate simțurile

așa cum o făceam când ieșeam de la școală
— seara,
așa cum o fac și alte femei
— noaptea
pentru că „Noaptea e perfidă” pentru femei,
pentru că „Noaptea e perfidă” în patriarhat.

105 ani între jurnalul lui Neli și poemul ăsta

105 ani

105 ani

105 ani

105 ani

105 ani

105 ani

105 ani

și eu am menționat doar o întâmplare din multele întâmplări
pe care femeile le menționează în jurnalele lor
nepublicate,
distruse,
pierdute printre sutele de jurnale
scrise de bărbați
și publicate de bărbați.

Și eu am menționat doar o întâmplare din multele întâmplări
prin care femeile au trecut,
prin care femeile continuă să treacă
noaptea.

Prima relație din liceu a fost importantă,
dar doar pentru faptul că m-a făcut să cred că sunt neimportantă,
doar pentru că a încercat să întărească sentimentul că ceva îmi lipsește.

Prima relație din liceu a produs un mare-mare click:
adulților nu le păsa de mine;
filmele acelea nu erau scrise pentru mine;
cărțile acelea nu erau scrise pentru mine;
noaptea nu era pentru mine;
nimic nu era pentru mine, dar era despre mine,
totul era scris despre mine,
totul țipa
— obiectificare.

La început m-am simțit rușinată
apoi, au urmat tristețea, vina
și furia
pentru că m-am simțit obiectificată,
pentru că nu m-am simțit în siguranță.
Am scris mult în jurnal,
am plâns pe furiș,
uneori am plâns și în public.
Adulții au numite aceste lacrimi „dragoste”
filmele au numit aceste lacrimi „dragoste”
imaginele despre dragoste a numit aceste lacrimi „dragoste”
dar nu era dragoste,
era furie,
era nedreptate.

CÂNTECUL COPILĂRIEI

SUBIECTUL I

Imaginează-ți că tocmai te-ai întors din vacanță.

Scrive un text narativ, de minimum 150 de cuvinte, în care să prezinți cea mai frumoasă întâmplare din vacanță, incluzând o secvență descriptivă, de minimum 30 de cuvinte, și o secvență dialogată, de minimum patru replici.

Vacanța de vară începuse de o săptămână deja. Rita nu avea planuri de vacanță, se uita la noile episoade din Copiii de la 402 și mânca înghețată. Stătea singură pe canapeaua din sufrageria lor mare și răcoroasă, cu bolul de înghețată cu fistic și caramel sărat în poală. Nu o putea apostrofa nimeni pentru nimic. Mama Ina și Tatăl Inu erau încă la serviciu. Rita nu le ducea dorul, dar pe alocuri simțea cum o cuprinde un val de nerăbdare și entuziasm, știa că în seara aceea părinții ei urmau să o anunțe ceva foarte-foarte important. „Poate ceva legat de o posibilă vacanță la mare?” se întreba Rita în pauzele dintre reclame, zâmbind.

Nu pot continua acest text narativ,
nu am fost niciodată în vacanță cu părinții mei,
părinții mei nu au făcut niciodată astfel de planuri.

Desigur, eu mi-am mai imaginat vacanțe,
vedeam multe reclame la televizor despre vacanțe,
erau marketate în diferite contexte:

 în preajma vacanțelor școlare;
 în preajma sărbătorilor.

Vedeam vacanțe și în filmele despre Crăciun:

bagajele voluminoase;
agitația de dinaintea plecării;
biletele de avion pierdute;
stațiunile de ski luxoase
sunt imagini familiare mie.

Aș putea scrie despre ele,
vacanțele planificate în familie din filme și reclame,
„mamele grijulii”;
„tații uituci”;
„copii neastâmpărați”,
m-aș putea folosi de toate aceste imagini-tip
care teoretic ar forma portretul unei familii
— fericite
care planifică o vacanță
— perfectă.

Am fost curioasă, voiam să văd locuri cu părinții mei:

 Partenonul din Atena;
 un ocean, oricare;
 mările întinse și albastre;
 țărmurile pustii ca acelea din episoadele din Teleenciclopedia.

Voiam să văd locuri cu ochii mei,
dar știam că nu aveam cum să mergem într-o vacanță
împreună,
așa că îngropam repede dorința
și nu mă simțeam nicicum,
să mergi în vacanță nu era o chestie la noi în sat
oricum,
aproape niciun coleg nu pleca undeva în vacanță,
majoritatea rămâneau acasă și își ajutau părinții la muncile câmpului.

Pentru a putea scrie despre o vacanță trebuie să știu ce este aceea o vacanță:

- ce presupune;
- care sunt pașii pregătitori;
- cum se simte o vacanță.

E un text narativ, aș putea la fel de bine
să inventez,
să mă folosesc de ceea ce am văzut în reclame și filme,
dar nu vreau să o fac.

E important pentru mine să spun ferm că această cerință:

- || nu mi se adresează de fapt;
- || nu mă regăsesc în ea;
- || nu are nicio treabă cu numărul copleșitor de elevi care nu au mers vreodată într-o vacanță cu părinții
- || și nu îmi pasă că e un text narativ,
- || nu vreau să inventez pentru că mă rănește.

Nu știu ce aș fi făcut dacă aveam paispe ani din nou
și trebuia să rezolv cerința asta.
Cred că aș fi plâns un pic,
un pic de tot,
și aș fi încercat să îndrug ceva,
tristă și rușinată,
așa cum m-am simțit în clasa a șasea
când ne-a pus diriginta să scriem un text despre
orașul Buzău.
Eu nu fusesem niciodată în oraș până atunci,
nu îl văzusem,
nu știam ce și cum să scriu despre el
și mă gândeam că diriginta își va da seama și va râde de mine,
dar a fost okay,
concluzia ei a fost că niciun elev din clasă nu a vizitat
Buzăul vreodată,
ne-am simțit rușinați
împreună.

Singura vacanță pe care am simțit-o ca pe o vacanță,
a fost vacanța de vară,
vacanța mea preferată despre care vreau să scriu pentru că:

- || țin foarte mult la amintirile mele;
- || vreau să le recuperez;
- || vreau să recuperez lucruri despre mine;
- || vreau să recuperez lucrurile importante despre mine;
- || vreau să recuperez lucrurile importante pentru mine.

Așadar, vacanța mea de vară începea și se sfârșea în sat;
satul a fost centrul lumii mele până la paispe ani
pentru că nu l-am părăsit până la paispe ani.
Nu era situat nici aproape de munte,
nici de mare,
nici de vreun lac
sau pădure,
adică aveam o pădure, dar trebuia să mergi cel puțin 2 km pe jos pentru a
ajunge la ea;
în rest, de oriunde ai fi privit,
vedeai numai câmp.

Mi-a plăcut dintotdeauna faptul că satul
era „doar o întindere de pământ”
fără nicio denivelare pe care să te dai cu bicicleta
sau cu săniuța,
o întindere de pământ ce nu te putea surprinde
pentru că puteai vedea totul de la kilometri distanță,
și mie îmi plăcea să văd totul
pentru că mă făcea să mă simt
— în siguranță.

Satul era împărțit în patru ulițe pe care le numeam toți

1. prima uliță;
2. a doua uliță;
3. ghiol;
4. și marne.

„Primele două ulițe au existat încă de la început”
mi-a spus la un moment dat tataia.

Ghiolul era un fel de a treia uliță, apărută mai târziu;

cuvântul „ghiol” provine din limba turcă, de la cuvântul „göl” „göl” înseamnă „lac” în limba turcă, după ce a secat lacul, oamenii au început să se așeze și în această zonă; vecinii mi-au spus că „ghiol” poate fi și un sinonim pentru „nelocuit”.

Marnea era capătul satului,

un fel de prelungire a ghiolului;

după ce treceai de ultima casă de la marne,

începea câmpul.

Marna este și o rocă sedimentară

„care se formează prin procesele de eroziune, transport și depunere a aluviunilor aduse de ape curgătoare”,

asta e o informație suplimentară pe care am căutat-o eu pentru a îmi explica legătura dintre „ghiol” și „marne.”

Eu stăteam pe ghiol

și îi spuneam ghiolului „ulița solară”

pentru că descoperisem într-o carte cuvântul „solar”

și mi-a plăcut cum sună.

Toate ulițele din satul nostru erau solare vara

oricum,

umbră vedeai doar în curțile oamenilor

și între orele doișpe și două după-amiaza eram,

de cele mai multe ori,

singura prezență umană de pe uliță;

mama mă striga înapoi în casă ca nu care cumva să fac insolație,

dar nu puteam să nu ies,

îmi creasem o rutină de vară de pe la vreo zece ani

și încercam să mă țin de ea.

Mă trezeam întotdeauna în jur de ora zece dimineața,
mâncam pernuțe viva cu lapte din același bol alb decorat cu mulți trandafiri,
mulțumeam pentru masă
și mă reîntorceam în pat
unde citeam până pe la vreo unu după-amiaza;
când aveam zece ani îmi plăcea să recitesc
„Povești cu zâne” de Contesa de Ségur
și „Singur pe lume” de Hector Malot.

Casa noastră a fost mereu umbroasă,
soarele intra pe geam târziu,
la apus,
tocmai de aceea, pe la unu după-amiaza
ieșeam să îmi încălzesc tălpile în mijlocul ghiolului.
Nu aveam alee din beton în curte,
pietricele de toate culorile și formele îmi înțepau degetele de la picioare,
dar nu conta,
tot ce voiam era să absorb cât mai multă căldură.
Nu știi cât stăteam așa în soare,
fie până când începea să mă doară capul,
fie până când simțeam cum se apropie de mine
strigătele mamei.

Intrată înapoi în curte
îmi spălam picioarele la pompă,
apa era fierbinte,
eu pompam până se răcea la loc
și uneori, dacă mai aveam energie,

umpleam cu apă și gălețile de tablă cu care dădea mama apă la animalele non-umane;
mama se îmbuna în fața gestului meu,
uita că am stat în soare,
uita de insolație,
liniștea era restabilă.
Rutina se încheia cu o repriză lungă de somn,
ore lungi de somn,
neîntrerupte.

Tot vara, obișnuiam să merg cu ai mei la strâns de lucernă,
am început să merg la strâns de lucernă în clasa a patra
și nu m-am oprit până în clasa a noua
când am intrat la liceu
și am ajuns în oraș.

Prima oară am mers pentru că eram plictisită,
era iunie
și o pană de curent a întrerupt coloana sonoră pe care îmi desfășuram ziua,
fără sunetul televizorului
îmi era greu să stau în casă,
așa că m-am dus după ai mei.
Admirația pe care am primit-o de la ceilalți adulți
când m-au văzut cu furca în mână
m-a făcut să vreau să continui,
să vreau să fiu cea mai rapidă de pe câmp,
să strâng cele mai mari grămezi de lucernă
și cele mai multe.

Nu erau numai laudele adulților,
îmi plăcea și să privesc câmpul,
să miros lucerna proaspăt cosită,
să mănânc pâine cu roșii cu ai mei,
singurele momente în care mâncam de fapt
împreună.

Vacanțele de vară activau această nevoie de contact și de comunitate
în oameni,
vacanțele de vară și începutul de toamnă, când se culegea porumbul și se tăiau
cocenii,
activau nevoia de contact și de apropiere
în familia mea.

Dacă nu mergeam la câmp și dacă eram singură-singură acasă,
îmi plăcea să dansez.
În timpul școlii nu prea aveam cum pentru că era și sora mea prin casă,
împărțeam și aceeași cameră,
era complicat,
dar vara se întâmpla să mai rămân singură
dacă ai mei se duceau până în oraș la cumpărături
sau dacă mama mergea cu sora mea în vizită pe la o vecină.

Grila tv nu avea multe canale de muzică,
opțiunile erau limitate,
deschideam televizorul și așteptam o piesă care să mă pornească,
aveam nevoie de *acea* piesă
după, venea de la sine.

În vara lui 2010,
piesa care dădea startul concursului meu de dans
a fost *Alors on danse* de la Stromae.
Dansul începea din camera mea,
continua în camera alor mei
și se încheia pe holul de la intrare.

Ocupam tot spațiul cu mișcările mele,
săream peste toate etapele și ajungeam direct în finală,
o finală în care dădeam tot ce aveam mai bun,
făceam piruete,
șpagatul,
mă întindeam pe covor și făceam lumânarea cum nu am făcut-o niciodată la
școală,
dacă voiam să fiu extra, făceam chiar și podul din picioare.

Concursul se termina când auzeam sunetul porții.
Puteam să fiu transpirată toată,
roșie-roșie în obraji,
și tot să răspund cu „Nimic”
la întrebarea
„Ce ai făcut de ești așa roșie la față, bubulino?”

Am început să dansez pe ascuns după ani în care nu dansasem deloc pe ascuns.
Știu că am fost văzută la un moment dat de ai mei
și li s-a părut spectaculos că dansez cu atâta patos,
„Dansatoarea familiei”
mi-au spus
și au început să mă laude neamurilor.

Pe la reuniunile de familie
mă mai rugau să le dansez
și așa au început să se minuneze și rudele
până am devenit
„Dansatoarea neamului”.

Era ceva acolo, în privirile rudelor și în tot spectacolul ăla
ce m-a făcut să îmi doresc să nu mai dansez niciodată de față cu ei,
să păstrez dansul numai pentru mine,
și numai pentru vacanțele, în special cele de vară,
când nu stătea nimeni prin casă.
Mă bucur că am apărut dansul meu de ei
și nu am mai vrut ca dansul meu să fie spectacolul lor,
decizia aceea a fost un semn de iubire
de la mine către mine
pe care îl conștientizez abia acum.

Mă și jucam vara
cu verișorii mei,
cu alți copii din sat.

Eu eram cea mai mică dintre verișori și cea mai mică dintre copiii din sat,
nu prea se jucau copiii cu mine,
eram prea mică
și le era și teamă să nu îi părăsc,
ceea ce recunosc,
am fost tentată să fac,
dar nu o făceam niciodată
până la capăt.

Exista acest joc pe care noi îl numeam *jocul de-a nunta*,
pentru a ne putea juca
trebuia să ne strângem cel puțin zece persoane,
după aceea,
copiii alegeau perechea de miri
stabileau cine era preotul,
cine era doamna primar sau domnul primar,
domnișoara de onoare,
domnul de onoare,
soacra,
socrul,
organizatoarea ceremoniei;
odată aleasă toată lumea,
mirii plecau la plimbare în sat
și îi lăsau pe ceilalți să pună la punct ceremonia.

Mie nu îmi atribuiam niciun rol,
nu mă alungau,
dar nici nu mă băgau prea mult în seamă,
mă lăsau să jumulesc iarba de pe șanț
și eu mă duceam să jumulesc iarba din fața tuturor curților de pe uliță
ca să nu rup de la vreun vecin prea mult
și să se supere,
când se întorceau mirii foloseam această iarbă pe post de confetti
la finalul ceremoniei,
luam fiecare câte un braț de iarbă pentru găini
și plecam către casele noastre.

Nu ne-am jucat mult acest joc,
la un moment dat,
adulții au început să se opună și să ne alunge de pe ulițe.

Nu mai știu ce motive au invocat:
ceva despre faptul că „nu e bine să te dai drept preot”,
ceva despre faptul că „nu e bine să se joace fată cu băiat,
mai ales de-a nunta”,
ceva despre „zgomotul de pe uliță”.

Ne-am separat.
Fetele au rămas să se joace în curte
„ca fetele”
— cu păpușile.
Băieții au continuat să se joace pe stradă
— fotbal,
și asta era okay pentru adulți,
chiar dacă și băieții făceau zgomot.

Nu m-a întristat prea tare faptul că s-a spart gașca atunci,
acum mă revoltă motivele:
nu gălăgia copiilor era problema,
ci gălăgia fetelor,
nu prezența copiilor pe uliță era problema,
ci prezența fetelor
acolo, pe uliță
în văzul lumii,
ocupând spațiu
în afara curții.

Să fim în afara curții
nu ar fi fost un lucru bun
pentru că
orice privire,
vorbă
sau faptă
din afara curții
— te putea pune în pericol.
Pentru că orice privire,
vorbă
sau faptă
din afara curții
— te putea aduce în gura lumii.
Pentru că orice privire,
vorbă
sau faptă
din afara curții
— putea fi folosită împotriva noastră,
la un moment dat.

În ianuarie 1802 preotul Nedelcu este adus în fața instanței de precupeții Ioniță și Gheorghe,
printre acuzații, precupeții menționează și comportamentul abuziv pe care preotul Nedelcu îl avea față de soția sa,
Maria.

Mitropolitului i-a venit greu să creadă că preotul ar face asemenea lucruri:
— și-ar bate și umili soția,

dar vecinii își dau cuvântul pentru ea,
spun că nu o știu de „femeie umblătoare”,
nu au simțit-o,
nu au văzut-o pe uliță,
nu o știu „de curvă”.

Maria a fost un caz singular,
și nu faptul că nu a ieșit niciodată din curte i-a dat credibilitate,
ci faptul că pentru ea au mărturisit
— bărbații;
majoritatea proceselor din istorie au fost câștigate de mărturiile depuse de
— bărbați.

Preotul Nedelcu și-a pierdut dreptul de a profesa
și a fost trimis în exil,
nu pentru că era abuziv față de Maria,
nu pentru că Maria nu ieșea din casă
și nu intrase în gura lumii,
ci pentru că asupra lui trona și acuzația că voia să se convertească
la altă religie.

Eu am păstrat din *jocul de-a nunta* partea mea preferată,
am transformat-o,
am continuat să jumulesc iarbă
de la noi de pe șanț de data asta;
după ce terminam cu șanțul,
mă mutam în curte unde jumuleam iarba crescută
între roșiile, castraveții și ardeii
din grădină,

strângeam iarba în grămăjoare aproape egale
pe care le transportam în bățatură
la găini și la porci.

Bățatura este cea parte dintr-o curte care cuprinde,
de cele mai multe ori,
doar casa,
doar acea zonă locuită de oameni,
cum am văzut pe la unii vecini;
existau și curți, printre care și a noastră,
în care animalele non-umane stăteau și pe prispă casei,
așa că eu împrăștiam iarba peste tot:
pe prispă,
lângă pompă,
la intrarea în cotineăță,
în mijlocul bățaturii
ca să fiu sigură
că ajunge tuturor.

Spre deosebire de jocurile cu ceilalți copii din sat,
în jocurile și interacțiunile pe care le aveam cu verișorii mei,
contam.

Nu cunoșteau prea bine satul și viața la sat,
îmi asumasem un rol de ghid față de ei
și le arătam copacii cu cele mai dulci și mai zemoase prune,
le explicam diferențele dintre tipurile de struguri de la tataia din vie,
îi plimbam prin sat cu sora mea și le spuneam ce tipuri de dulciuri își pot
cumpăra de la cele trei magazine din sat,
mă simțeam importantă.

În vara lui 2010,
am vrut să construim un parc de distracții la bunici în curte.
Timp de două săptămâni am lucrat ca o adevărată echipă,
am analizat și făcut măsurători cu brațele și picioarele,
am stat cu capul în soare ore întregi
încercând să ne dăm seama
unde va fi intrarea,
unde leagănul,
unde balansoarul.
Când oboseam și ni se făcea foame,
sora mea se urca în copac și ne aduna corcodușe.

Bunicii au fost ușor de convinși, ne-au oferit curtea lor ca spațiu,
nu a fost nevoie să negociem prea mult,
mamaia ne-a ajutat și cu bani chiar,
să mergem la magazin și să le luăm copiilor dulciuri și suc.

Am mers pe fiecare uliță și am făcut reclamă,
a mers,
toți copiii din sat au fost interesați,
urma să deschidem într-o vineri.

Parcul a stat deschis câteva zile
și cuprindea:
un leagăn și un balansoar construite de tata,
o masă improvizată, așezată la umbra corcodușului,
două scaune pentru când oboseai de la joacă
— destul de sofisticat pentru acele vremuri.

La scurt timp, ideea a fost preluată de un băiat de pe altă uliță
și toți copiii s-au mutat către parcul lui de distracții.
Nici proiectul lui nu a fost unul de durată
și noi am celebrat asta,
am mâncat dulciurile rămase
și în loc de suc am băut apă cu zahăr.
Până în 2020,
nu a existat un astfel de spațiu pentru copiii din sat,
deși cererea exista de cel puțin un deceniu.

A fost frumos să lucrez cu verișorii mei,
cu alți copii
în afară de mine;
să simt că suntem susținuți
și încurajați,
să văd că ceea ce ne doream putea deveni
realitate
și nu era întâmpinat de un „Nu!”
Toamă de asta, când venea toamna și verișorii plecau,
sufeream mult,
plângeam chiar și trei zile,
simțeam că se rupe ceva în mine
— inima, chiar dacă sună a clișeu
Tata era acolo
să îmi spună că e o „prostie”;
despre efectul pe care un astfel de cuvânt îl are asupra unui copil
care plânge și suferă
— mai încolo,
până atunci, plângeam după verișorii mei
chiar și trei zile.

Toamna venea,
primele două luni erau okay,
suspınam,
sughițam,
dar mergeam la cules de porumb,
ai mei nu erau încă distanți,
mâncam pâine cu zacuscă în pauzele de la cules,
mâncam împreună încă.

Era în continuare destul de cald,
înainte de a merge la cules mă mai puteam urca pe șură să văd răsăritul
fără să îngheț.

Curtea era frumoasă,
frunze de toate culorile o înconjurai
frunze,
prune
și mere căzute
pe care încercam să nu calc
ca să le salvez pentru compot.

Curtea era plină de flori,
multe crizanteme de toamnă
de toate culorile,
florile copilăriei mele,
florile vieții mele.

Nu e prea mult dacă spun că florile alea mă păstrau
într-un fel
— întregă.

În grădina de flori mă duceam și suspinam:

- după verișori;
- după ulița mea solară;
- după rutina mea;
- și după dansatul singură prin casă;
- după mesele luate pe câmp împreună cu ai mei;
- după câmpul verde;
- după răsăritul de soare văzut de pe șura de paie;
- după zgomotul de pe stradă,
- și după râsetele copiilor și jocurile lor, la care, desigur, nu participam activ,
- dar îmi plăcea să îi aud,
- să îi văd,
- să simt că există joacă și bucurie;
- după agitația din serile de vară când se întorceau vacile de la păscut
- și o auzeam pe mama cum strigă
- „Bubulino, deschide poarta că vin ale noastre”, iar eu deschideam poarta și le așteptam cu mere dulci-acrișoare.

Mă simțeam liniștită,
completă

în această lume în care nimic nu trebuia să fie transformat.

Mă simțeam alinată
așa cum adulții nu au reușit să mă aline
și nici să îmi explice despărțirile,
separările,
schimbările din natură,
dintre oameni
cu răbdare,
fără să încerce să mă transforme

după bunul lor plac
și pentru bunul lor plac.

În grădina de flori mă ascundeam și plângeam apropierea din vacanța de vară.
În grădina de flori plângeam și mă pregăteam mental pentru iarnă
despre care nu aș vrea să mai scriu acum
pentru că aș vrea să închei acest exercițiu
într-o altă notă,
într-un alt registru
în care am recuperat părți importante din mine
care m-au ținut în viață,
m-au trecut prin viață,
sunt încă în viață
 „în grădină, în curte, în sat
 mă întorc
 în grădină, în curte, în sat
 mă întorc la mine”.

CÂNTECUL VIRGINITĂȚII

Ne-au spus să nu ne mai jucăm de-a *nunta*,
bine, eu nu participam neapărat la acest joc,
jumuleam iarbă pe lângă ceilalți copii numai.

Nu trebuia să ne mai jucăm de-a nunta,
așa că nu ne-am mai jucat de-a nunta
— „fetele cu fetele și băieții cu băieții”.

M-am întors în curte,
am continuat să jumulesc iarbă,
dar nu a fost suficient
pentru că eram totuși fată
și la un moment dat
urмам și eu,
la un moment dat venea și rândul meu,
trebuia să dau socoteală și eu
pentru *jocul de-a nunta*.

Nu m-am putut ascunde la nesfârșit în jumulitul ierbii,
„O fată trebuie să știe că vine un moment în care
e gata joaca”.

„Să știi”

— sentința vieții mele:
să descifrez metaforele adulților
de dinainte de a afla ce e aia o figură de stil;
figurile de stil se învață în clasa a VI-a
și se învață pe rând,
sunt explicate
folosind exemple concrete,
nu sunt aruncate în discuții
pur și simplu.

Adulții săreau peste o grămadă de etape
și se jucau un fel de telefonul fără fir cu mine,
mă așezau la capătul șirului
de fiecare dată
și nu aveam cum să câștig,
nu înțelegeam ce vor să spună,
cuvântul corect se pierdea undeva pe la mijloc,
trebuia să intuiesc,
să născocesc,
să ghicesc
înțelesuri și cuvinte
la auzul cărora adulții fie râdeau,
fie țipau pentru că nu am fost pe fază
și nu m-am jucat bine.

Trebuia „Să știi” că în *jocul de-a nunta*

se pot întâmpla lucruri.

Trebuia „să știi” că în acele minute petrecute la plimbare prin sat,
între fată și băiat se pot strecura:

⊗ gânduri ispititoare;

⊗ atingeri nedorite,

și nu voiam asta,

să profite un băiat de mine.

Nu voiam să se întâmple asta,

pentru că vine un moment în viața fiecărei fete

în care va trebui să dea socoteala pentru

jocul de-a nunta.

Trebuia să știi că voi trece prin multe probe,
multe teste,

și orice rezultat aș fi obținut la aceste teste,

uneori nu va conta

— pentru că sunt fată,

iar alteori va conta

— doar pentru că sunt fată.

Luam zece la testul de la română,

era okay,

„aveam o înclinație pentru litere”.

Luam opt la testul de la matematică,

era okay,

„sunt doar o fată,

matematica este grea pentru fete”.

Treceam sau nu testul virginității,
conta doar pentru că sunt fată.

Am înțeles foarte târziu ce este „testul virginității”;
până am înțeles, doar am știut că „virginitatea” este ceva ce există
în mine,
undeva;
exista și la băieți,
dar la mine va conta mai mult
pentru că sunt fată.

Adulții vorbeau în figuri de stil cu mine, dar eu nu puteam sta locului,
mă furișam și ascultam pe la uși.

După uși, când vorbeau doar ei între ei,
metafora nu mai era metaforă
— era violență.

Tocmai de asta, când am fost la spovedit în săptămâna patimilor
și am auzit din gura preotului întrebarea:
„Mai ești virgină?”
— am înghețat.

Întrebarea preotului m-a speriat pentru că:

1. nu mă mai întrebasese nimeni niciodată atât de direct întrebarea asta;
2. nu mă așteptam să fiu întrebată asta;
3. aveam doișpe ani;
4. de ce a trebuit să fiu întrebată asta?
5. eu doar stăteam prin curte și jumuleam iarbă;

6. m-am gândit că poate preotul știe ceva ce eu nu știu;
7. m-am gândit că poate știe că îmi place de cineva;
8. m-am gândit că poate înseamnă mai mult de atât;
9. m-am gândit că poate știe că am *gânduri*;
10. m-am gândit că poate asta însemna că nu o să mai jumulesc niciodată iarba liniștită.

Am încălcat pactul spovedaniei,
i-am mărturisit mamei ce m-a întrebat preotul
„Ia uite, al dracu, cum să te întrebe așa ceva?”
a răspuns.
Reacția ei m-a calmat,
însemna că eram virgină încă.

Reacția ei m-a calmat pentru că
după uși
auzisem că virginitatea unei femei este depistabilă,
se vede.

Dacă vrei să faci sex,
— se vede;
 Dacă ai făcut,
 — se vede;
Dacă se vede,
— viața ta se va schimba;
 Dacă nu o faci cum trebuie,
 — ai picat testul;
Dacă nu o faci când trebuie,
— ai picat în plasă;

Dacă ai picat în plasă,
— nimic nu va mai fi la fel;
Dacă îți pierzi virginitatea,
— viața ta va fi și mai puțin a ta.

„Ia uite al dracu, cum să te întrebe așa ceva?”
m-a calmat pentru moment,
nu se vedea nimic la mine.

Această aparentă invizibilitate a durat până la primul sărut când
am devenit,
brusc,
suspectă & vizibilă în ochii părinților mei,
și am simțit în palma mamei
și în predica tatălui
dezamăgirea.

Mama ne certa,
și după ce ne certa,
rămânea la fel de distantă,
nu se schimba nimic.

Dacă îl dezamăgeai pe tata,
îl dezamăgeai pe viață,
simțeau cum pleacă toată afecțiunea părintească din el
pentru totdeauna;
nu puteam accepta asta,
mă copleșea gândul că din „copila cuminte”
aș putea deveni „copila cea rea”
doar pentru că m-am sărutat cu cineva.

M-am simțit dată jos de pe tronul cumișteniei: Cine mai eram eu dacă nu „fata lor cuminte”?

Trebuia să revin acolo cu orice preț.

Trebuia să fiu „fata lor cuminte”.

Trebuia să fiu din nou „cea mai cuminte din neam”,

copilul care nu face nimic;

copilul ignorat;

copilul invizibil;

copilul fără dorință.

Trebuia să nu fiu o bătaie de cap,

să fiu băgată în seamă doar prin antiteza

cu sora mea cea mare.

„Ciulește urechile când o ceartă pe sora ta,
Învăță de la ea și nu repeta presupusele ei greșeli,
spune *ew* când auzi cuvântul *băiat*
și vei fi bine.”

mi repetam pentru a nfrna orice gnd

sau dorință,

a funcționat,

m-am reîntors pe tronul cumișteniei,

Însă știam că va veni un timp

n care nu va mai funcționa această strategie

pentru că mi se va întâmpla și mie.

Mă enervează accentele astea:

pierderea virginității este „ceva ce mi se ntmpl”
dacă sunt fată

&

„ceva ce faci, către care acționezi
dacă ești băiat”.

Părea că nu am de ales, adică aveam de ales,
dar orice aș fi ales,
nu aveam de ales,
la final tot m-aș fi simțit
— vinovată,
la final tot m-aș fi simțit
— judecată,
la final
— picam testul.

Băiatul putea sta pe margine la acest proces de judecată,
nu pierdea nimic.

Virginitatea era un fel de transfer:
ce pierdeam eu, se ducea către el;
el „îmi lua” virginitatea
și, odată ce virginitatea mea ajungea la el,
el devenea „bărbat”,
eu deveneam „curvă”.

Dacă cedam și făceam sex,
era rău,
am cedat,
însemna că eram „păcătoasă” & „m-am făcut de rușine”,
dar dacă am *cedat*

nu înseamnă și că a existat o presiune din partea băiatului?
Și atunci, el de ce stă pe margine și privește numai?
Cine a fost deci ispita?
Cine a fost agentul lui Satan?
PICAT ✕

Dacă mă feream, tot nu era okay,
0 puncte și pentru alegerea asta
pentru că „*m-am pus totuși în acea situație*”
pentru că „*am îndrăznit să mă aflu în preajma unui băiat*”
PICAT ✕
— părea imposibil de câștigat acest proces.

Am auzit mai multe lucruri despre sex când am intrat la liceu,
adolescenții de vârsta mea vorbeau fără metafore, îmi era mai ușor să înțeleg.
Una din primele concluzii pe care le-am tras despre sex
a fost aceea că
nicio fată din cele cu care am vorbit eu
nu era cu adevărat ok după ce făcea sex prima oară cu un băiat.
Oricât ar fi fost de îndrăgostită
„durea ca dracu”
pentru că
există „o membrană acolo, care trebuia să fie ruptă prin penetrare”
și „curgea mult sânge”.
A doua zi te vor dura „toate oasele”
și nu îți vei mai putea ține picioarele lipite,
dar va trebui să încerci totuși
pentru că te vor vedea părinții,
își vor pune întrebări

și te vor duce la ginecolog;
discuția se oprea după partea cu ginecologul,
nu mai era nimic de zis,
ăla era cel mai negru scenariu pentru o fată.

„Excitație, curiozitate, frică;
Excitație, curiozitate, vină;
Excitație, curiozitate, frică;
Excitație curiozitate, vină”,
pe toate le simțeam în corpul meu,
pe toate le aveam în minte,
nici nu voiam să mă ating
de teamă să nu stric ceva
„acolo jos”.

Am fost un copil atât de cuminte,
nici să mă ating nu am îndrăznit,
de gândit, da,
am îndrăznit mult,
de atins, nu.

Au început să îndrăznească băieții
în adolescență mai ales,
nu îmi mai puneau mâna pe fund și fugeau,
eu nu îi mai înjuram și nici nu mai aruncam cu pietre după ei.

Îmi puneau mâna pe fund și o țineau acolo
în timp ce mă sărutau,
eu închideam ochii și uneori mă simțeam bine,

excitată,
ușor euforică
pentru că mă gândeam la cu totul altceva,
dar alteori,
adică de cele mai multe ori,
mă simțeam
departe și absentă.

În puținul timp petrecut alături de iubitul meu care nu era iubitul meu,
nu am simțit nimic,
nicio dorință.
Deși am tot încercat să simt ceva,
să performez îndrăgosteala
„ ; ;)” — emoticonul ăsta nu era suficient pentru a întreține dorința
chiar dacă el credea că ce face e suficient,
nu era suficient.

Cu primul meu iubit adevărat în schimb,
am început să simt mai puternic
excitația și presiunea.

Excitația pentru că el chiar vorbea cu mine, aveam material de extras din
conversațiile cu el
și *Presiunea* pentru că într-o zi m-a întrebat:
„Mai ești virgină?”
pe un ton atât de ferm
încât am simțit că de răspunsul meu
depindea totul.

Am răspuns cu „Da”,
Tertulian nu a avut încredere în mine,
își strângea ochii și mă privea
atent
atent
atent
pentru a depista
— minciuna
și — virginitatea.

Peste câteva zile, din nou:
„Și, mai ești virgină?”
„Da”, i-am răspuns din nou,
Tertulian nu avea încredere în mine
își strângea ochii și mă privea
din nou
atent
atent
atent
pentru a depista
— minciuna
— virginitatea.

Peste o lună:
„Dacă mai ești virgină, de ce nu facem sex?”

Vedeți accentele,
presiunea de a dovedi
că nu mințeam,

că eram sinceră?
de parcă îi datoram virginitate
și dacă nu o aveam,
ar fi fost rău.

Problema nu era dacă voiam sau nu voiam
să fac sex cu el,
refuzul meu nu însemna refuz
însemna minciună în ochii lui,
refuzul meu nu însemna refuz
însemna jignire pentru el.

Eu știam că eram virgină,
făcusem multe lucruri pentru a o păstra,
pentru a îmi fi bine:

- nu făcusem sex până atunci;
- nici nu îndrăznisem să mă ating.

Mă enervau întrebările și comportamentul lui,
în secret îl înjuram,
în viața reală mă justificam.

El știa ce înseamnă să o am, dar și ce înseamnă să nu o am,
și eu știam,
auziserăm amândoi aceleași lucruri despre virginitate.

În momentul în care nu am bifat criteriile de pe lista
testului de virginitate
— niciunul în afară de durerea aia insuportabilă —
el a concluzionat că nu eram virgină, de fapt.

A fost groaznic pentru că,
a mai concluzionat Tertulian,
am mințit,
„știam”.

Nu știam
și am început să caut articole despre virginitate pe net,
ce am citit într-o primă instanță
nu a fost încurajator,
pe multe forumuri se confirmau spusele adulților & versiunea lui Tertulian
despre mine,
nu era okay.

Am continuat cercetările,
nu am vrut să accept versiunea lui despre mine,
după lungi căutări,
am găsit puțină lumină;
i-am scris că am citit mai multe articole și am aflat că:
sunt și persoane ce se nasc fără himen,
nu e obligatoriu să „simți” că se rupe ceva,
i-am trimis și sursele
nu m-a crezut,
nu a vrut să mă creadă.

Îi era mai ușor să nu mă creadă,
să se afle în această poziție de putere
pentru că nici el nu mă iubea
și nici eu nu îl iubeam,
dar dacă aș fi recunoscut că nu îl iubeam,

ar fi căzut cerul peste mine
și aveam nevoie de această iluzie
a iubirii
ca să nu cadă cerul peste mine,
ca să fiu bine.

„Unde mă duc, unde mă duc.
Cu cine să vorbesc, cu cine să vorbesc.
Am pierdut ceva nu am avut de fapt,
am pierdut.”
aveam în minte
ziua și noaptea,
ziua și noaptea.

„Unde mă duc, unde mă duc.
Cu cine să vorbesc, cu cine să vorbesc.
Am pierdut ceva nu am avut de fapt,
am pierdut.”

„Frică de părinți,
frică de ginecolog,
frică de băieți,
frică de rușine”
simțeam în corp,
aveam în minte
ziua și noaptea,
ziua și noaptea.

Eu aveam o oarecare încredere în mine,
am vrut să înțeleg ce mi se întâmplase,
părinții mei, în schimb, nu ar fi avut deloc încredere în mine,
știam.

Dacă m-aș fi dus să le povestesc toată faza asta
de la mama mă puteam aștepta la o oarecare formă de solidaritate,
printre ocară aș fi auzit sigur și un „lua-l-ar dracu, mamă”
de la tata însă
nu aș fi primit nicio consolare.

În ciuda faptului că mi-a spus de multe ori
că am fost un copil dorit,
că el și-a dorit dintotdeauna fete,
nimic nu putea învinge loialitatea masculină.

„Ciulește urechile când o ceartă pe sora ta,
învață de la ea și nu repeta presupusele ei greșeli,
spune *ew* când auzi cuvântul *băiat*
și vei fi bine.”

Și am fost bine la exterior,
dar înăuntru aș fi vrut să plâng,
să spun totul
și părinții mei să mă creadă,
mai ales ei.

Eu aveam încredere în mine,
dar nimeni nu părea că ar putea avea încredere în mine
că iau note mari la școală
— da, credeau.

că e posibil să nu am himen
— nu credeau.

că e posibil să nu curgă sânge
— nu credeau.

că e posibil să nu mă definească asta
— nu credeau.

că e posibil să duc o viață normală după ce fac sex
— nu credeau

și nici eu nu credeam,
în mare parte pentru că nimeni nu credea,
dar voiam să cred,
mereu am vrut să cred.

Nu era suficient că eram deșteaptă,
nu era suficient că eram curioasă,
nu era suficient că aveam pasiuni,
nu era suficient,
cel mai de preț lucru la mine,
cel mai mare test pentru mine
ar fi fost
— testul de virginitate.

Dacă îl picam pe ăsta,
dacă nu aveam ce trebuie:

„himen” și „sângerări”

— degeaba,

aș fi fost:

încă o fată care a picat în plasă,
încă o poveste cu scop moralizator,
încă o fată care a picat,
încă o fată care a pierdut.

Am pierdut ceva ce nu exista,
cel mai prețios lucru la mine era ceva ce nu există.

Cel mai prețios lucru la mine,
cel mai prețios din punctul lor de vedere
[prin lor spun:

- Părinți;
- Familie;
- Băieți;]

nu există,
nu poate fi testat.

Nu poate fi testat.
Nu trebuie să fie testat.
Nu mai trebuie să fie testat
nici acasă,
nici în relații,
nici la ginecolog.

Dacă ceea ce e mai prețios la mine nici nu există,
Dacă virginitatea nu este testabilă,
Dacă virginitatea nu e un concept medical sau științific,
mai este ceva prețios la mine?
— mai este.

Este virginitatea doar o figură de stil?
Ce este?

- a) Un concept cultural, social, religios;
- b) Un concept care nu poate fi testat medical;

- c) Un act de violență la adresa femeilor;
- d) Un instrument de șantaj;
- e) Traumă;
- f) Durere;
- g) Rușine;
- h) Toate cele de mai sus

În 1782, undeva într-un sat din Țara Românească, Ancuța se căsătorește cu Gheorghe.

Pentru ca această nuntă să se întâmple era esențial ca Ancuța să fie virgină,
așa spuneau predicile bisericesti,
pravilele domnești,
așa spunea toată lumea.

Era virgină,
au girat pentru ea părinții,
a girat pentru ea și Hagi Avram, tovarășul lui Gheorghe;
după săvârșirea nunții
tinerii sunt conduși într-o cameră pentru consumarea căsătoriei,
dar Ancuța nu era virgină
constată Gheorghe
— „nu s-a înroșit niciun cearceaf”.

Acest lucru însemna:
dezonoare;
trădare;
păcat.

Acest lucru însemna pedeapsă,
de multe ori,
pedeapsa însemna ruperea căsătoriei,
alungarea de acasă a soției în văzul lumii
pe un cal șchiop
în hulă și ocară,
de multe ori pedeapsa însemna și
bătaie.

La fel a făcut și Florea din județul Argeș în iulie 1792,
și Stanciu din satul Vârju, județul Dâmbovița
s-a comportat la fel cu soția sa
când „nu s-a înroșit cearceaful”
în august,
1793;
nu cunoaștem numele soțiilor,
deseori, în documente, numele femeilor nu sunt menționate.

Au existat și situații în care „cearceaful se înroșea” și femeia primea daruri
pentru asta:

Joița primește daruri în valoare de 300 de taleri;

Maria primește un inel cu diamant;

Ilinca primește o rochie, un colier și o ie.

Acest lucru însemna că:

- virginitatea are un preț;
- virginitatea este o ofrandă;
- testul virginității a fost trecut;
- soțul și familia soțului sunt în siguranță;

- familia soției este în siguranță;
- „fata dată” spre căsătorie nu este în siguranță.

Ce și-a dorit „fata dată”?
spun „dată” pentru că în documente
vocea fetei lipsește,
nu vom ști niciodată dacă fata a fost întrebată.

Sunt și documente în care vocea fetei apare
pentru că fata se răzvrățește
refuză căsătoria
refuză să facă sex cu partenerul
refuză șantajul tatălui
refuză șantajul soțului
fuge de la soț
fuge de la părinți
fuge în lume,
dar în aceste documente
vocea fetei care vorbește
apare
doar pentru a citi apoi despre cum
este redusă la tăcere.

Nu am trecut acest test nici eu, două sute de ani mai târziu
pentru că nu îmi puteau testa „virginitatea”
nici acasă,
nici în relații,
nici la ginecolog.

Nu „Mai ești virgină?”
ci „De ce e atât de important dacă mai sunt sau nu?”
era întrebarea,
de acolo am fi pornit
către chestionarea și deconstruirea:
1. Patriarhatului;
2. Misoginiei;
3. Binarității;
4. Purității;
5. Eternului feminin,
dar ar fi luat prea mult timp,
iar pentru fete nu există mult timp.

A trebuit să îmi ofer singură timp și răbdare pentru vindecare,
e un exercițiu lung & dificil
să înveți să îți cânti
„Am fost mereu întreagă după ce am făcut sex,
nu era nimic de testat la mine,
ce trebuia testat, nu există”
în timp ce corpul își amintește
„A fost dureros,
mi-a fost frică”.

Nu sunt păcatul,
păcat ar fi să îi mai ascult,
păcat ar fi să îi mai las să vorbească
despre ce am și ce nu am voie.

„Ce au spus că nu am voie să ating,
ating
— corpul”

„Ce au spus că trebuie să pedepsesc,
îngrijesc
— corpul”

„Ce au spus că trebuie să simt,
nu simt
— vina”

„Ce au spus că nu am voie să simt,
simt
— plăcerea”

Nu sunt păcatul,
păcat ar fi să îi mai ascult,
păcat ar fi să îi mai las să vorbească
peste mine,
despre ce am și nu am voie,
despre ce am pierdut
în ochii lor.

„Ce am pierdut în ochii lor,
am câștigat în ochii mei
— iubirea”

„Ce am pierdut în ochii lor,
am câștigat în ochii mei
— respectul”

„Ce am pierdut în ochii lor,
am luat înapoi
— cuvântul.”

CÂNTEC DESPRE FAMILIE

Unitatea I. Trecutul și prezentul din jurul nostru.

U.1.Lecția 3. Familia. Arborele genealogic

ȘTIM

- Familia este primul grup din care facem parte.
- Din familie fac parte bunicii, părinții și copiii.
- În familie avem interese și preocupări comune, bazate pe înțelegere, ajutor și iubire.

APLICĂM

1. Realizează o compunere despre familia ta.

Familia mea este formată din șase membri: Mama Ina, Tatăl Inu, sora mea mai mare Rica și eu, Rita. Mama mea este frumoasă, este casnică și are grijă de mine, de sora mea mai mare, de tata și de tot ce suflă în gospodărie. Tatăl Inu este și el frumos, s-a angajat recent într-o fabrică la oraș, dar înainte stătea și el acasă ca

mama; el nu are grijă de noi așa cum are mama. Sora mea Rica este mai mare cu aproape patru ani, este frumoasă și ea și își dorește să devină educatoare. Mamaia Tita și tataia Titu, chiar dacă nu locuiesc în aceeași curte, sunt familia mea pentru că ne vizitează în fiecare zi. Mamaia Tita vine și croșetează botoși și ilice pe prispă, iar tataia Titu vine și o ajută pe mama la curățat porumb pentru urluială. Împreună formăm o familie unită și iubitoare. Îmi place că petrecem mult timp împreună și ne ajutăm unii pe ceilalți.

Ultima parte nu este chiar adevărată,
este copiată din manual
pentru că vreau să iau calificativul „Foarte bine”
pentru că vreau să scriu o compunere perfectă, ca la carte.

Această compunere nu este chiar adevărată,
nu prea seamănă cu ce simt eu că se întâmplă în familia mea
formată din șase membri:

- ☺ Mama;
- ☺ Tata;
- ☺ Sora mea;
- ☺ Mamaia
- ☺ și Tataia.

Eu, sora, mama și tata
locuim într-o casă care pentru mine este,
în continuare,
cea mai frumoasă casă din lume.

A existat și o perioadă în care am considerat-o
cea mai urâtă casă,

poate că nu din lume,
dar „cea mai urâtă de pe ghiol”
cu siguranță.

Părinții mei repetau că e „cea mai săracă”
de fiecare dată când se certau
și își reproșau lucruri.
Eu nu aveam termen de comparație,
nu am intrat în prea multe case,
până la paisprezece ani
nu am văzut interiorul altei case,
altul în afară de interiorul casei bunicilor mei.

Am văzut, în schimb, multe case în desenele animate de pe Jetix,
îmi plăcea casa în care locuia Louie din „Viața cu Louie”, de exemplu.
Casa nu avea ceva special,
bine, era mai spațioasă,
mai frumos mobilată,
nu era făcută din chirpici ca a noastră,
însă dincolo de estetică
în casa lor părea că se întâmplau și lucruri bune,
cred că de asta îmi plăcea atât de mult.

Vedeam multe scene în care Louie și Tommy stăteau la masă cu părinții lor,
multe scene în care Aura, mama lor
vorbea cu ei,
îi întreba ce au făcut la școală,
cum se simt,
ce planuri au
cu calm.

Eu iubeam calmul,
doream liniștea,
tânjeam după liniște
și, pe lângă asta, vocea Aurei era dublată de o actriță cu un ton al vocii
foarte prietenos și cald.

Nu îmi plăcea deloc de Andy, tatăl lor
dacă aș fi putut, aș fi dat skip scenelor cu Andy Anderson
și aș fi păstrat-o doar pe Aura.
Televizorul nostru nu avea funcția asta,
deci îl ascultam și pe Andy Anderson
îi observam comportamentul și acțiunile
față de Aura și față de copii
și nu era chiar plăcut.

Părea că nimic nu îl poate mulțumi pe Andy Anderson
pentru care am găsit înțelegere târziu,
atunci când l-am așezat într-un context istoric,
pe la douăzeci și ceva de ani;
la zece ani, era doar un personaj declanșator pentru că îmi aducea aminte
de mama și de tata,

Eu aveam nevoie doar de Aura
și cum nu puteam da skip episoadelor,
singura consolare venea din replicile pe care Louie i le mai dădea lui Andy,
dacă replicile alea au existat sau nu în realitate,
nu contează,
Louie-adultul a creat un spațiu în care
și-a dat voie să îi dea replici tatălui său.

Acestei prezențe veșnic nemulțumite,
acestei prezențe veșnic atente la greșelile altora
Louie i-a răspuns,
iar eu am văzut că e posibil să răspunzi înapoi părinților
și sunt sigură că m-a ajutat cumva
chiar dacă eu nu am dat nicio replică alor mei până la optișpe ani.

Revenind la casă:
casa noastră era casa noastră,
o iubeam,
mă proteja,
era răcoroasă vara și călduroasă iarna,
avea cotloane numai de mine știute
în care mă duceam să citesc
sau să îmi ascund jurnalele și caietele cu notițe,
„urâtă” o consideram doar atunci când se certau ai mei.

„Urâtă” am considerat-o și atunci când am început să merg la școala din
comună,
— „urâtă” și „săracă”.

Ieșeam din casă și încercam să îmi dau seama cum se vede casa de pe stradă,
o consideram imediat
„urâtă” și „săracă”,
așa cum era ea,
din chirpici,
ușor înclinată.

După școală, când ajungeam acasă și intram pe ușă,
era cea mai frumoasă casă din nou,
mai ales dacă nu erau ai mei prin preajmă.

La școală am învățat că nu numai casa în care locuiai te făcea să te simți
„urâtă” și „săracă”,
felul în care se comportau profesorii cu noi
contribuia și el la această privire pe care ne-o aplicam unii altora;
de multe ori, nici nu era nevoie să spună prea multe profesorii,
era suficientă o privire
pentru a simți că ești
„săracă” sau
„mai puțin deșteaptă”
în ochii lor.

Am preluat și eu această privire a adulților,
am suprapus-o peste privirea mea,
aveam nevoie de claritate,
voiam să știu lucruri
ca de pildă, eu unde mă aflam
în toată situația asta?

Dimineața,
când așteptam autobuzul să ne ducă la școală,
am început să îmi examinez colegii și am putut observa că aveam unele lu-
cruri în comun:

- || niciunul din noi nu mergea în vacanțe cu părinții;
- || niciunul din noi nu știa ce să scrie într-o compunere despre orașul Buzău
pentru că nu prea părăseam satul;

|| în vacanțe, mulți munceau la câmp cu părinții,
dar la școală:

- || unii erau mai bine îmbrăcați;
- || aveau gece de iarnă mai groase
- || și încălțăminte mai rezistentă;
- || unii aveau pachet pus de părinți;
- || alții aveau bani de pachet,
- || alții nu.

Mă uitam la ei și încercam să îmi dau seama cum eram eu,
unde mă situam eu între ei;
nu eram „cea mai săracă”,
uneori aveam pachet la școală,
alteori nu,
uneori primeam bani de pachet,
alteori nu,
uneori aveam haine noi pentru școală,
alteori nu,
îmbrăcam ce primeam de la verișorii din oraș.
Undeva la mijloc,
așa mă simțeam în casa în care locuiam cu Mama, Tata și Sora mea
și așa mă simțeam și la școală.

Mama mea era casnică, nu lucra în oraș,
a lucrat o lună într-o fabrică de pâine, când aveam vreo douăzeci de ani;
pleca dimineața la cinci și se întorcea seara la șapte,
doborâtă de oboseală
și tristă.

În luna aia i-am păzit somnul în fiecare zi
de teamă să nu o pierd,
nu știam nicio tehnică de prim ajutor,
dar eram convinsă că eu pot împiedica orice catastrofă
dacă voi fi acolo când i se va tăia respirația.

Liniștea e restabilită când își dă demisia,
toată bucuria, așa cum era ea,
fragilă și puțină,
se întoarce în casă.

Mama mea era casnică
și mulți ani am simțit confuzie și rușine
față de cuvântul „casnică”,
din clasa a V-a până în clasa a XII-a
mai exact.

„Rușine” pentru că la școala din comună erau multe mame care lucrau
în oraș,
[dacă lucrai în oraș,
erai considerată
respectabilă]
iar mamele care nu lucrau în oraș, printre care și mama mea,
erau considerate
„leneșe”.

Eu eram fiica mamei și, prin extensie,
mă simțeam
rușinată și leneșă.

„Confuză” pentru că nu prea înțelegeam de ce mă simt atât de rușinată:
mama mea se trezea în fiecare dimineață la cinci, la fel ca tata,
la fel ca toți oamenii care lucrau în oraș.
Mama mea se trezea în zorii zilei,
își făcea un 3 în 1,
se spăla pe față și fugea în curte
unde: dădea mâncare și apă la animale;
mulgea vacile și le lăsa la păscut;
rânea în coșar, în coteț și cotineată;
ducea gunoiul în roabă, la marne;
plivea roșiile și castraveții din grădină;
uda în grădina cu legume;
în grădina cu flori
— toate astea până la ora doișpe.

La prânz intra în casă,
nu se odihnea niciodată mai mult de o oră:
punea rufele la spălat;
spăla vasele;
dădea cu mătura;
ștergea praful;
făcea mâncare
— toate astea până la ora cinci.

La cinci ieșea din nou afară,
lua vacile de la păscut;
eu deschideam poarta și le așteptam cu mere;
dădea apă și mâncare la animale;
se întorcea în casă de abia la ora opt;
pregătea pachetul tatei;

îi cosea salopeta de la muncă
și adormea răpusă de oboseală
— în jur de ora nouă.

Cum era mama mea „leneșă”?

— Ocupația mamei?

— Casnică, am răspuns eu la începutul fiecărui an școlar
când se completau cataloagele,
rușinată și confuză pentru ceva pentru care nu trebuia să mă simt
nici rușinată,
nici confuză.

Munca mamei era muncă
era muncă
era muncă
era muncă.

Tata nu a lucrat tot timpul în fabrică,
când eram mică, cânta pe la nunți cu nașul meu
și se ocupa de grădină cu mama,
de la nunți se întorcea mereu cu suc și multe dulciuri.

Atât tata,
cât și mama
aveau voci frumoase,
când nu se certau în grădină,
obișnuiau să cânte.

Îi ajutam și noi cu grădina:
mutam furtunul de pe un șanț pe altul când udau legumele,

când le venea vremea și dădeau în pârg,
le culegeam împreună,
le sortam
și încărcam în saci sau coșuri din răchită
pe care încercam să le înghesuim în portbagajul mașinii
cu care mergeau ei la piață,
duminica.

Cu banii de la nunți și cu cei de la piață
uneori ne puteau îmbrăca pentru școală,
alteori nu,
uneori ne puteau încălța pentru școală,
alteori nu,
uneori aveam pachet la școală,
alteori nu,
uneori mâncam dulciuri,
alteori nu,
dar cumpărau mereu lemne pentru foc
și era mereu cald în casă.

În 2008 tata s-a angajat într-o fabrică de producție industrială,
întâi ca lăcătuș,
apoi ca sudor.
Ca lăcătuș se ocupa, printre altele,
de asamblarea și ajustarea pieselor mecanice.
Ca sudor lucrurile se complicau puțin,
nu doar asambla și ajută piese,
le asambla pentru totdeauna,
deveneau nedemontabile.

Îmi era greu să cred că stâlpii și conductele de apă
sudate de tata
ar putea fi distruse vreodată,
când mă uitam la stâlpul din fața curții noastre,
în mintea mea apărea imaginea tatei
îmbrăcat în salopeta de muncă
și simțeam cum inima mi se umplea de un fel de admirație călduță
față de el,
față de munca pe care o depunea acolo
în fabrică.

Dacă îl admiram pe tata
atunci cum
și de ce
și-a făcut loc în inima mea rușinea față de meseria lui?

Odată intrată la al doilea cel mai bun liceu din oraș
tata a devenit,
brusc,
singurul tată sudor din clasă.

Nu era
„profesor”
„inginer”
„medic”
sau „notar”
ca ceilalți tați.

Din treizeci și unu de colegi,
șapte eram de la sat,
am reținut acest număr
pentru că am fost puși să ne ridicăm în picioare
la aproape toate orele
în prima săptămână de școală
ca să se știe clar:
de unde venim;
de la ce școală;
din ce sat;
cine suntem;
ce lucrează părinții.

— Ocupația tatălui?

— Sudor, am răspuns patru ani de liceu și m-am simțit
rușinată din nou.

Sora mea era cu patru ani mai mare decât mine,
învăța foarte bine la școală și își dorea să devină educatoare;
pe nume i-am spus abia la șapțișpe ani,
până atunci i-am zis doar „Sora”.

„Sora” însemna mai degrabă „Mama” pentru mine
pentru că adulții i-au pasat responsabilitatea de a mă îngriji,
iar eu o urmam peste tot,
ca un fel de umbră.

Atât rudele,
cât și copiii de pe stradă,
râdeau de noi:

- de mine pentru că umblam mereu după ea și îi spuneam „Sora”,
- de ea pentru că îmi permitea să fac asta și nu mă uşuia.

Nu era nimic amuzant în asta,
responsabilitatea pe care ea a fost obligată să și-o asume
față de mine,
transferul pe care eu l-am făcut asupra ei,
nu erau amuzante.

Eu eram copilul cel mic,
mezina,
și multă vreme am fost văzută de familia mea ca
o „fată puternică”;
cuminte;
înțelegătoare;
tăcută;
deșteaptă.

În vocabularul nostru de acasă,
„o fată puternică” însemna:
un copil care nu plânge,
un copil care nu se plânge.

Dacă plângeam și dacă mă plângeam,
nu mai eram o fată puternică,
eram
„slabă rău de tot ca o fată”.

Tata pufăia nemulțumit
și îmi ținea o predică lungă de trei ore
despre neajunsurile condiției mele de
„fată slabă”

„Slabă rău de tot ca o fată”
a fost o comparație cumplită pentru mine,
mă deruta,
mai ales pentru că venea din partea tatei.
Nu înțelegeam cum îmi putea spune
„Eu am vrut fete, tată”
pentru ca mai apoi să mă facă să mă simt un copil nedorit,
pentru ca mai apoi să îmi spună că „eram slabă rău de tot ca o fată”
și să se distanțeze de mine.

Mai degrabă repulsie decât iubire.
Mai degrabă aversiune față de emoții.

În predica tatălui
simțeam disprețul față de femei
învățat în familie și în școală.
Simțeam cum integram și eu același dispreț
față de mine.

Mai era și mama
care îmi tot repeta această istorie a facerii mele,
a planificării mele ca
„băiat, scorpion de noiembrie, sub același semn ca ea,
în aceeași zi”.

Nu știam ce să zic despre această poveste,
uneori insista atât de tare de parcă ar fi vrut să îmi cer scuze
că sunt fată și sunt balanță.

Nu îmi ceream scuze,
ascultam numai.
Nu spuneam nimic,
nici ea nu zicea
nicio consolare,
nicio formă de validare,
doar tăcere
până la următoarea zi de naștere.

Aceste proiecții sunt o zestre
păstrată bine,
vizibilă în:
corpul din care am tot încercat să fug,
în emoțiile pe care a tot trebuit să le blochez
pentru că trebuia să negociez această identitate pe care o așteptau
și o voiau de la mine.

Nu puteam să nu fiu Bubulina lor, am văzut ce înseamnă și să nu fiu
și nu mi-a plăcut.

Toate aceste imagini despre mine
nu au avut treabă cu cine simțeam că eram eu de fapt,
aceste roluri mi-au fost impuse
și eu le-am performat
până la optișpe ani cel puțin

[le-am performat chiar și după,
într-o formă sau alta
din obișnuință,
din familiaritate.]

Am fost un „copil aproape perfect”

Într-o istorie a familiei,
într-o istorie despre copil,
într-o istorie a copilului
să fi „perfect” înseamnă să fi:

„puternic;
cuminte;
înțelegător;
deștept.”

Într-o istorie a educației școlare,
la fel,
ești perfect dacă ești:

„puternic;
cuminte;
înțelegător;
tăcut;
deștept.”

Apariția „ficei perfecte” a fost necesară pentru a putea supraviețui.

Apariția „ficei perfecte” a fost răspunsul meu la ceea ce se petrecea acasă,
la școală,
în lume,

până pe la optișpe ani
când am plecat la facultate
în alt oraș.

Dacă nu aș fi fost fata aproape perfectă „nu pupam facultate”.
Dacă nu aș fi fost „fata aproape perfectă” nu aș fi meritat
sacrificiile pe care le-au făcut părinții
pentru a mă trimite la facultate.

Nu pot să nu recunosc aceste sacrificii materiale,
nu a fost ușor să ții o fată la facultate,
să te hrănești și pe tine,
să îi trimiți bani și ei,
să cumperi lemne pentru foc,
totul
dintr-un singur salariu
și acela extrem de mic.

Nu vreau nici să mistific,
să încarc aceste sacrificii cu semnificații
și să le numesc „iubire”.

E nedrept ce a trebuit să îndure tata:
la muncă
și în lume.
E nedrept ce a trebuit să îndure mama ca femeie
în lume,
după ce venea tata de la muncă.
E nedrept ce a trebuit să îndure sora mea ca fată

acasă
și în lume.
E nedrept ce a trebuit să îndur eu
ca fată
acasă
și în lume.

Cred că pot coexista aceste două realități în care:
Ei au făcut aceste sacrificii nu din „iubire necondiționată”; acest lucru nu înseamnă că sacrificiile lor nu sunt valide. Eu pot recunoaște aceste sacrificii, le pot aprecia și pot simți afecțiune pentru Mama și Tata fără să fie nevoie să caut semnele „iubirii necondiționate” în gesturile lor.
Sacrificiile făcute de ei pentru mine, au presupus și un sacrificiu din partea mea. Pentru a putea primi ceea ce ei mi-au oferit, a trebuit să mă sacrific pe mine, să îmi sacrific emoțiile; iubirea lor a fost condiționată.

Vreau să înlocuiesc „copilul-aproape-perfect”
din acest portret de familie
și să așez în locul lui:
„copilul-nefericit”,
„copilul-reziliant”,
„copilul-obedient”.

Familia mea e familia mea, dar nu a fost așa cum aș fi avut eu nevoie, copil fiind.
Nu pot separa familia de istorie,
nu vreau să mistific familia,
să o prezint ca acest spațiu al iubirii,
ca acest tărâm fermecat
și fermecător.

Palma dată la fund nu m-a făcut mare.
Mustrarea nu m-a făcut mai puternică.

Aceste comportamente nu sunt
„naturale,
firești pentru educația copiilor
și pentru binele lor”.

Nu cu „natura” au treabă,
ci cu istoria și cultura
supunerii,
abuzului,
și exploatării
copiilor,
femeilor,
naturii.

ȘTIAȚI CĂ...

familia este unul dintre elementele permanente de-a lungul istoriei din cele
mai vechi timpuri?

...între părinți și copii exista o legătură foarte puternică încă din Preistorie?

Da, am auzit asta de când m-am născut,
în familie,
la școală,
în filme,
oriunde.

„Familia este familie”
am auzit,
dar aş fi vrut să fi auzit şi că familia este unul dintre elementele de care te poţi
desprinde,
că desprinderea, deşi foarte dureroasă,
e posibilă,
îi poţi supravieţui.

Aş fi vrut să mi se spună şi că familia nu e formată numai din:
mamă, tată, fraţi, surori, bunici.

Familia este şi ceva ce poţi să alegi,
să găseşti,
aş fi vrut să aud.

În această parte a poemului vreau să scriu despre o altă familie
pe care nu am numit-o dintotdeauna „familie”
pentru că nu am crezut că e posibil să ai o altă familie
în afară de cea biologică.

Există familii în care membrii reuşesc să se vadă unii pe ceilalţi
şi să se accepte.
Există familii în care nu toţi membrii sunt oameni.
Există familii în care liniştea şi grija reciprocă
sunt posibile.

Copilăria şi adolescenţa,
[cu tot ce au presupus ele:
familie restrânsă;

grădiniță;
școală;
liceu]
au fost spații mai sigure
și pline de afecțiune
datorită următorilor membri ai familiei mele găsite:
Mamaia;
Tataia;
Căpi;
Cați;
Rița;
Remi
și
Heidi.

APLICAȚI

2. Fixați, pe o axă a timpului, cele mai importante evenimente petrecute în familiile voastre în ultimul deceniu.

Prezentați aceste evenimente în fața colegilor voștri, în ordine cronologică, folosind termenii: mai întâi; apoi; în același timp; pe urmă; în final.

Mai întâi,

Mamaia și Tataia.

În preajma lor mă simțeam o fată

|| cu emoții;

|| nevoi

|| și dorințe

ce puteau fi exprimate,

lăsate să zburde

în voie.

Nu trebuia să mă ascund de bunicii mei atunci când plângeam,
nicio lacrimă nu le-a scăpat
și pentru niciuna nu m-au certat
sau pedepsit.

Nu simțeam că trebuie să fiu într-un anume fel
atunci când eram cu ei în băătăură,
nu făceau nicio observație despre
corpul meu:
cum arată
sau nu arată,
cum aleg să îl port în lume.

Nu eram nici „copilul-aproape-perfect”
nici „copilul distracție” pentru ei,
eram eu însămi.
Acest lucru, de altfel firesc,
a fost fundamental pentru mine,
a însemnat totul.

Apoi,
Capi și Cați
tovarășii mei,
prietenii de joacă non-umani
alături de care am explorat curtea,
câmpul
și viața
mai bine de zece ani.

Petreceam mult timp împreună fără să petrecem neapărat timp împreună.

Le simțeam prezența în curte,
dar nu îi chemam să îmi fie în preajmă doar pentru că voiam eu,
îi auzeam cum mișună,
cum se joacă
și era suficient.

Capi și Cați veneau spre mine
atunci când simțeau,
se așezau undeva în apropiere
și așteptau să îmi termin temele,
pentru că primăvara și vara
îmi făceam temele afară,
pe buturugă.

După teme, mă însoțeau prin curte sau pe câmp,
Cați se posta în stânga mea,
Capi în dreapta.

Puteau sta ore bune lângă mine dacă simțeau că am nevoie de asta,
pentru că de pe la douăzeci de ani,
am devenit o fată alertă
și voiam să știu ce se află în spatele meu,
ce se întâmplă în spatele meu,
dacă se poate întâmpla ceva,
iar gândurile astea nu îmi dădeau pace
orice aș fi făcut,
însă mă încredeam în ei și ei se încredeau în mine,
iar la finalul zilei
primeau și ei dragostea mea,

se apropiau de mine și mă lăsau să îi caut de căpușe
până se întuneca.

În același timp,
a fost și Rița,
o capră cu blana roșie
salvată de tataia de la stână
în 2010.

„N-am putut, mi se rupea inima, ziceau ciobanii că
nu se poate cu capra asta, nu ascultă.
Am luat-o,
îmi era frică
să nu o omoare”.

Rița nu asculta
așa cum voiau oamenii să asculte,
e adevărat.

Nu răspundea când o chemai,
nu intra în grajd când o obligai,
nu stătea să o atingi,
nu stătea la muls,
nu era „o pacoste”,
era Rița.

Rița voia să trăiască în liniște,
dacă nu era lăsată în pace,
era normal să răspundă,
nu trebuia „supusă” în vreun fel.

Prietenia noastră nu a fost lungă,
Rița era în vârstă când ne-am cunoscut,
dar a fost o prietenie semnificativă
construită
cu răbdare,
încredere
și mult spațiu.

Totul a început în momentul în care m-am pus să îi adun frunzele
de pe crengile la care ea nu putea ajunge,
din tot ce putea mânca din curte
corcodușii păreau preferații ei,
așa că eu mă cățăram în corcoduș
și mă puneam la jumulit,
îmi umpleam poala de la tricou,
buzunarele de la pantaloni
chiar și șoșetele.

Coborâtă din corcoduș,
lăsam toate frunzele să cadă,
le strângeam într-o grămăjoară voluminoasă
și mă postam în fața culcușului ei.

În primăvara în care am cunoscut-o pe Rița
am chelit doi corcoduși,
dar tot atunci, Rița a venit la mine în timp ce făceam temele
și și-a lipit capul de brațul meu stâng.

Pe urmă,
au fost Remi și Heidi
din „Singur pe lume” și „Heidi fetița munților”,
primele personaje cu care am intrat în contact
din primele cărți pe care le-am citit,
pe lângă „Poveștile cu zâne”;
doi copii privați de afecțiune și grijă
în momente cheie
în care aveau nevoie de afecțiune și grijă.

Amândoi au reușit să găsească iubire,
afecțiune
și grijă
în afara familiilor restrânse.

În final,
aceasta a fost familia mea preferată.

În această familie aveam interese comune:

- să stăm la soare;
- să ne jucăm;
- să ne odihnim;
- să facem ce ne place;
- să ne oferim înțelegere, ajutor și iubire;

Alături de această familie
am descoperit lucruri importante despre mine
pe care vreau să le adaug în continuarea autoportretului meu:

- || plâng mult;
- || îmi place să am grijă de alții;

- || pot avea încredere;
- || pot avea răbdare;
- || bucuria e posibilă;
- || iubirea e posibilă;
- || acceptarea e posibilă;
- || nu am fost niciodată cu adevărat singură.

Sunt recunoscătoare pentru această familie,
în lipsa ei, mi-ar fi fost și mai greu să descopăr aceste lucruri despre mine,
în lipsa ei, nu știu cum aș fi început acest exercițiu în care
deconstruiesc ce înseamnă să fiu „fata-aproape-perfectă”.

În oglindă,
îi iubesc și pe Mama și Tata
pentru că acum pot să îi văd
clar,
într-un context istoric
dezvrăjit.

În oglindă,
trăsăturile mele fizice seamănă cu trăsăturile lor fizice,
felul în care m-am privit pe mine în oglindă:
în copilărie;
adolescență;
la maturitate,
seamănă cu felul în care s-au privit și ei în oglindă.

Acest fel de a privi lumea,
de a ne privi pe noi înșine

ca fete,
în interiorul familiei,
în școală,
în lume,
— nu e natural,
e istoric.

Acest fel în care am fost privită
ca fată
în interiorul familiei,
în școală,
în lume
— nu e natural,
e istoric,
e vechi,
dar nu e natural,
e istoric.

INVENTAR

Sunt:
atentă
ageră
alertă,
nimic nu vreau să îmi scape
— de când sunt mică.

Sunt:
atentă
ageră
alertă,
pregătită pentru ce e mai rău
— de când sunt mică.

Sunt:
atentă

ageră
alertă,
pregătită să mă apăr
— de când sunt mică.

Notez tot,
rețin tot,
scriu tot,
toate detaliile.

Nu uit,
am memorat tot în:
corp;
în minte;
în scris.

Totul e important, totul trebuie notat.

Am notat totul la școală
—dintotdeauna.

Am învățat totul la școală
—dintotdeauna.

Vreau să mă dezvăț de ce am învățat la școală
— pentru totdeauna.

Despre supraviețuire a fost viața mea ca fată.

Despre rezistență a fost viața mea ca fată.

Despre teste a fost viața mea ca fată.

Despre valoare, în note mari testată viața mea ca fată.

În supunere evaluată viața mea ca fată.
La puritate redusă viața mea ca fată.

Evaluarea,
supravegherea,
obiectificarea
— pe toate le-am simțit în corpul meu,
pe toate le-am avut în minte,
pe toate vreau să le transform.

Sunt atentă
ageră
alertă
pentru că nu mai vreau să fiu:
evaluată;
supravegheată;
testată;
exploatăată;
obiectificată.

Caut prin:
amintirile mele;
prin arhive;
prin colecții de documente;
prin cărți;
prin istorie.

Vreau să îmi recuperez amintirile.
Vreau să mă recuperez din istorie.

Vreau să citesc despre și
să mă conectez la alte femei
din istorie.

În dezvoltarea acestui corpus,
în selectarea acestor documente,
în scrierea acestor poeme
am avut în vedere următoarele criterii:

- conținut ✓
- actualitate ✓
- adresabilitate ✓

Prin selectarea acestor documente,
prin scrierea acestor poeme
am urmărit:

- recuperare ✓
- apropiere ✓
- autoreprezentare ✓
- regenerare ✓
- vindecare ✓

Amintirile mele sunt doar o secvență care se suprapune peste alte secvențe
de amintiri dureroase:

- || ale obiectificării;
- || ale atingerilor nedorite;
- || ale rușinii;
- || ale discriminării;
- || ale violenței

din familie;

din școală;
din lume.

Aceste amintiri au fost memorate și de alte corpuri care nu arată ca al meu.
Aceste amintiri au fost memorate de persoane care nu sunt eu.

Amințirile mele sunt în poeme.
Amințirile mele sunt poeme.
Amințirile mele sunt documente.
Amințirile mele sunt istorice.
Amințirile mele sunt politice.

Emoțiile mele intense sunt în poeme.
Emoțiile mele intense sunt poeme.
Emoțiile mele intense sunt documente.
Emoțiile mele intense sunt istorice.
Emoțiile mele intense sunt politice.

În inventarul meu se află:

- jurnalele și caietele în care am notat totul;
- corpul în care am simțit totul;
- emoțiile intense;
- mintea cu care am gândit totul;
- hipervigilența;
- agerimea;
- alerta.

Cu acest inventar am plecat de acasă, la facultate,
în lume.

Inventarul meu e în poeme.
Inventarul meu e un poem.
Inventarul meu e un document.
Inventarul meu e istoric.
Inventarul meu e politic

și spun totul.

***Sunt fata timpurilor mele/
Linii de fugă spre un viitor apropiat***

despre **GENERAȚII**

1.1. Ce este o generație?

1.2. Tipuri de generații.

1.3. De ce studii despre generații?

1.4. Caracteristicile generațiilor. Criterii de clasificare.

1.5. Limite.

1.6. Concluzii.

1.1.

Generație, generații – substantiv feminin;

1. Totalitatea oamenilor care au aproximativ aceeași vârstă.

1.1. Perioadă de timp care desparte vârsta tatălui de vârsta fiului.

°*Din generație în generație* = din tată în fiu; de la o epocă la alta (până la noi)

2. Totalitatea oamenilor care au împărtășit evenimente importante și care s-au născut în aceeași perioadă.

1.2.

Există mai multe tipuri de generații:

- familiale;
- istorico-politice;
- culturale;
- școlare;
- literare.

1.3.

„Împărțirea lumii în funcție de generații e o necesitate”
spune Istoria.

Astfel, e mai ușor de evaluat:

- || progresul;
- || performanța;
- || productivitatea
[biologică
socială
economică
literară
ș.a]
copiilor
ajunși la maturitate.

Astfel, e mai ușor de măsurat trecerea timpului.

1.4.

Eu sunt parte din Generația Z,
generația

snowflake,
smiorc,
născută în puf și libertate.

Parte din cex născutx la început,
exemplarul dintâi
ajuns acum la *maturitate*,
a venit momentul să demonstrez că tot efortul depus de:

- părinți;
- școală;
- maeștrii literaturii

a meritat,
m-a adus *undeva*.

Pentru a face această evaluare,
studiile despre generații propun, de cele mai multe ori, criterii de selecție

- subiective și binare.

De cele mai multe ori, studiile nici măcar nu sunt studii,
sunt doar discuții încărcate cu multă *nostalgie*
[despre limitele unor astfel de discuții și criterii
— mai târziu.]

Mă pot încadra într-o generație în funcție de relația mea cu tehnologia,
pe care am experimentat-o
indirect, intermediată de alții, într-un ritm lent,
de la distanță.

Acest tip de relație nu mi-a făcut copilăria *mai reală și mai frumoasă*.

Absența tehnologiei nu poate fi un marcator pentru vremuri mai bune,
pentru un timp mitic,
nu am fost mai conectată la realitate/mai sănătoasă/mai rumenă în obraji/mai
respectuoasă cu adulții,
abia dacă puteam spune „Sărut mâna” sau „Bună ziua!”
oricum.

În lipsa tehnologiei îmi găseam de lucru,
umpleam spațiile goale dintre reclame
singură.

În fiecare zi,
mă jucam același joc în care număram până la o sută de doișpe
sau de cînșpe ori
în așteptarea desenelor cu Prințesa Sissi și Marcelino pan y vino.

În fiecare zi,
dădeam sunetul pe mut și îmi mutam atenția pe pereți,
într-un punct cât mai îndepărtat de televizor
— reclamele erau singurele în fața cărora reușeam să îmi impun un fel de limite.

Era plăcută senzația aparentă de control
pe care o luam din jocul ăsta,
dar oboseam de la atâta numărat și dat din picioare,
nu era nimic idilic în agitația și sfârșeala de după.

Ordinea lucrurilor s-a schimbat în primăvara în care
au venit băieții de la Vodafone
să ne instaleze,

în sfârșit,
cablul tv și internetul.

În fața mea se deschide o nouă lume
în care timpul trece la fel de greu,
doar că în ritmuri pe care le pot suporta mai ușor.

Pauzele lungi dintre desene sunt înlocuite de
buzz-urile și mass-urile pe care le primește sora mea pe mess,
dacă ea nu e la calculator,
am ce canale să schimb la televizor,
am unde mă holba,
nu mă mai uit pe pereți,
nu mai trebuie să aștept,
dar continuu să număr.

Intru în internet cu toată ființa, dar nu imediat,
sunt extrem de *vigilentă*.

Întocmai ca un boomer sau un copil căruia i s-a spus de prea multe ori:
„Nu e voie. Nu atinge. Strici.
Nu e voie. Nu atinge. Strici”
analizez calculatorul săptămâni bune.

Mă întind pe covorul persan din camera pe care o împart cu sora mea,
mă întind și încep să citesc despre el din „Manualul de Informatică și Tic”

În pauza de studiu
mă uit la fiecare componentă
de la o distanță sigură.

După ce mă asigur că nu mă vede nimeni,
micșorez distanța,
ating unitatea,
monitorul,
nu apăs butonul de „Start”
Dacă dau greș?
mai bine safe decât să mor de rușine
că nu am știut,
nu am aprins calculatorul
perfect,
din prima.

Studiul se încheie în momentul în care prind suficient curaj și încredere să
ating calculatorul de față cu ai mei.

Atunci,
o detronez pe sor-mea de pe scaunul din fața calculatorului,
ea se mută în pat, pe telefon,
eu rămân la birou
pentru totdeauna.

Totul se simte *fresc* pe internet, de parcă am fost făcută să fiu acolo.

Îmi fac id de mess și conturi pe hi5,
unul al meu, altele fake,
îmi las comentarii singură.

Simulez apropierea și importanța
într-o formă ce mă face să mă simt oarecum în siguranță:
sunt văzută, dar nevăzută în același timp
atinsă, dar neatinsă cu adevărat,
concret.

Ascult muzică pe YouTube, ascult ce muzică îmi place,
pentru treizeci de secunde din „Poker Face” de la Lady Gaga
aștept cinci minute, dar nu contează,
așteptarea e *altfel* când îți alegi tu muzica.

Există această realitate a playlist-ului dublu:
cel de arătat lumii,
cool,
și cel de ascultat acasă în căști,
rușinos;
mă bucură că ascultam ce muzică îmi place, mă întristează că o făceam în secret.

Mărturii ale ascunderii și ale fricii de ridicol,
aceste amintiri nu mă mângâie așa cum ar trebui să o facă,
aceste amintiri întrerup *nostalgia*.

Nostalgia e un sentiment pe care nu îl pot accesa până la capăt,
e o anumită limită până la care mă pot întoarce în trecut
și, de cele mai multe ori,
mă opresc foarte repede.

Sunt multe *locuri ale memoriei*
pe care le revăd
foarte puțin
pentru că sunt încărcate cu multă nedreptate,
durere
și rușine.

Îmi aduc aminte de acest băiat de pe ghiol, îi voi spune I.
În anii de început ai internetului

el era contactul nostru direct cu tot ce era *fresh* și inaccesibil nouă:
muzică, seriale & filme;
în 2007, tot ce știam despre muzică
știam de la I.
și telefonul lui cu infraroșu.

I. era respectat în comunitate,
considerat mare dătător de sens și de valoare,
descalifica o grămadă de melodii de la TV pentru că erau:

- prea simple;
- prea de fete;
- prea pop.

Îmi e greu să mă întorc la aceste vremuri
ca la *vremuri de aur*
pentru că au fost vremuri în care am învățat
rușinea de a fi fată și de a asculta muzică pop.

La fel a fost și cu „Rebelde”, telenovela-cult a anilor 2000.
Îmi amintesc foarte clar camera în care m-am uitat
alături de alte fete din sat
la episodul ăla din „Rebelde” în care Diego alege să plece cu Paola.
Roberta suferă,
îl iubește pe Diego, dar nu i-a putut spune
— plânge,
pe fundal se aude melodia Salvamé.

Plângem și noi,
eu plâng pentru că suferă, dar și pentru că îl iubește pe Diego,

e o tulburare în mine pe care o resimt de fiecare dată când
sărută alt băiat,
dar nu știu să numesc ceea ce simt
încă.

Stăm în pat toate șase, cu bărbiile lipite de genunchi,
nu spune niciuna nimic,
așteptăm genericul
și raze mici de soare ne joacă pe genunchi în timp ce ne legănăm
pe „Rebelde”.

Ieșim afară,
ochii ne ard de la atâta lumină,
ne palpăm una alteia pleoapele umflate
în echipe de câte două.

E sfârșit de august și e cald încă,
ziua e lungă,
mai avem multe ore de petrecut împreună.

Suntem încă mișcate de episod când ieșim pe uliță,
vorbim despre Roberta cu voce tare,
băieții ne aud și râd de noi:
am „plâns ca fraierele
la o telenovelă pentru femei”,
zic ei.

Nu ne mai strângem niciodată în acea cameră,
pe aceeași pătura pufoasă cu pisici persane,

nu ne mai uităm la „Rebelde”
împreună.

Rămân singură
cu dragostea mea pentru Roberta,
nedeclarată,
și cu dorința de apropiere și suroritate,
frântă.

Ah, să fi adolescentă și să simți
că nimic nu îți aparține.
Tot ce îți place,
ții ascuns.
Tot ce arăți,
arăți
cu teamă.

În corp,
în realitate,
pe internet
e greu de trăit ca adolescentă.

Îmi curatoriez imaginea,
îmi performez corpul
în realitate și în online.
Nu contează aplicația,
misiunea e aceeași:
să mă adaptez,
să mă transform
în funcție de ea,

să îmi curatoriez imaginea și să îmi performez corpul
până la acceptare completă,
dar acceptarea nu vine.

Îmi verific fața de zeci de ori în selfie-urile pe care le postez pe Facebook,
dau zoom pe ochi,
pe nas,
buze și bărbie,
niciodată pe corp
pentru că nu îmi postez corpul.

Răspund la zeci de întrebări pe *Ask.fm*:
„Mai ești virgină? Mai ești virgină? Mai ești virgină?
Ai iubit? Ai iubit? Ai iubit?”

Pe *Tumblr*, manifestez viața perfectă ce pare că nu vine,
dau reblog la poze *cu tumblr girls*,
vreau să fiu o *tumblr girl*,
să fiu ca una,
să fiu:
o tumblr girl într-un oraș mare;
o tumblr girl cu haine frumoase;
o tumblr girl cu un corp perfect.

Cu fiecare reblog sper să mă apropii de un corp ca al lor, dar nu pot avea un
corp ca al lor.

Eu fac tot posibilul,
din acest posibil apar doar

tulburările de alimentație,
nu un corp nou.
Sunt *o tumblr girl* doar în spirit,
nu și în corp
și mulți ani nu am știut cum să mă împac cu asta.

„Învăț,
 învăț,
iau note de 10,
 reprim emoții și îmi chinui corpul”
în *anii de liceu*,
cei mai frumoși ani.
Nu știu unde mă duce cursa asta, dar știu că trebuie să o parcurg.

 „Învăț,
 învăț,
iau note de 10
 reprim emoții și îmi chinui corpul”
până la capăt,
până la epuizare,
până la bac
pe care nu îl iau cu 10,
plâng două zile și nu mai dorm,
sunt supărată pe mine
că nu am fost atentă
și
nu am scris bine,
nu am scris cum trebuie despre „relația dintre două personaje dintr-un roman
interbelic studiat”,
nu am scris cum trebuie despre războaie.

„Nu am scris cum trebuie”
e un gând intruziv,
mă urmărește de când mă știu.

Nu e obligatoriu să ți se spună direct: „Nu ai scris cum trebuie”
pentru a simți că nu o faci
cum trebuie,
văd gândul ăsta materializat în programa școlară,
îl văd pe rafturile bibliotecii județene,
îl simt cum mă acaparează atunci când spun cu voce tare într-un grup
„Mie îmi place să scriu”
și mi se răspunde cu
„Ce drăguț! Vrei să fii Mihai Eminescu?”

Din liceu rememorez doar momentele în care nu eram la liceu,
ci în parc, întinsă pe pătură
cu prietena mea N.
După bac blocăm jumătate de clasă pe Facebook
amândouă,
când ne mai întâlnim în gară și luăm același tren spre București
liceul e, de regulă, spațiul în care niciuna nu ar vrea să se mai întoarcă pentru că
the good old days nu au fost o realitate pentru noi.

Viața adultă continuă în burnout,
anii maturizării,
anii independenței
încep cu facultatea pentru care cred că „nu sunt făcută”
pentru că „dacă aș fi fost făcută”:

- m-aș fi dus la toate cursurile;
- m-aș fi dus la toate seminariile;

- aș fi pus întrebări;
- m-aș fi prezentat la examene;
- aș fi participat la proiecte;
- mi-aș fi luat toate notițele;
- aș fi fost mai ordonată;
- nu aș mai fi avut atâtea restanțe.

Nu mai sunt eleva excepțională,
vlăstarul academic cu potențial
— pierd startul.

Tot ce am reprimat optișpe ani acasă
iese la suprafață
și mă copleșește la cămin:
golul — suferința
golul — neputința.

Cu energia rămasă creez scenarii pentru părinții mei:

„Mă duc la facultate, da.

Nu, nu am cum să am un job de la optișpe ani, stau zece ore la facultate.”

Nu e departe de adevăr ce le spun,
doar că stăteam acele zece ore în pat,
îngropată în:
neputință,
aplicații de dating
și tab-uri cu job-uri part-time
la care nu aplic.

Nu ies cu nimeni
— niciun date, nicio atingere,

dau swipe right & swipe left
încontinuu,
zeci de mesaje curg din ecranul telefonului
direct pe inima mea
doritoare de o oarecare formă de apropiere.

Intru în aplicațiile de dating cu toată ființa,
intru și nu mai plec de acolo,
nu iau pauze lungi niciodată.

Îmi place să exist în căsuțe de chat din care pot să ies
imediat
atunci când mă simt trasă de mânecă,
aproape certată
pentru că nu vreau să mai întretin o conversație.

Îmi place acel vag sentiment de siguranță
pe care nu îl am în viața reală.

Îmi place să apăs pe
„disconnect”, „block” & „report”,
dar nu pot să uit ce mă face să apăs pe
„disconnect”, „block” & „report”:
o violență
pe care o resimt
în corp
cu zilele.

*Următorul pas pentru o viață adultă reușită
e atins în momentul în care mă angajez,*

e suficient:

lucrez, sunt bine

nu mai sunt o povară.

Viața adultă continuă, muncesc acum și dacă:

- || salariul e mic;
- || limitele îmi sunt încălcate la locul de muncă;
- || nu îmi este respectat timpul liber;
- || am dureri menstruale puternice;
- || am dureri menstruale puternice pe care trebuie să le ascund;
- || am atacuri de anxietate;
- || glume misogine de căcat și apropouri misogine de căcat
- || de îndurat

tot ce trebuie să fac e să trag tare

pentru că

„aceste experiențe te vor face mai puternică”.

Niciuna din aceste experiențe nu mă face mai puternică,
ce mă face mai puternică este să le înțeleg într-un context mai larg,
să înțeleg că sunt experiențe comune,
dar faptul că sunt comune nu înseamnă că sunt firești,
nu înseamnă că sunt *normale*,
nu înseamnă că sunt
de îndurat.

1.5.

Aproape toate discuțiile despre generații

ajung la concluzia că:

Cex ce vin după Ei

[prin ei spun:

Părinți;
Profesori;
Poeți;]
sunt „mai răi”.

Într-o familie biologică,
„copiii răi” sunt cex din cauza căroro familia este făcută de rușine,
o generație bună este aceea care
e mai realizată decât cea din urmă
[economic,
social.]

Întocmai ca într-o familie, lumea literară este preocupată și ea
de *exceptional* și de *eșec*;
unde *exceptională* e literatura ce le confirmă opiniile despre lume
& legitimează puterea,
iar *eșecul* e orice li se opune & nu e conform.

În fiecare an ești sau nu ești inovatoare,
În fiecare an,
dacă ești femeie
și scrii despre lucruri ce nu se cuvin a fi scrise,
ca de exemplu:
• iubire;
• sex;
• corpul tău;
• viața ta,
— nu e okay.

Biografismul e *bun* dacă e scris de un Bărbat,
dacă e scris de o Femeie
e de *căcat*.

Bărbatul surprinde cu

- multă precizie;
- inteligență;
- tehnică;

[și
misoginie]

realitatea în care trăiește,
Femeia e doar
„traumatizată.”

Un bărbat care scrie despre iubire
este un bărbat *sensibil*,
și, mai presus de toate,
f deștept,
crează structuri savante pentru a deplânge absența iubitei.
O femeie care scrie despre iubire,
este o femeie
„penibilă” & „slabă”.

Poezia este ceva ce numai un bărbat poate face
bine.

Poezia este ceva ce numai un bărbat deștept poate face
bine.

Poezia este ceva ce și o femeie poate face *bine*,
din când în când.

Poezia nu este pentru

oricine.

Poezia este ceva ce poți face numai dacă îi citești pe cei mai Mari,
îi ascuți,
îi cinstești.

În clasa întâi scriu prima mea poveste
despre un câine ce se împrietenește cu două rândunele pe parcursul primăverii,
scriu șaișpe pagini dintr-o răsufare și mă opresc la scurt timp,
dintr-o suflare.

Când reiau scrisul, la paișpe ani,
scriu din nou dintr-o răsufare,
încep să și șterg
tot dintr-o răsufare,
scriu și șterg și scriu și
scriu și șterg, dar nu mă mai opresc.

Tot ce am auzit vreodată despre scris a fost că scrisul
este ceva ce trebuie să domini,
stăpânești,
controlezi,
și nu am putut uita aceste lucruri.

Scriam și mă copleșea gândul că
din mâinile mele,
din ființa mea
nu vor putea ieși
cuvinte
deștepte

și disciplinate
niciodată.

Nu am vrut să aflu dacă pot scoate din mine
capodopera,
să aflu presupunea să citesc cu voce tare ce am scris,
să citesc cu voce tare și să îndur
umilirea și ridiculizarea publică
făcută
de ceilalți
Poeti.

Asta era ploaia ce urma să mă ajute „să devin fructul copt,
pregătit să scrie o capodoperă”,
dar cum poate crește orice din ură
mă întrebam
și continuam să scriu,
să citesc
și să desenez un semn de întrebare în jurul construcțiilor
savante și inovatoare
ce reproduceau
misoginia
și
violența
în timp ce reproduceam și eu
misoginia
și
violența.

Motorul meu nu este *capodopera* sau *exceptionalitatea*.

Motorul meu este toată poezia scrisă de-a lungul timpului de femei,
toată poezia scrisă de femei

II pe foi;

II în caiete;

II documente word;

II notițe din telefoane;

în puținul timp pe care îl au,

 în puținul timp care e cu adevărat al lor

și care trece repede,

repede,

repede.

Vreau să citesc toată poezia scrisă de toate cele care nu au avut curajul să scrie.

Vreau să citesc toată poezia scrisă de toate cele care nu au avut curajul să își
numească textele *poezie*.

Vreau să citesc toată poezia scrisă de toate cele care nu au avut curajul să se
numească *poete*.

Vreau să citesc toată poezia scrisă de toate cele care nu au avut curajul să citească
cu voce tare.

Vreau să citesc toată poezia scrisă de femei,

vreau să citesc,

să ascult,

să validez

toate experiențele.

Vreau să scriu pentru apropiere și recuperare, nu pentru competiție.
Vreau să scriu cu grijă față de mine și față de cele ce mă vor citi,
față de cele ce au trecut prin experiențe similare cu ale mele,
față de cele ce nu au trecut prin experiențe similare cu ale mele.

Vreau să scriu cu gândul că scrisul transformă, vindecă, apropie.

1.6.

Scriu acest poem și e deja toamnă,
trecherile dintre anotimpuri se simt întotdeauna
ca o mică moarte;
multă pierdere în aer,
dar și multă viață
ce continuă să existe
nevăzută.

E multă viață rămasă în jur și acum când marea,
acoperă cu valurile ei întreaga plajă.
Un cântec de jale ce se compune
din fiecare val ce se sparge la mal,
un cântec de jale pentru toată existențele
nevăzute,
dar exploatare.
ucise,
sufocate
toamna
iarna
primăvara
vara
— Nevăzut nu înseamnă liber.

Discuțiile despre generații lasă multă viață în afară,
a fi lăsat în afară nu înseamnă liber,
lăsat în pace,
înseamnă
respins,
în pericol.

The good old days e o expresie ce țipă privilegiu și putere.
The good old days sunt *good* doar pentru cei ce dețin puterea
[în familie;
societate;
istorie;
literatură;]

Nostalgia se oprește când rememorez nedreptatea & îmi recunosc propriul
privilegiu.
Nostalgia se oprește când nu mă gândesc doar la mine.

Ce rost au aceste discuții despre generații
Cum aș putea să cresc dacă îmi sunt tăiate cuvintele?
Acele discuții nu mă lasă să îmi articulez
existența,
altfel decât prin cuvintele Lor.

Eu vreau să îmi articulez existența fără să mai folosesc cuvintele lor.
Eu vreau să fiu așchia ce sare departe de trunchi,
așchia ce sare departe de trunchiul Tatălui.
Sunt așchia ce nu vrea să reproducă violența din poemele Tatălui

și vreau să îmi întind crengile răsărite din așchia ce a sărit departe de trunchiul Tatălui
către toate femeile,
către totx cex născutx în același an sau nu ca mine.

despre **PRIETENIE**

Încă de când au început adulții să îmi explice lumea,
în limitele răbdării lor,
am înțeles că *prietenia* este o legătură temporară
și prietenele sunt acele persoane ce vin și pleacă din viața ta,
se cern până nu mai rămâne niciuna,
așa e *firesc*.
Tu rămâi singură
— singură de tot,
cu soțul și cu copiii tăi,
și este în regulă
pentru că „în definitiv, familia este singura care îți vrea binele”
— singura.

A fost ceva fundamental greșit în modul în care mi-a fost explicată *prietenia*,
prin greșit, vreau să spun *patriarhal, fundamental patriarhal și contradictoriu*.

Prietenia era fie un pericol,
o distragere de la *adevărata chemare* a femeilor:

■ iubirea de soț, copil, familie,
fie o pauză între despărțiri,
un timp mort pe care femeile îl umpleau doar pentru că erau singure și
nefericite.

„Iară ai fost la femei?

Ce prostii v-ați mai băgat în cap?

Iară te-ai *pierdut* cu orele?”

auzeam din gurile soților și bătrânilor

chiar și atunci când o vecină nu stătea mai mult de cinci minute de vorbă cu
o altă vecină,

uneori, auzeam asta și din gura tatei.

Nu puteam repera *prostiile* din conversațiile femeilor,

nu auzeam nicio *prostie* în „orele alea multe”,

în dățile în care am însoțit-o pe mama

pe ghiol,

la vecine.

Orele alea multe nici măcar nu erau multe,

erau două,

două ore de pauză după ore neîntrerupte de muncă,

pauză întreruptă odată cu venirea soțului de la serviciu

„Plec, să nu zică ăsta al meu că am stat la femei.”

Mult timp nu am știut cum să mă raportez la *prietenie*.

Au fost:

1. modul în care mi-a fost explicată lumea;
2. misoginia internalizată;
3. comparația;
4. absența unor relații de prietenie funcționale, undeva, oriunde în jurul meu;
5. o predispoziție către retragere;
6. teama constantă de contact;
7. un *sentiment al înfrângerii* ce umbrea fiecare legătură pe care o începeam cu cineva;
8. toate la un loc.

Prin *sentiment al înfrângerii* mă refer la acea senzație că orice am fi făcut, prietenii dintre femei erau destinate eșecului, imposibile pentru că prietenia dintre femei putea exista până la un anumit punct, iar acel punct era atins când una din noi întâlnea *acel* bărbat, „bărbatul ce o completa cu adevărat”.

„De ce nu am fost și noi *așa*?”

De ce nu am fost și noi *așa*?

De ce nu am fost și noi *așa*?”

mă întreb după ce văd filme-eseu despre prietenie în care prietenele rămân prietene până la final, în care prietenele rămân prietene indiferent, ca în „Las Lindas” de la Melisa Liebenthal pe care l-am văzut de cel puțin trei ori în ultimele luni, pe care furis,

sub pătură,
chiar dacă nu era nimeni în preajmă
să mă vadă.

Sunt aceste șase prietene ce se cunosc încă din copilărie și își rămân alături și în viața adultă. Nimic romantizat, prietenia lor trece prin multe încercări, au existat absențe, pauze, dar pare că a existat și efort, o dorință de a își rămâne aproape.

„De ce nu am fost și noi așa?”

De ce nu am fost și noi așa?

De ce nu am fost și noi așa?”

mă întreb pentru fiecare prietenie pierdută,
întreruptă,
reluată,
reluată și întreruptă din nou,
reluată și întreruptă și reluată și încheiată de tot.

Prietenii din liceu sunt clădite pe similitudini
ce se diluează când ajungeți la facultate
poate în alt oraș
sau poate în același oraș, doar că orașul e București,
voi sunteți din Buzău,
distanțele se simt altfel,
facultățile voastre sunt prea departe una de cealaltă,
căminele la fel
și nu vă mai vedeți

atât de des

nu vă mai vedeți

aproape deloc

nu vă mai vedeți
deloc
nu
vă
mai
vedeți.

Noi două am avut un start bun în viața adultă,
apropierea dintre noi a fost caldă chiar și după ce am terminat liceul.
Prietenia noastră,
la fel,
un nor pufos și dens ce nu se voia destrămat.

Toate erau la locul lor: ♡aceleași trupe preferate;
♡aceeași dorință de a descoperi împreună lumea, cu trenul;
♡teama generală de eșec;
♡anxietatea paralizantă;
♡părinți ce se comportau aiurea;
♡banii puțini;
♡zeci de tab-uri cu oferte de job-uri part time la care tu aplicai, dar eu nu;
♡un fel de competiție pe care nu am simțit-o de la început, dar care
s-a strecurat între noi cumva, la un moment dat pe care nu îl pot
identifica nici acum;
♡multă afecțiune;
♡multă dependență.

În primul an de facultate ne scriam în fiecare zi,
eram în contact.
Drumul spre cămin arăta altfel când știam că îți pot scrie ție

de parcă prezența ta în căsuța aia de chat
mă putea păstra în afara oricărui pericol,
și de cele mai multe ori,
o făcea.

Dacă pățeam *ceva*,
„E vina ta” nu intra niciodată în discuție,
și asta era tot un fel de siguranță,
una din cele mai importante forme de siguranță.

În anul doi de facultate ne cuplăm amândouă cu cineva
nu e nouă senzația,
am mai avut iubiți și în liceu,
cunoșteam etapele:

1. îndrăgosteala;
2. despărțirea;
3. reînțoarcerea glorioasă la treburile noastre & la prietenia noastră.

Nu e nouă senzația îndrăgostirii, dar e altul felul în care începem să ne com-
portăm una față de cealaltă.

Încrederea, resursele afective & timpul alocat prieteniei noastre
sunt transferate către noii iubiți, doar că sunt transferate
altfel.

E altul felul în care se produce dislocarea asta,
pare totală și ireversibilă,
în fața noastră se deschide un hău
în care intrăm pe nesimțite
și cu toată forța.

Totul,
totul începe să fie organizat în funcție de
timpul și preocupările lor.

Timpul lor liber este timpul lor liber.
Timpul nostru liber este tot timpul lor liber,
nu e necesar să o spună pe față,
e un fel în care ei sunt învățați să își organizeze timpul încă de mici,
independent de noi;
o fermitate cu care apără acest timp
și o bosumflare,
un pufăit pe nas,
o tăcere prelungă ca un fel de pedeapsă
dacă noi ne organizăm timpul nostru
independent de ei.

Ca răspuns,
am fost învățate să le îngrijim emoțiile,
să acomodăm aceste tantrum-uri,
să le numim „iubire”
și să ne anulăm planurile.

La început, anulez o plimbare în parc într-o zi de duminică,
după anulez o seară de filme cu prietenele de la cămin
până ajung să anulez totul pentru o „dată viitoare”
ce nu mai vine.

Lecturile, întrerupte de mesaje la care simt că nu pot să nu răspund *imediat*,
întrerupte și apoi abandonate.

Conversațiile noastre,
întrerupte și ele,
puse pe pauză
până la prima ceartă din cuplu.

Singurele momente în care mai vorbim pe bune,
sunt acelea în care facem exerciții de interpretare și decriptare a unor comportamente de tot rahatul.

La fel ca în liceu, singurele momente în care mai vorbim, sunt cele în care ne mărturisim una alteia că nu suntem tratate așa cum trebuie.

„Ești mai bună decât el. Pleacă, te susțin! Ești cea mai tare. Despartă-te de el”
ne scriam noaptea și ne încurajam,
nu pleca niciuna însă.

A doua zi ne simțeam rușinate una față de cealaltă,
nu ne mai vorbeam,
nu mai intram în detalii
până la următoarea mare ceartă din cuplu.

Simt din nou cum încep să nu mai am viață în afara unei relații romantice,
văd viața cum pleacă,

o văd cum se scurge odată cu mine
în patul de la cămin.

Zilele devin mai scurte,
trecerea timpului mai apăsătoare.

Mă întristează că nu mai fac nimic pe lângă,
că nu mai am energie,
mă supăr pe mine,
îmi reproșez că „sunt leneșă,

mă abandonez și nu mai fac nimic pentru că mi-a luat iubirea mințile”
și seara,
frustrarea
e din nou
singurul rod
al zilei mele.

Așteptam cu nerăbdare despărțirea,
așteptam cu nerăbdare să ne întoarcem una la alta.
Așteptam cu nerăbdare să mă întorc la viața mea
pentru că părea că nu pot avea și relație romantică și viață,
părea că relația romantică poate fi singura mea viață
și nu era viață.

Nu știu cum ajungeam să fiu alipită unei persoane ce nu avea,
de fapt,
nicio treabă cu mine.
Alipită,
atașată,
anexată,
alăturată unui nume
ce părea mai important decât numele meu
pentru că prin numele lui,
numele meu primea
un fel de respect & siguranță
pe care simțeam că nu le puteam avea
de una singură.

Depersonalizarea a fost răspunsul meu
pentru toate relațiile romantice.
Simțeam cum ies din corp și mă privesc
dintr-un fel de afară,
fără emoție,
episoade lungi în care existam fără să îmi simt corpul.

Pluteam în afara emoțiilor,
în afara răspunsurilor,
în afara reacțiilor,
în afara corpului
lungi întregi.

O superputere îmi părea
acest răspuns pe care îl aveam față de:
 II stresul, înrăstarea, singurătatea și furia acumulate.

Aluviuni depuse pe umerii mei rotunzi și primitori.
El, o apă curgătoare
eu, o luncă
o albie ce așteaptă să vină apa.
Apa venea în ritmul ei,
dar nu mai hrănea nimic,
secam
nimic nu mai creștea în jurul meu,
nimic nu mai creștea din mine,
apa trecea în ritmul ei
își modifica traseul, pleca
hăul din mine, nu.

„Relațiile romantice pot cuprinde și această componentă în care partenerii se ascultă și își sunt prieteni”
auzeam des,
dar nu părea realizabil în cazul nostru.

Acest scenariu în care el putea fi prietenul meu,
putea fi prietenul meu cel mai bun
sau măcar un prieten bun,
ok
pe jumătate ok
un sfert
puțin acolo, cât să păcălesc istoria,
nu era posibil.

Eu încercam,
îi scriam, povesteam, confesam lucruri despre mine;
îl întrebam, îmi manifestam curiozitatea față de lumea lui,
în timp ce lumea mea dispărea aproape cu totul.

Multă muncă emoțională și mult timp petrecut împreună,
degeaba
sau mă rog, orice ar mai însemna *împreună* pentru că totul se desfășura pe:
muzica lui *bună*,
filmele lui *bune*
în locurile alea *bune*
pe care le știa
el.

Aș fi vrut să îți pot povesti despre toate situațiile astea, dar eram toată numai rușine și înfrângere.

Nu știam cum să o spun în cuvinte, nici chiar față de tine, persoana în fața căreia mă vulnerabilizasem de atâtea ori.

Nu primeam nici considerația
și nici respectul de care se bucurau prietenii lui,
iubita nu putea fi și *prietenă*,
era obiect și decor în lumea lui.

„Nu ai nicio treaba cu prietenii mei. Sunt prietenii mei și sunt frați pe viață.”
Cu replica asta, istoria îmi râdea în față;
limba îmi râdea și ea în față:
„suroritate” nici măcar nu există în dicționar
„frăție”, da.

Prietenii lui nu intrau în discuție
—erau prietenii lui.

Prietenile mele puteau intra des în discuție
—erau prietenile mele.

1. Cine e prietena ta?
2. Ce face?
3. Ce studiază?
4. Ce lucrează?
5. E singură?

Dacă e singură, nu e bine,
va încerca să te convingă să te desparți de mine.

6. E cu cineva?
De cât timp?

- E relație serioasă?
Dacă da, e okay, poți ieși cu ea.
7. E bisexuală?
Sigur te place și o să mă înșeli.
8. E lesbiană?
Sigur te place în secret și mă urăște pe mine.
9. Ieșiți în oraș?
Unde?
Ce faceți?
10. Despre ce ați vorbit?
Ți-a băgat prostii în cap?

Singure,
singure,
singure,
îndepărtate una de cealaltă.

Nicio plimbare în piață.
Nicio plasă cu căpșuni mâncate cu tot cu coadă pe banca din Ioanid.
Nicio vizită la cămin.
Nicio musaca de cartofi mâncată direct din caserolă.
Niciun scrabble pe pătură în parc.
Nicio seară de filme.
Niciun plan de vacanță de care oricum nu ne țineam pentru că nu aveam bani atunci
Nimic.

„De ce am fost așa?
De ce am fost așa?
De ce am fost așa?”

continui să mă întreb
de fiecare dată când rememorez,
toate momentele în care ne acuzam una pe cealaltă pentru absență,
toate mesajele lungi pe care le trimiteam eu
pentru că nu puteam suporta tăcerile tale la fel de lungi,
și felul tău de a îmi da seen și răspunde după trei zile cu:
„Ce mai faci?”
de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În *online* era suportabil, nu trebuia să stăm față în față,
dacă ne deranja ceva,
și de la un timp ne deranja mereu câte ceva,
dădeam doar react cu 🤔
opream notificările,
clocoteam în liniștea propriei camere.

După luni în care ne-am înțepat una pe cealaltă în diferite moduri,
din motive aparent inexplicabile,
am decis să ne întâlnim.
Ne-am sincronizat cu greu,
dar am făcut-o,
a fost o mare victorie pentru amândouă.
Pe tren, ne trimiteam inimioare
și gif-uri drăguțe cu pisici,
părea că afecțiunea și dragul s-au reîntors în prietenia noastră,
dar nu știi ce s-a întâmplat după, când am ajuns în gară
ne-am îmbrățișat
așa cum îmbrățișezi o persoană cu care nu voiai să te mai vezi.

Îmi doream să găsesc o confirmare a faptului că nu ne-am abandonat de tot,
că îmbrățișarea aia nu a fost reală,
că noi suntem tot noi și
suntem ok,
dar nu mai aveam energie pentru căutări
și nici tu nu mai aveai.

Am petrecut două zile împreună, stând pe telefoane,
uneori vorbind prin mesaje cu alte prietene,
alteori cu iubiții noștri.

Îmi amintesc cum noaptea, când încercam să adorm,
mă preocupa prea tare gândul că aş adormi și aş ocupa prea mult spațiu în
patul tău
fără să vreau,
tu te-ai supăra, dar nu mi-ai spune,
însă eu aş simți că te-ai supărat și te-aș întreba de prea multe ori
„Ești bine? Ești bine? Ești bine?”

Nu voiam să ajungem acolo, voiam să păstrez lucrurile intacte
să fim în continuare iritate una de cealaltă,
dar nedespărțite.

Oricât de scormonită îmi era teama de abandon
știam conștient că nu mai era posibil,
simțeam înăuntru
fragmentarea.

Nu vedeam cum aş putea integra sfârşitul ăsta:
te iubeam mult,
ne-am înţeles una pe cealaltă aşa cum niciun iubit sau părinte nu a avut răbdare să ne înţeleagă,
am fost alături una de cealaltă de atât de multe ori
şi în acelaşi timp,
era gata,
ne despărţeam.

Unde mă duc să plâng?
La cine?
Unde poţi plânge prietenii pierdute?
Există un astfel de spaţiu, în care poţi plânge fără să ți se spună că e o prostie?

„Poţi plânge doar din dragoste”
sau „doar atunci când moare cineva drag”
spun ei,
dar eu nu am plâns niciodată aşa cum am plâns la filme-eseu despre prietenie
noaptea,
după ce mă uitam pe instagram-ul tău
şi reciteam ultimele noastre conversaţii
într-o încercare de a reface un fir mai coerent al despărţirii noastre.

Nu există un fir coerent,
o înşiruire cronologică perfectă a evenimentelor care ne-au adus până aici.

Multe lucruri au mers prost
uneori în acelaşi timp,
alteori pe rând:
ataşamentul meu dezorganizat;

atașamentului tău evitant;
așteptările nerealiste;
cuvintele spuse;
cuvintele nespuse;
limitele neînvățate.

Mai este și istoria, pe care nu o pot ignora
pentru că știu,
nu mai vreau să mă întreb,
știu:
prietenia noastră ar fi fost altfel dacă:

- || ar fi fost considerată din start o relație importantă ce trebuie îngrijită;
- || relația noastră de prietenie nu ar mai fi fost comparată cu cea romantică;
- || nu ar mai fi fost subordonată relațiilor romantice;
- || nu am fi fost condiționate să depunem tot efortul nostru într-o relație romantică;
- || tot efortul;
- || tot timpul;
- || toată viața.

În poveștile cu care am crescut,
după o anumită vârstă nu îți mai faci prietene,
nu mai poți.

Dacă nu ții de prietenele din copilărie,
din liceu
sau facultate,
e gata.

Există un timp al prieteniei, iar acel timp e în copilărie și adolescență
după,
vine timpul căsătoriei & al izolării.

Iubirea, la fel,
are un timp al ei,
o împărțire specifică:

1. Prima iubire/Marea iubire;
2. A doua iubire;
3. Ultima iubire.

Restul iubirilor, nu contează,
nu contează dacă nu te consumă,
nu contează dacă nu lasă urme
așa cum face prima iubire.
Restul iubirilor nu contează,
nu contează dacă nu vindecă,
nu contează dacă nu repară
așa cum face ultima iubire
și tot așa.

Nu știu exact de unde au pornit aceste povești,
nici nu știu unde le-am auzit prima oară, de la cine.
De cele mai multe ori simt că le-am absorbit ca un burete,
în primele secunde de viață.
De cele mai multe ori simt că aceste mituri
preced mersul,
articularea cuvintelor,
citirea
și scrierea.
Par firești și dintotdeauna,
putem trăi o viață după logica lor,
dar aia nu e viață.

Odată descusute firele acestor povești,
vedem că ele ascund alte înțelesuri
și acoperă voit istoria unor rețele de întrajutorare
ce au existat, dar au fost distruse
și trecute sub semnul
„răului”
și al invizibilului.
Poveștile astea acoperă cuvinte și acoperă „suroritatea”,
nu au nicio magie,
povața lor e însingurarea,
povața lor e o povară pentru mine.

Schimbarea a fost dintotdeauna ceva ce am putut
anticipa sau prevesti.
Hipervigilența
mă ținea departe de tot ce părea foarte rău și era rău,
mă ținea departe de tot ce părea bun și era foarte bun.

Mă ținea departe
într-un loc sigur,
într-un loc luminos,
călduros
din care se desprinde la un moment dat o potecă.
La capătul ei se află alte lecturi, istorii și poeme
în care prietenia dintre femei nu mai e o metaforă
pentru abandon,
prietenia dintre femei nu mai e o glumă.
E o realitate,
o relație ce e îngrijită și prețuită
fără să fie pusă în comparație.

Cuvinte nerostite ies la suprafață,
învăț să scriu și să vorbesc într-o limbă ce pare nouă
dar nu e,
a existat aici dintotdeauna.
Articulez altfel durerea atunci când știu că nu sunt singură.
Articulez altfel durerea atunci când pentru ea există un nume,
un spațiu în care o pot plânge.

Prietenii pierdute sunt o rană comună pentru femei,
o suferință colectivă,
istorică.

Timpul prieteniei nu se oprește niciodată.

Oricât ar încerca istoria să îl acopere,
timpul prieteniei continuă
e nesfârșit
viu
curge
mișcă
îmbogățește
hrănește
alină
ca niciun altul.

De multe ori scriu și șterg,
scriu și șterg de parcă orice aș scrie despre prietenie
ar suna prost și siropos și fals
pentru acel ochi istoric

antrenat să mă facă să mă simt

mică

dacă nu scriu cum ar vrea el să scriu.

În astfel de momente,

e important să îmi amintesc de ce scriu,

e important să îmi amintesc că oscilația asta nu trebuie să mă sperie,

e important să îmi amintesc că gândul că aş scrie prost și siropos și fals, e

doar un gând din multe

și nu e tot ce gândesc,

dorința de a scrie despre prietenie

e mai mare decât dorința de a șterge tot ce am scris de teamă că nu am scris

bine.

Și atunci, încep să scriu din nou:

despre prietenia regăsită la începutul vieții adulte,

despre timpul pe care îl petrecem împreună,

un timp ce nu e mort și nu se cere a fi umplut doar pentru că suntem

singure,

un timp clădit cu mult efort și multă dorință,

un timp doar al nostru,

un timp ce împlinește,

e suficient.

După o săptămână de muncă

în care am strecurat în fiecare dimineață mesaje de încurajare și inimioare:

|| pentru ședințele lungi de la muncă;

|| pentru munca domestică ce pare că nu se mai termină;

|| și pentru fricile ce nu se mai termină nici ele,

ne întâlnim și e o victorie.

Uneori nici nu ne întâlnim față în față,

e suficient că ne lăsăm multe note vocale, lungi cât un podcast
pe care le ascultăm la micul dejun, în weekend
și tot o victorie e și asta.

O victorie de fiecare dată când ieșim la plimbare duminica,
în Parcul Național.

O victorie de fiecare dată când petrecem multe ore împreună
fără rușine că suntem împreună.

O victorie de fiecare dată când ne întâlnim și facem poze multe
pe care le postăm pe instagram pentru a celebra că ne-am văzut
și ne-am ales
fără nicio rețineră
într-un timp ce nu era mort,
într-un timp ce nu e o pauză între relațiile romantice.

Pentru fiecare cântec în care vor spune că prietenia dintre femei nu e posibilă,
voi cânta despre voi,
cele ce faceți tot posibilul.

Pentru fiecare cântec în care vor spune că prietenia dintre femei nu e posibilă
pentru că ne vom compara, inevitabil,
voi cânta despre toate prietenile
în preajma cărora nu am mai simțit să mă compar.

Pentru fiecare cântec în care vor spune că prietenia dintre femei nu e posibilă
pentru că ne vom abandona,
voi cânta despre toate brațele ce mi-au fost întinse,
voi cânta despre cum le-am întins și eu pe ale mele,
în sfârșit,

dorința de a ne cunoaște una pe cealaltă a prins forma unei prietenii
în care absențele
și pauzele
nu dor,
nu sunt definitive.

Pentru fiecare cântec în care vor spune că prietenia dintre femei nu e importantă,
voi cânta despre toate prietenii pierdute,
despre toate prietenii regăsite și pierdute din nou,
voi cânta despre toți pașii mici,
despre toate încercările,
despre toate rănilile ce încă mai curg
nespuse.

O parte din mine va suferi mereu,
va plânge prietenii ce nu mai sunt,
dar există și o altă parte ce continuă să sperie când cealaltă supurează
și ambele sunt valide,
conviețuiesc înăuntrul meu,
nu se mai anulează.

„Nu este ușor,
nu a fost ușor.
Nu este ușor,
nu a fost ușor”
de secole,
timpul petrecut împreună este un motiv de îngrijorare pentru ei,
De secole,
legăturile noastre au fost considerate
— periculoase,

deraieri de la ordinea firească a lumii,
iar cuvintele noastre
— cleveală.

De secole,
am fost excluse din spațiile publice
și împinse către case
din care dacă ieșeam,
ieșeam pe propriul risc
și nu prea departe.

De secole,
înstrăinate unele de celelalte,
cu o durere în piept ce nu contenea să sape
și un dor pentru care nu găseam cuvinte,
Dar asta nu ne-a oprit niciodată
am găsit mereu o cale
și vom găsi mereu o cale
pentru a fi împreună.

despre **MUNCĂ**

Nu o să mi se oprească inima nici azi. Am suficient aer. Inima nu se oprește pur și simplu. Nu explodează pur și simplu. Pur și simplu.

O să fiu bine dacă îmi repet
„O să fiu bine”
de cinci ori,
întotdeauna luna și vinerea.

Îmi sun prietenii,
le scriu să îmi confirme că nu o să mor,
nu o să mi se oprească inima.

„O să fii bine”
îmi repetă ei
de cinci ori,
întotdeauna luna și vinerea.

Mă liniștesc puțin,
cineva pe lumea asta știe de mine.

Mă încălț și închid ușa de la apartament,
apăs pe clanță de cinci ori.

Ajung în fața liftului
și nu îmi pot aminti dacă am închis sau nu ușa,
mă întorc să o verific
tot de cinci ori,
întotdeauna luna și vinerea.

Ajung la muncă,
înainte de a intra pe poartă,
înainte de a începe ziua de lucru,
îmi pocnesc degetele
de cinci ori.

Intru în clădirea pe care am studiat-o noapți la rând pe google maps,
colegii se mișcă,
intră și ies din sălile de clasă.

Le spun „Bună ziua”

dau din cap în semn de „Bună ziua”,
fiecare „Bună ziua” la care mi se răspunde înapoi
se simte ca o Mare

Victorie.

Mă duc la baie să îmi verific fața,
caut urmele semnelor ce m-ar putea da de gol:
că nu sunt bine,
că nu sunt pregătită
pentru asta.

Pauza se termină,
intru la muncă,
trag aer în piept,
număr până la cinci în gândul meu,
intru în clasă.

Ascund toate semnele ce m-ar putea da de gol:
par prezentă,
vorbesc,
pun întrebări,
sunt atentă la întrebările celorlalți,
răspund,
duc o prezentare până la capăt.
Dacă mă pierd pe alocuri,
iau o pauză scurtă și mă uit pe fereastră,
afară e lumină încă,
vântul mișcă frunzele dintr-o parte în alta,
nu le număr, doar mă uit la ele
să mă asigur că atunci când voi auzi soneria de pauză
ele vor fi încă acolo.

La pauză ies afară,
mă așez pe bancă,
îmi dau masca jos și las vântul să îmi mângâie fața;
trag aer în piept,
îmi pocnesc degetele de cinci ori,
nu mă aude nimeni,
zgomotul frunzelor mă ajută să îmi maschez
anxietatea.

Sunt convinsă că aceste mici ritualuri mă țin în viață, mă păstrează în siguranță.

„Care e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla?”

întreabă terapeuta.

1. Conflictul;
2. Umilirea;
3. Concedierea;
4. Dezamăgirea din vocea părinților mei atunci când mi-ar spune:

„Aia e, nu ești făcută pentru asta,

nu îți place munca,

ești ca mă-ta.”

răspund eu.

Știi că nu fac *ceva greșit*, dar simt că pot face totul greșit.

Simt că sigur îmi scapă ceva, sigur.

Îmi este greu să opresc aceste gânduri. Îmi este greu să îmi dau demisia, deși toate semnele că poate ar fi mai bine să îmi dau demisia, sunt acolo. De multe ori simt că nu merit încă să îmi dau demisia. Nu este suficient. Mai trebuie să mă chinui puțin pentru a fi justificat gestul meu. Nu pot discuta cu mama despre asta. Nu o pot suna. Nu am putere să aud din gurile lor ce am scris mai sus că îmi e teamă să aud. Și ce fac? Cum mi-aș mai plăti ședințele de terapie? Terapie pe care o fac pentru a învâța, printre altele, cum să dezvolt mecanisme de apărare sau de integrare a acestor gânduri ce sunt din ce în ce mai dese și din ce în ce mai copleșitoare de când am început munca.

Am 25 de ani

și în ultimul an

am avut

atacuri de panică aproape în fiecare zi de luni și de vineri.

„Nu îți place munca, ești ca mă-ta”
este o propoziție ce îmi perforează
întreaga ființă.

Mă străpunge,
mă preface în fărâmițe de
rușine
și furie.

*Când vreau să îmi dau demisia de la jobul pe care îl am acum, iau vina aruncată
asupra mamei mele în momentul în care a renunțat să mai meargă la fabrica de
pâine din oraș. După numai o lună, mama a plecat de acolo pentru că șeful era
abuziv. Iau vina aruncată asupra mamei mele. Iau vina pe care mama a simțit că
trebuie să o integreze, o iau și mă învelesc și eu cu ea.*

„Nu îți place munca”
este o remarcă ce întărește sentimentul de vină,
și invisibiliza toată munca pe care o făcea mama mea.

Dacă mă gândesc la muncă,
mă gândesc în primul rând la mama,
apoi la sora,
bunica
și vecinele mele.

Dacă mă gândesc la muncă,
mă gândesc în primul rând la munca lor fizică din grădină,
curte
și casă,
la munca lor emoțională
față de copii și soț,

la tot acest ciclu ce părea că nu poate fi întrerupt
nici măcar de boală.

Semn al iubirii și al griji
era epuizarea lor.

Plagă și păcat
erau pauzele lor.

Niciodată „muncă”,
întotdeauna „grijă, misiune și iubire”
era munca lor.

Multe ore de „grijă” și de „iubire”
s-au adunat în ilicele și botoșii pe care îi croșeta bunica mea pe prispă,
cu spatele ușor aplecat și ochii lipiți de andrele.
Multe ore de „grijă” și de „iubire”
în ochii ei verzi
cu care veghea nu numai joaca mea și băătăura,
dar și pe bunicul,
sănătatea
și binele lui

*Dacă bunica mea nu și-a schimbat niciodată perechea de ochelari, dacă a purtat
aceeași pereche de ochelari cu rame rotunde și îngălbenite ani de zile. Dacă nu a
fost niciodată la spital să își îngrijească propriile suferințe, dar i-a însoțit mereu
pe bunicul și pe unchii mei, ce a făcut bunica mea? Ce este aceea „iubire” și de ce
echivalează cu abandonare de sine și sacrificiu? Muncă făcea bunica mea.*

Cine avea grijă de tata,
de pachetul cald și hainele lui,
cine îi cosea salopeta,
cine îi ungea cu cremă rănila de la aparatul de sudură
după o zi de muncă *adevărată* la fabrică?

— Mama.

Meseria era brățară de aur când producea bani, așa cum făcea tata la fabrică.
Meseria mamei era de *neprețuit*, era o misiune și un dat.
Să fii soție și să oblojești răni
era ceva ce nu putea fi calculat,
nu putea fi măsurat în bani sau în cuvinte.
Dar dacă nu putea fi calculat,
nu exista,
nu avea valoare,
nu era importantă
și era esențial să rămână neimportantă.

În prezent, dacă sunt singură acasă, îmi dau voie să nu strâng după mine,
încep săptămâna cu o chiuvetă plină de vase murdare,
încep săptămâna în plină dezordine dacă e cazul
și nu am o părere despre asta neapărat,
nu sunt curățenia pe care o fac.

E reconfortant să fii singură,
singură și delăsătoare,
singură și *liberă*
prin viață,
în spațiul pe care îl locuiesc.

Dacă vine cineva în vizită, în schimb,
mă ridic din pat imediat
nu stau pe gânduri,
fac curat lună,
pe pilot automat:
mă duc cu mătura în toate colțurile;
 șterg praful;
strâng patul;
 bag la spălat;
strâng rufele lăsate la uscat acum o săptămână;
 spăl vasele;
spăl pe jos;
 spăl geamurile;
oglinzile toate;
și la final, tot mă simt prost,
tot simt că nu e suficient de curat,
că nu sunt suficient de gospodină,
sigur îmi scapă ceva;
plasele de păianjen pe care le las neatînse, de exemplu
pot fi semnul eșecului sau al delăsării în ochii altora,
dar e în regulă
pot trăi cu gândul ăsta.

„Bucură-te de libertatea ta cât mai poți,
bucură-te cât ești tânără”,
îmi spunea bunica.

Acest refren transmis din mama în fiică
îmi spune să mă bucur de agilitatea corpului meu tânăr,
de zilele solitare,

de curățenia pe care aleg să o fac sau nu,
pentru că atunci când voi crește
și voi intra în relații romantice cu bărbați cishet
acest refren se va transforma
pentru totdeauna
într-o listă de întrebări repetitive și obositoare:
despre planurile mele de viitor referitoare la relația mea romantică;
despre conduita mea din acea relație;
și curățenia pe care o păstrez sau nu în casă, de dragul celui cu care sunt
sau mâncarea pe care o gătesc sau nu pentru cel cu care sunt.

Cum se produce această transformare,
și de ce dacă mă mut cu un partener bărbat cishet
și împărțim plata facturilor și spațiul,
curățenia și gătitul sunt numai responsabilitatea mea
în ochii lor.

De ce atunci când mă sună mama pe facetime,
îmi cere să întorc camera telefonului
ca să vadă dacă am făcut curat.

De ce face mama asta acum,
mama,
care atunci când eram mică
mă instruia să nu spăl alte vase decât pe ale mele,
„să scuip în mâncare dacă mă enervează bărbatul”
și tot așa.

*Mă simt furioasă. Sufocată de grija față de partenerul meu pe care încercă, brusc, să
mi-o cultive. Mă irită nespus mirarea din vocea mamei când îi spun că eu nu gătesc
niciodată micul dejun sau, dacă îl fac, îl fac doar pentru mine pentru că partenerul*

meu are un program diferit de al meu. De multe ori, pare că face aceste observații din reflex, nu pare că le spune activ, nu știu să explic. La fel ca impulsul meu de a face curat lună chiar și atunci când trece o prietenă să îmi lase o carte sau o plăcintă caldă. Mama se teme pentru mine. Mama se teme pentru ea. Mama se teme de o voce ce ar putea veni din partea familiei partenerului meu. O voce ce m-ar putea critica pe mine și prin extensie, și pe ea.

„Cine a crescut-o pe fata asta,
nu știe să spună *Bună ziua?*
Fata asta nu face nimic prin casă?
Are grijă de tine Mădălina?”

Este și ceva satisfăcător în faptul că nu simt că îndeplinesc aceste munci casnice
perfect,

dar este greu și să nu vreau să le îndeplinesc
perfect.

Au fost atât de prezente în viața mea,
îndeplinite mereu de femeile din viața mea;
dacă nu le fac,
mă simt mai puțin femeie,
mă simt vinovată,
simt că trădez pe cineva
dacă nu ofer aceste părți din mine,
simt că nu aș fi completă,
întregă.

„Femeia nu are niciun drept să se plângă pentru că stă acasă”
este ceva ce am auzit când eram mică
și ceva ce aud în continuare,
în viața adultă.

Dacă stai acasă, înseamnă că ești leneșă
că meriți toate abuzurile și toată hula
pentru că nu faci nimic,
deci nu ai niciun drept să te plângi.
Femeia are toate drepturile să se plângă,
cu cât e mai mare precaritatea,
cu atât e mai greu lanțul violențelor.
Frustrarea din fabrică e suportată de umerii soției,
bărbatul reproduce violența acasă,
în acest spațiu asupra căruia se simte
stăpân.

Felul în care este privită munca domestică ne afectează pe toate. Invizibilizarea ei, nerecunoașterea ei ca muncă adevărată ne afectează pe toate. Din multe puncte de vedere, o duc mai bine decât mama. Din multe puncte de vedere, mama a dus-o mai bine decât bunica și tot așa. Această realizare nu mă face să mă simt ușurată neapărat, pentru că nu e numai despre mine. Nu o să fie mai bine până când nu vom fi toate bine. Mă întorc mereu la scrierile Silviei Federici când mă pierd în aparenta senzație de confort și de dreptate din interiorul spațiului pe care îl locuiesc. Mă întorc către prietenele mele. Mă întorc către mama mea. Mă întorc către sora mea. Mă întorc către femeile alături de care am crescut. Mă întorc către femeile pe care le văd în fiecare zi pe stradă, în drumul spre muncă. Mă întorc către stările mele pe care le pot explora într-un cadru safe, la terapie. Dar cât poate repara terapia un sistem nedrept și violențele istorice? Există un „cât” ce rămâne acolo, nerezolvat, un „cât” ce va fi deslușit abia în momentul în care vom fi toate bine, în siguranță, recunoscute pentru munca și efortul nostru.

În momentul în care mă angajez, semnez o fișă a postului în care nu scrie că trebuie să fiu:

- frumoasă;
- tânără;
- feminină

pentru a putea lucra,

dar cumva

îmi sunt necesare aceste trei atribute pentru a fi băgată în seamă,

dar băgată în seamă nu înseamnă

luată în serios,

nu înseamnă în siguranță.

În fișa postului pe care o semnez când mă angajez, nu scrie că:

- || trebuie să fiu disponibilă pentru conversații cu colegii mei bărbați;
- || trebuie să zâmbesc;
- || trebuie să tolerez întrebări despre viața mea privată;
- || trebuie să refuz delicat și blând avansurile colegilor mei bărbați;
- || trebuie să ascult sfaturi despre cum m-am machiat sau nu m-am machiat; cum m-am îmbrăcat sau nu m-am îmbrăcat.

Nicio astfel de atribuție nu se află în fișa postului,

dar le resimt pe toate ca pe un fel de extensie invizibilă

pe care încerc să o îndepărtez de fiecare dată când mă încrunt

la glumele sexiste spuse de colegii mei.

Nu râd și nu zâmbesc,

par neprietenoasă, fără simțul umorului, nefutută

pentru că nu vreau să depun muncă emoțională extra,

pentru că nu vreau să acomodez misoginia.

„Tu ai ales meseria asta,

nu ai ce să faci,
suportă și tu”
nu mai e o soluție pentru mine.

La sfârșitul săptămânii, ajung acasă și nu îmi mai simt corpul,
mâinile mele nu mai sunt mâinile mele.
Mâinile mele sunt mâinile cu care mă protejez de atingerile subtile ale bărbaților
ce nu mă potocoli într-un spațiu neaglomerat
fără să îmi sprijine cumva mâinile de umerii sau de talia mea.
Mâinile mele sunt mâinile cu care fac puțină ordine,
ca să fie.
Mâinile mele sunt mâinile cu care îi mângâi pe toți,
în afară de mine.

După o săptămână de muncă,
epuizarea e atât de mare
încât nici nu mă mai ating,
nu mai știu cum,
nu mai am răbdare și pentru mine.
Sunt a mea doar atunci când dorm opt ore neîntrerupte,
sâmbăta,
asta dacă am noroc
și nu am coșmaruri
legate de muncă,
asta dacă am noroc și nu mă presează gândurile legate de muncă.

Când sunt la muncă nu sunt doar la muncă,
sunt cu gândul la munca pe care o mai am de făcut acasă.
Când sunt acasă,

sunt cu gândul la munca pe care o am de făcut la job
și tot așa.

Ce mai înseamnă timp liber,
Cât din acest timp liber e al meu,
Ce mai înseamnă timp pentru tine,
Ce mai înseamnă plăcere,
Nici plăcerea mea nu mai e a mea,
dacă a fost vreodată a mea.

Eu nu am plăcerea mea,
nu știu cum să o accesez altfel decât prin ochiul bărbatului.
Plăcerea mea e plăcerea pe care o produc bărbatului
cu care sunt împreună sau nu sunt împreună,
nu contează.

Să fiu mereu aranjată,
să fiu epilată,
să miros bine,
să stimulez,
să excit
pentru orgasmul final al bărbatului.

Orgasmul meu e o povară cu care nu trebuie să încarc.
Orgasmul meu nu există,
e un moft.

Despărțită de corpul meu,
fragmentată

privesc din afară
prin ochiul bărbatului,
prin ochiul reclamei,
prin ochiul profitului
fiecare parte a corpului meu.

Încerc să fiu prezentă în corp,
să îl recompun,
să îl îngrijesc.

Cât?

Cât să îmi dau voie să simt?

Ce înseamnă să fii prezentă în corpul tău, de fapt?

Câte minute poți face asta?

Câte secunde?

E un privilegiu să fii prezentă în corp,

e un privilegiu să fii prezentă în corp și să suporti senzația;

depersonalizarea și disocierea sunt mecanisme de apărare,

dar sunt mecanisme perfide.

Urăsc că trebuie să mă simt așa,

urăsc oscilația

valoroasă/mai puțin valoroasă

prea mult/prea puțin.

Urăsc că mă simt murdară când mă gândesc la plăcerea mea.

Urăsc că nu poate fi de sine stătătoare

și e măsurată mereu în plăcerea și aprecierea unui Bărbat.

Urăsc că nu am fost învățată să mă simt bine cu mine

fără să mă compar,

fără să performez,
fără să mă urăsc.
Urăsc că plăcerea mea trebuie mimată pentru a îngriji nesiguranțe.

Cât să urăsc,
Cât să ascund,
Cât să mă mai prefac.

Am învățat ascunderea,
tănuirea durerii
și martiriul de la mama
ce își continua munca chiar și atunci când era la menstruație,
își lega de brâu o sticlă cu apă caldă pe care o învelea în cârpe
„Lasă-mă, Mișo, că mor!”
spunea ea în timp ce plângea
în mijlocul curții,
îngenuncheată de durere.

La fel și eu
devin durere,
mă dezintegrez,
dar mă recompun,
mă ridic și muncesc.

Muncesc să ascund anxietatea,
muncesc pentru a duce la capăt cele opt ore,
muncesc dublu.
Muncesc să ascund durerile menstruale,
muncesc să nu par o povară pentru colegi,
muncesc.

Măinile mele stau lipite de corp
— antrenate să nu se lipească de zona inferioară a stomacului,
Dacă le-aș lipi,
mi-aș descoperi durerea în fața tuturor.

Spatele, drept
— antrenat și el să nu se plece,
Dacă s-ar pleca,
nu știu dacă l-aș mai putea îndrepta.

Mă duc la baie
și las să iasă un oftat prelung, greu.
Pentru două picături de sânge
sufăr o zi întreagă.
Schimb tamponul,
îl înfășor în multe straturi de hârtie,
să nu se vadă,
să nu incomodez,
să nu se vadă că sunt femeie,
să nu pângăresc locul de muncă
cu lipsa mea de igienă
și cu durerea mea.

Eroină sunt pentru prietenele mele dacă în drumul spre casă pot merge dreaptă,
norocoasă sunt când îmi vine menstruația în weekend,
mă pot chinui în patul meu
într-o durere pe care nimeni,
în afară de prietenele mele,
nu o crede.

Exagerată e durerea mea,
„sigur e o durere normală,
e în natura femeilor această durere”.

E o treabă femeiască să muncești,
să suferi,
să nu te creadă nimeni.

Nu vreau să romantizez munca domestică depusă de mine,
de mama,
de sora,
bunicele,
vecinele,
femeile din lumea întreagă.
Nu vreau nici să mă rușinez de ea,
să mă dezic,
să mă prefac că nu mai există în viața mea,
pentru că există
și se reflectă nu numai acasă
ci și la muncă,
în relații,
în lume.

Nu vreau să mai ascund durerea atunci când sunt la menstruație,
nici să o consider firească
pentru că nu e firesc să simți că nu poți exista din cauza durerii
două sau trei zile pe lună.
Vreau să mă duc la medic și simptomele pe care le acuz
să nu mai fie considerate
un moft.

Vreau să iau „iubirea” și „grija”
din munca făcută de femei acasă,
Vreau să iau „iubirea” și „grija” din
vânătaile de pe corpul nostru,
vreau să îi spun pe nume
violență.

Nu e nimic eroic în a le face pe toate fără ajutor.
Nu e nimic eroic în a le face pe toate.
Nu e nimic eroic în ascunderea suferințelor și a durerii.

Munca neplătită,
munca nerecunoscută,
munca domestică,
munca femeilor
este exploatare.

despre **PLĂCERE**

Introducere

Caut definiția cuvântului „plăcere” și îmi este ușor să înțeleg că e o senzație resimțită după ce:

- || ne satisfacem o dorință;
- || ieșim afară cu prietenii;
- || ascultăm melodia preferată;
- || facem sex;
- || mâncăm.

Caut definiția cuvântului „plăcere” și îmi este ușor să înțeleg că este o senzație pozitivă, opusă suferinței, durerii sau rușinii.

Iau aceste definiții și încerc să le aplic pentru situații concrete din viața mea. Îmi e ușor să înțeleg că plăcerea nu a fost o senzație pe care să o fi accesat-o până la capăt, vreodată. Plăcerea nu fost niciodată de sine stătătoare, a coexistat cu opusurile ei: rușinea, vinovăția și teama de ridicol.

Iau cuvântul „plăcere” și încep să mă întreb în ce situații l-am auzit cel mai des:

- || După „Mulțumesc” ;
- || Înainte și după sex;

II În discuții despre femei, corpurile lor și plăcerea de a le privi pentru că ele sunt frumosul.

În niciunul din aceste trei contexte, plăcerea nu mi se adresează mie direct. Eu sunt obiectul plăcerii, obiectul prin care este produsă plăcerea. Nu sunt subiectul ei, nu particip la producerea plăcerii, doar răspund la ea, o performez dacă e nevoie, dar tot pentru celălalt. Sunt facilitatorul plăcerii.

În continuare, urmează un studiu de caz despre plăcere și un exercițiu despre rescrierea plăcerii în care îmi propun să explorez relația mea cu plăcerea, posibilitățile de a experimenta plăcerea în afara discursului dominant despre plăcere, recuperarea plăcerii mele din istorie, transformarea ei dintr-o istorie secretă, într-o istorie vie, vizibilă.

Studiu de caz: *Masturbarea*

Nu știu să numesc ceea ce simt în corpul meu atunci când mă uit la „Rebelde” și o văd pe Roberta. Corpul meu este cuprins de căldură; căldura asta e nouă pentru mine, se împrăștie treptat prin tot corpul și mă copleșește. Nu știu ce să fac, aleg să ascund gândul și să opresc senzația, e cel mai la îndemână.

Nu știu să numesc ceea ce simt în corpul meu în iarna în care mă gândesc din senin la sex și prima imagine ce îmi apare în minte este cu mine și Roberta. Eu și Roberta ne apropiem într-un fel în care nu te apropii, în mod *normal*, de o altă *fată*. Ascund și opresc din nou totul. Nu mă ating.

Trag pătura peste mine de teamă să nu se vadă.

Îmi lipesc mâinile de corp.

Nu mă mișc.

Aștept să treacă.

Suprapun gânduri peste gânduri peste gânduri: mă gândesc la școală; mă gândesc la vremea de afară; mă gândesc că m-a pus mama să fac curățenie în cameră.

Mă gândesc, dar nu îmi iese neapărat.

Mă gândesc la școală și imediat mă gândesc la mine și la Roberta ținându-ne de mână pe sub bancă. Mă gândesc la vremea de afară și imediat apare o imagine în care Roberta îmi ia fața rece în palme și mă sărută în zăpadă. Mă gândesc la grămada de haine de pe jos și imediat mă văd pe mine și pe Roberta întinse peste grămada de haine, fără haine pe noi. Mă gândesc mai bine. Mă gândesc la tot ce e mai rău în lume, mă gândesc până îmi iese.

Îmi este teamă să nu stric ceva. Mă comport cu mine de parcă aș fi un obiect pe care nu trebuie să îl stric. Nici nu mai știu care e diferența dintre mine și bibelourile mamei pe care le ține sus de tot pe comodă, ca să nu ajungem la ele și să le stricăm pentru totdeauna.

Nu știu *să* mă ating,
nu știu *cum* să o fac,
nu știu cum să ating ceva ce abia dacă am curaj să privesc
și niciodată mai mult de un minut.

Tot ce învăț despre mine și corpul meu este cum să mă separ de el,
să stabilesc distanțe sigure între gândurile și mâinile mele.
Prima lecție despre corpul meu este despre
înfrânarea și disciplinarea
dorinței.

Nu știu cum să mă ating, ci doar cum *să mă las*
sau să nu mă las
atinsă
de ceilalți.
Sexul precede masturbarea.

„Masturbarea
este ceva ce numai băieții pot face
fetele, nu
fetele bune, nu
fetele bune nu au dorințe,
fetele bune sunt cele ce au dorințe abia atunci când sunt atinse prima oară
de băieți
în rest,
nu”

În seara în care mi-am făcut curaj să mă masturbez pentru prima oară
făcusem sex de câteva ori deja,
dar nu îmi atinsesem vulva
niciodată,
deși am vrut să o ating
de sute de ori.

În seara în care m-am masturbat pentru prima oară,
era vară și era târziu,
trecut de două noaptea.
Ai mei dormeau,
camera era doar a mea, nu o mai împărțeam cu nimeni,
muzica era doar a mea, o auzeam doar eu, în prima mea pereche de căști;
toate circumstanțele erau de partea mea,
inclusiv corpul meu.

Corpul era,
în sfârșit,
de partea mea

mintea, la fel,
nimic nu mă putea opri.

Trag draperiile de la geam și mă întorc în pat,
trag și cearceaful peste mine,
până peste cap,
să mă asigur că nu mă vede nimeni.
Aleg o melodie din telefon,
îi dau play și închid ochii.
Închid ochii și încep să mă gândesc,
să îmi imaginez
tot felul de lucruri
pentru că internetul mergea prea greu,
nu aveam răbdare pentru porno,
trebuia să mă descurc singură.
Nu sunt îndrăgostită de cineva,
în ciuda credinței că o fată are dorințe sexuale doar atunci când e îndrăgostită
de cineva,
[un băiat, mai exact]
nu mă gândesc la cineva anume,
nu mă gândesc la mine cu cineva anume.
Când închid ochii,
mă văd doar pe mine.

Mă văd într-o cameră ce nu seamănă cu a mea,
e mai spațioasă, decorată în stilul anilor '90;
patul e mai înalt decât al meu,
dar lenjeria e aceeași: crem, cu miros de balsam cocolino,
eu sunt tot eu,

pereti sunt roz și plini de postere cu Halsey,
suntem în 2015,
sunt o fată a timpurilor mele,
sunt o *tumblr girl* în suflet.

Tot ce vreau e să fiu într-o cameră ce se poate închide cu cheia.
Tot ce vreau e să fiu într-o cameră pe care o pot decora cum îmi place.
Tot ce vreau e să stau în pat întinsă, nederanjată.
Tot ce vreau e să fiu relaxată și să ascult *Psyche* de la Massive Attack de o
sută de ori.
Tot ce vreau e să mă ating în realitate așa cum o fac în gândurile mele,
și o fac.

Corpul meu răspunde,
căldura nu mă mai sperie,
o las să se împrăștie prin tot corpul.
Din când în când, o dirijez ușor cu mâinile,
o distribui în jurul coapselor
în jurul pelvisului,
din nou pe piept
și din nou spre coapse,
spre pantalonii de pijama pe care îi dau jos, în sfârșit.
Îmi lipsesc palmele de toate acele zone pe care abia dacă puteam să le privesc,
de toate acele zone pe care nu știam să le numesc corect pe atunci.

Mă ating încet,
mă ating stângaci
cu multă grijă,
corpul răspunde mâinilor mele,

mişcărilor mele,
imaginilor cu mine,
e perfect.

Sunt în camera mea ce nu arată ca a mea,
corpul meu e al meu,
eu sunt tot eu, dezbrăcată pe jumătate.
Ating ceea ce părea că nu poate fi găsit niciodată,
ating ceea ce părea că nu poate fi atins vreodată,
ating în realitate
și corpul meu răspunde
până la capăt.

Pentru primul meu orgasm aștept o oră și patruzeci de minute,
nu am o problemă cu asta,
„durează prea mult” doar atunci când fac sex.
Când sunt singură,
nu e niciodată prea mult,
mă simt fantastic și euforică
chiar dacă nu durează mult până mă deconectez din nou
de la corpul și dorințele mele,
cel puțin nu îmi mai este teamă de contactul cu mine însămi.

Mult timp,
orgasmul meu este secret,
este o necunoscută,
the silent sin,
peccatum mutum.
Orgasmul este ceva despre care nu vorbesc,

cu prietenele vorbesc doar despre plăcerea pe care o simțim
atunci când facem sex cu iubiții noștri,
masturbarea nu intră în discuție
și nici nu există cuvinte în limba română pentru tipul ăsta de plăcere,
nu dacă ești fată.
Împrumutarea terminologiei din vocabularul despre sex al bărbaților
e exclusă,
nu există expresii prin care să pot articula existența plăcerii mele
fără să o minimizez sau
ascund,
fără să stârnească râsul într-o conversație,
așa că nu spun nimic despre ea.

Pentru că am dorințe
sunt păcătoasă în toate documentele istorice,
în toate pravilele domnești,
în toate codurile de legi,
păcătoasă,
perversă
și neconformă.

În primul an spun „Tatăl nostru” după fiecare orgasm,
spun „Tatăl nostru” des.
Dacă nu iau o notă mare la liceu sunt convinsă că e din cauza masturbării,
în cameră am o icoană cu Sfântul Gheorghe,
mă închin la ea în fiecare seară
în speranța că voi înfrânge dorința
cum înfrânge Sfântul Gheorghe balaurul cu sulița,
nu merge,

promit că nu mai fac,
dar a doua zi o iau de la capăt.
La un moment dat uit complet,
nu mă mai rog,
continui să fiu impură,
mă scald în propria impuritate,
transpir impuritate,
e mai bine ca niciodată,
e bine cum nu a fost vreodată.

De la „ce tare ești” la „ești stricată” e doar un singur pas
pe care îl fac în momentul în care încep să răspund
cu „Nu”
la întrebarea:
„Ți-ai dat drumul?”

O prăpastie se deschide în fața mea,
un zid,
o cărare cu multe obstacole
pe care o pot trece doar dacă îmi iau cuvintele înapoi
și spun că am glumit.
Stau pe loc, pe partea mea de pat
e inconfortabil să nu spun nimic,
dar o fac,
rezist tentației de a acoperi liniștea
cu atingeri tandre și cuvinte duioase,
nu iau niciun cuvânt înapoi.

Nu pot să mă cațăr pe același zid ce mă alungă atunci când vorbesc despre plăcerea mea.

Nu pot să mă cațăr pe același zid ce ignoră ce am de spus eu despre plăcerea mea de parcă plăcerea mea nu e a mea,
e a altcuiva ce știe *mai bine*.

Deconstruirea androcentrismului e prea mult într-o lume care face tot posibilul să îl protejeze.

Să deconstruiești androcentrismul înseamnă să integrezi faptul că există o lume a plăcerii
ce nu implică exclusiv plăcerea
Bărbatului.

Să deconstruiești androcentrismul înseamnă să accepți faptul că există o lume a plăcerii
în care plăcerea femeilor contează,
e reală,
nu e o corvoadă.

Sute de ani orgasmul femeilor a fost
medicalizat,
a fost treaba medicilor bărbați.

Sute de ani plăcerea femeilor a fost considerată
păcat,
deviație de la ordinea firească a naturii
dacă nu implica un bărbat.

Orgasmul femeilor a fost
supravegheat,
asistat,
niciodată doar al nostru.

Până în 1952,
dorințele noastre au fost considerate boală,
„isterie”.
Să mă prefac nu mai e o soluție deși m-a ținut mulți ani în siguranță.

Spun:
„Nu, nu am avut orgasm niciodată de la sex prin penetrare.
Da, am simulat orgasmul de nenumărate ori.”
și nu mă mai simt greșită.

O spun pentru recuperare,
o spun pentru a acoperi zgomotul din toate dățile în care și alte fete au auzit:
„Toate fetele cu care am fost și-au dat drumul când am făcut sex.”
„Toate fetele cu care am fost și-au dat drumul de la sex prin penetrare.”
„Toate fetele cu care am fost și-au dat drumul când le-am făcut sex oral”
și s-au simțit greșite și rușinate
pentru că ele nu au avut un orgasm atunci când au făcut sex,
pentru că au simțit ceva ce se apropia de senzația pe care o simți atunci când
urmează să ai un orgasm și apoi nu au mai simțit nimic,
pentru că au fost aproape, dar apoi au fost din nou, departe,
pentru că au disociat,
pentru că ar fi durat prea mult să aibă un orgasm și nu ar fi vrut să
incomodeze,
pentru că s-au dus acasă și s-au masturbat și au ținut asta pentru ele,
pentru că dacă ar fi răspuns cu „Nu” la întrebarea
„Ți-ai dat drumul?”
ce ar fi urmat după ar fi fost silent treatment-ul,
tantrum-ul
sau furia

pe care ar fi trebuit, ulterior,
să le calmeze
tot ele.

Orgasmele mele sunt eliberatoare și complete.
Sunt atâtea feluri prin care pot experimenta plăcerea
și niciunul nu implică doar penisul unui bărbat cishet,
dar toate implică un sentiment de siguranță,
consimțământ
[și nu mă refer doar la cel verbal]

Toate implică plăcere,
plăcere de dragul plăcerii,
plăcere nedisimulată,
plăcere pentru ambii partenerx.

În niciunul din aceste feluri în care pot experimenta plăcerea,
nu mă preocupă:

- cum îmi stă părul;
- câte minute durează;
- sunetele perfecte sau mai puțin perfecte;
- poziția corpului;
- celulita de pe corp;
- vergeturile de pe corp;

Am fost mereu complete
Am fost mereu complete
Am fost mereu complete.

Exerciții: Rescrierea plăcerii

Plăcerea este atunci când reușesc să fac fără rușine, toate acele lucruri față de care a trebuit să simt rușine în copilărie și adolescență.

Plăcerea este atunci când nu rămân peste noapte la cineva pentru că vreau să stau cu mine a doua zi, cu mine și ritualurile mele de care mă țin, după mult timp.

Plăcerea este atunci când am timp cu *adevărat* liber și aleg să nu fac nimic cu adevărat *productiv*.

Plăcerea este atunci când e sâmbătă și dorm opt ore, neîntrerupt.

Plăcerea e atunci când, deși e sâmbătă, mă trezesc devreme, când abia se crapă de zi

și mă simt aproape odihnită,

deschid toate ferestrele din apartament,

las tot aerul ăla rece să intre în casă,

îmi fac un ceai și îmi lipesc cana cu ceai de obrazii reci.

Plăcerea este atunci când stau la fereastră în liniște completă și beau ceai de mușețel.

Plăcerea este atunci când nu stau prea mult pe gânduri și ies la plimbare în Parcul Național, singură.

Iau pe mine cojocul găsit în sh după ani întregi de vânat colecții noi și reduceri,

mă îmbrac gros așa cum numai în ultimii ani m-am îmbrăcat,

mă îmbrac cu haine pe care le uram în copilărie:

cojoace mari, ușor uzate,

fes,

fular,

colanți împlăniți,

mă îmbrac și teama de frig învinge teama de a arăta ridicol
— o punte se creează între copilul meu interior și mine, adulta,
trag fesul pe urechi, îmi îngrop fruntea în textura lui pufoasă pentru toți anii
în care mi-am lăsat urechile să sufere, descoperite.
Plăcerea e atunci când nu sunt pe grabă și hainele se simt okay pe piele, nu
mă pișcă, nu mă sufocă
și nici nu mă rușinez de felul în care arăt sau nu în ele.
Închid ușa, sunt okay în sâmbăta asta, nu mă mai întorc din drum, nu mai
simt nevoia să verific nimic de cinci ori,
trei etaje se simt ca unul.

Afară e frig și e ceață,
pe stradă nu e nimeni
— vis.

În căști ascult „Brividi”.
volumul e dat la maxim;
dacă ipotetic ar trece cineva pe lângă mine și ar vrea să tragă cu urechea la
ce ascult,
nu mi-ar fi rușine:

- || că ascult muzică pop cu volumul la maxim;
- || și muzica e tristă
- || iar eu par și mai tristă pentru că am lacrimi în ochi.

Nu plâng pentru că sufăr după cineva anume,
nu trebuie să fiu îndrăgostită sau proaspăt despărțită ca să:

- || să plâng;
- || să simt lucruri;
- || să am un gol în stomac;
- || să am emoții vizibile.

Pot să plâng de la prea multă frumusețe.
Pot să plâng pentru că melodia pare și mai solemnă cu toată ceața din jur și liniștea de pe stradă.
Pot să plâng pentru că simt că toamna se sfârșește,
vine frigul și odată cu el,
multă moarte.
Pot să plâng pentru că nu mai sunt pe fugă
și corpul meu se simte
relaxat.

Lacrimile se desprind de ochi și se îndreaptă lent către obraji,
linia nasului și bărbie,
după bărbie fac un salt direct în primul strat al fularului pufos.
Nasul curge și el,
se înroșește puțin și mă doare.
Îmi șterg ochii și nasul cu mâneca de la cojoc
la fel ca în copilărie,
tot fără rușine,
dar nu e chiar ca în copilărie,
nu e nici măcar ca în adolescență,
nici în copilărie și nici în adolescență nu m-aș fi simțit atât de liberă să:
 || fie auzită muzică mea;
 || să fiu văzută plângând;
 || să fiu văzută cum mă șterg de lacrimi și muci cu mâneca de la cojoc.

Calculez distanțele în melodii,
accept mai ușor trecerea timpului dacă am o coloană sonoră;
până în Parcul Național ascult „Brividi” de cinci ori,
de la intrarea în parc și până la banca de lângă lac

ascult Brividi o singură dată
și tot așa.

Mă așez pe banca de lângă lac,
nu mă plimb,
trebuie să scriu și să respir puțin mai întâi.

Scot jurnalul și scriu tot ce simt:
cum mă simt acum,
cum m-am simțit toată săptămâna,
scriu repede,
pe alocuri uit să respir,
iau o pauză,
trag aer în piept și mă întorc la scris.
Scriu până simt cum se micșorează golul din piept și presiunea,
închei intrarea în jurnal cu cinci inimioare desenate pe ultimul rând,
întotdeauna cifra cinci
doar că în sâmbăta asta, cifra cinci nu mai e simbol pentru
anxietate.

Abia după ce scriu reușesc să mă conectez la realitatea concretă:
în jur miroase a popcorn cu sare și a vată de zahăr,
lacul e plin de lișițe
pe lângă el, numai frunze.
Pozez copacii, îi pun pe story
în continuare fac cel puțin cinci lucruri în interval de numai câteva minute,
e okay,
nu mă mai pedepsesc pentru asta.

Plec spre casă când mi se strânge fața de la frig,
întotdeauna pe același drum.
Am o listă mentală cu trasee de la care nu mă abat
chiar dacă mă plictisesc de ele,
singurul lucru care se schimbă la întoarcerea spre casă
e coloana sonoră.

În sâmbăta asta ascult „Sober” de la Mahalia.

„ *Now that I am sober*
I take back what I said”

repetă Mahalia

și repet și eu după ea.

Aș vrea să iau și eu înapoi tot ce am zis,
în special „te iubesc-urile” și „da-urile”
spuse din teama de abandon.

Le iau înapoi simbolic
și e suficient.

Plăcerea este atunci când îmi revizitez trecutul și pot să mă privesc fără rușine.
Plăcerea este atunci când îmi revizitez trecutul și mai degrabă m-aș cuprinde
într-o îmbrățișare.

La mijlocul distanței dintre parc și casă se află un Lidl,
de afară pare liber,
gândul ăsta flirtează cu mine,
întru să cumpăr păstârnac pentru supă.
E plin de oameni,
nu plec,
în sâmbăta asta aglomerările nu mă mai copleșesc
atât de tare.

Până la raionul cu legume mă mișc cu greu,
sunt puțin copleșită,
dar calmă,
iau păstârnacul și mă duc spre casă să plătesc;
raionul cu decorațiuni și dulciuri de crăciun de lângă
nu îmi fură ochii
doar mă îngrijorează prezența lui în magazin,
nu e nici măcar noiembrie.

Aștept la rând,
coada e mare,
am răbdare.
Doamna de la casă scanează produse cu lacrimi în ochi,
o altă doamnă îi spune:
„Vă înțeleg. Așa este, e greu”,
i-aș spune și eu ceva, dar mă blochez,
nu știu ce să spun, în afară de „Mulțumesc”
și „Bună ziua”.

Restul de drum rămas,
îl alerg.
Urc scările la fel,
în mare grabă.
Deschid ușa,
mă dezbrac de la intrare,
las hainele pe hol
grămadă,
nu îmi place gândul ăsta,
mă întorc după ele,
le împăturesc *perfect* și le așez în coșul de rufe.

Mă schimb în hainele de casă și mă trântesc pe canapea,
mă contopesc cu ea.
Am fața încă roșie
palmele și tălpile reci.
Stau pur și simplu,
nu fac nimic,
adică încerc să nu fac nimic,
vreau doar să simt cum mi se încălzește corpul,
cum se ajustează la temperatura casei,
vreau doar să văd cum este să simți o senzație pe rând.

Mă simt ca o prăjitură de noroi,
sunt moale și nu pot sta locului,
textura mea e gelatinoasă,
mă foiesc la orice stimul și orice gând,
mă foiesc chiar și la liniștea din casă,
nu știu cât îi ia corpului să se acomodeze la ea,
dar odată ce se întâmplă
se simte mai bine ca niciodată.
Plăcerea e atunci când realizezi că în casă e liniște și e liniștea pe care ți-ai
dorit-o dintotdeauna;
liniștea nu de dinainte de furtună și conflict,
ci liniștea și atât.

Nu știu cât timp trece până mă ridic să spăl legumele pentru supă,
nu știu cât timp îmi ia să le tai în bucăți mari
inegale,
să le pun la fiert cu sare,
să spăl tocătorul și cuțitul,

să le las la scurs.

Plăcerea e atunci când gătești și nu e nimeni în jur să îți spună că nu știi să toci legumele pentru supă.

Plăcerea e atunci când te hrănești fără să te simți prost, fără să vrei să te pedepsești.

Plăcerea este atunci când te hrănești pentru că vrei să ai grijă de tine, nu să te rănești.

Îmi setez un timer pe telefon și mă întorc pe canapea,
în continuare,
nu fac nimic,
tot ce se petrece, se petrece în telefonul meu.

Un schimb de mesaje e suficient pentru a face corpul să își dorească să fie atins.
Îmi răspunzi repede,
la fel și eu,
cuvintele tale, trimise de la 3 km distanță
sunt pline de dorință & afecțiune.

Ești aproape de mine și totuși nu ne vedem,
ne plăcem, dar nu ne dăm peste cap toate planurile,
trăim acest timp liber fără să îl ocupăm pe tot fiind împreună
și e bine,
atât de bine.

Ne trimitem poze cu fețele noastre postorgasm,
avem amândox fețele roșii,
dacă am fi împreună ne-am cuprinde obrajii cu palmele și i-am săruta,
dar nu suntem azi și e okay,
știu că vom fi și împreună

și vom face sex,
acel tip de sex pe care nu l-am văzut niciodată în filmele cu care am crescut
pentru că era inexistent,
sau dacă a existat, era considerat obscen,
deci cenzurat,
de fiecare dată.

Plăcerea este atunci când suntem curiosi să ne aflăm limitele și kink-urile,
când deconstruim ce am văzut în filme
și descoperim noi feluri de a ne atinge.

Plăcerea este atunci când ne explorăm corpurile și facem toate aceste *obsce-
nități aparente*
fără rușine,
de la distanță,
prin mesaje descriptive sau f2f,
și e okay oricum.

Am încredere că e totul okay și când nu ești prin preajmă.

Am încredere că e totul okay și dacă nu sunt singura persoană care e prin
preajmă.

Plăcerea este iubirea ce poate crește într-un atașament securizant.

După patruzeci de minute opresc focul de la supă,
nu o las la răcit în oală, așa cum știu că se face,
iau polonicul și o torn în bolul cu trandafiri de la mama.

Nu știu ce înseamnă să lași o supă la răcit
oricum,

de multe ori am impresia că nu o las să se răcească nici măcar cinci minute
o mănânc așa cum e,
fierbinte
dar o mănânc încet,
încerc.

Plăcerea este atunci când reușesc să mănânc încet și conștient, fără să simt că rămân fără aer.

Plăcerea este atunci când fața mea se scaldă în aburi frumos mirositori
păstârnac,
cartof,
pătrunjel,
ceapă,
morcov
și dovlecel.

Plăcerea este atunci când după masă, mă întind și dorm puțin,
un power nap de treizeci de minute
fără vise.

Plăcerea este atunci când folosesc cuvântul plăcere cu sensuri noi,
altele decât cele pe care le-am auzit când eram mică.

Plăcerea este atunci când rostesc cuvântul plăcere cu încredere.

Plăcerea este atunci când am încredere să scriu un poem despre plăcere.

Plăcerea este atunci când realizez că sunt okay chiar dacă nu mă simt tot
timpul bine.

Plăcerea este atunci când rostesc cuvântul plăcere
doar atunci când o simt
cu adevărat.

despre IUBIRE

I.

O fată se privește în oglindă și își examinează, cu atenție, fața.

O fată se privește în oglindă pentru a examina cât este de fată și de conformă.

O fată se privește în oglindă pentru a își confirma că e reală, există. Își palpează obrajii, îi frământă, îi ciupește — simte pișcătura, există.

O fată se privește în oglindă și este, la rândul ei, o oglindă a mamei ei.

O fată se învârte în jurul stărilor mamei până amețește și cade pe covorul persan din camera ei. Mama își reglează emoțiile cu ajutorul fetei. Dacă fata plânge, mama se oprește și spune „Scuze”. „Scuze” nu înseamnă niciodată scuze cu adevărat; după două ore, fata se ridică de pe jos și începe să se învârtă din nou în jurul mamei, amețește, cade, plânge și tot așa, la nesfârșit.

Ziua se termină, fata se bagă la culcare. Dimineața, se trezește în frică: tata nu e în casă, e la câmp, taie cocenii.

O fată așteaptă temătoare să vină tata acasă, dacă întârzie, i se face puțin rău, se ascunde sub pătură.

O fată știe: dacă tata nu s-ar mai întoarce, mama, cu iubirea ei mare, ar putea mistui casa și întreaga bățătura.

O fată știe: dacă tata nu s-ar mai întoarce, ne-am transforma toți în cenușă.

Tata se întoarce de fiecare dată. Totul rămâne intact: mama, tata, fata și sora ei.

Iubirea este un sinonim pentru distrugere, distrugerea este o dovadă a iubirii — asta e prima ei lecție despre iubire. Aceea nu este iubire, dar fata crește în ea, se hrănește cu ea și o numește așa: o iubire mare în care numai unul nu poate fără celălalt, iar aceea este de fiecare dată, femeia. O iubire mare în care numai unul poate exista netulburat, în absență, iar acela e de fiecare dată, bărbatul.

II.

Grădinița, unde mă duc pe sărite: septembrie, puțin din octombrie, aprilie, mai și iunie. Nu îmi amintesc aproape nimic din lunile pe care le petrec acasă, singura amintire pe care o am e cu mine contemplând zăpada de afară și sunetul lemnelor ce ard în sobă, căldura cu miros de fum și rumeguș. Atât.

Într-o toamnă se mută la noi în sat o fată de-o seamă cu mine. E frumoasă — asta cred că e primul gând pe care îl am când o văd stând în pragul grădiniței — e frumoasă, iar eu trebuie să o protejez pentru că este prea frumoasă, ca în basme de frumoasă.

Nu mă duc la ea, îmi e rușine. O privesc din colțul în care mă așez mereu strategic, ca să nu fiu deranjată — doamna educatoare nu are cum să mă pună să fac ceva dacă stau în colțul de la geam; grădinița din sat e doar o cameră de aproape 21 m², dacă m-ar pune să fac ceva, aș deranja toți colegii.

Mama ei îi prinde mereu părul în coadă, o coadă perfectă, în formă de fundiță. Nu pare niciodată somnoroasă, vine mereu cu fața spălată corect de urdori. Aș vrea să fiu ca ea. Aș vrea să mă apropii.

După două săptămâni, face primul pas. Într-una din pauze, se strecoară printre scaune, se așază pe scaunul de lângă, îmi cuprinde fața în palme și mă șterge de urdori.

— Uite așa se face, îmi spune ea. Primesc gestul ei, nu mă feresc.

A doua zi, vine din nou la mine, face la fel.

A treia zi, își pune ghiozdănelul pe scaunul din dreapta scaunului meu. Suntem prietene.

A patra zi, suntem de nedespărțit. Mă duce mama la grădiniță, stă puțin pe hol, nu mă aude plângând, se miră și pleacă acasă liniștită.

În a cincea zi ne jucăm cu niște cuburi, A. ia un cub roșu, mi-l lipește de inelar și mă întreabă:

— Vrei să fii soția mea?

— Da, răspund eu.

Iau și eu tot un cub roșu, îl lipesc de inelarul ei și o întreb:

— Tu vrei să fii soția mea?

— Da, răspunde A.

Suntem soție și soție. Colorăm împreună, ne jucăm doar împreună; eu mănânc lipici, ea mă aplaudă; ne jucăm de-a friptea și toți colegii se strâng în jurul nostru; ea își împarte pachetul cu mine.

Un băiat vine să se joace cu noi, mă încrunt. A. îl primește să ne jucăm, eu nu vreau să mă joc cu ei. Ei continuă să se joace fără mine. În pauză, o iau pe A. la plimbare, mergem până în spatele școlii unde o strâng pe A. de mână și îi spun, furioasă:

— Doar cu mine să te joci, nu cu el.

Speriată, A. își retrage mâna din strânsoarea mea și fuge. Ne despărțim.

III.

Sunt în clasa a patra, doamna învățătoare ne-a scos afară pentru ora de sport. Nu suntem mulți: patru copii de clasa a treia, șapte de clasa a patra; învățăm toți în aceeași sală.

Afară suflă un vânt rece de început de martie, îl simt cum intră pe sub bluza de trening. Nu pot suferi frigul, încep să alerg pe terenul de fotbal. Un coleg se ia la întrecere cu mine, sunt mai rapidă decât el, câștig.

Doamnă învățătoare mă aplaudă:

— Bravo, Mădălina!

— Hăhă, o fată e mai rapidă decât tine! țipă o parte din colegi.

Colegul meu nu spune nimic, dar în pauza următoare îmi pune piedică pe hol. Toată lumea râde, eu nu. Mă ridic, mă șterg de praf, simt cum începe să clocotească furia în mine, dar sunt sigură că pot mai bine de atât — nu acționez încă. Aștept sfârșitul orelor, plănuiesc răzbunarea în liniște. În drumul spre casă, iau o bucată de balegă uscată de pe uliță și o arunc spre el. Mă înjură. O iau la fugă, nu mă prinde.

A doua zi avem inspecție, doamna învățătoare ne-a rugat să ne îmbrăcăm frumos. Mama mă îmbracă la fustă și cămașă, toată ziua stau ca pe ace. După inspecție, colegul meu îmi ridică fusta de față cu ceilalți colegi. Toată lumea râde, eu nu râd. Simt cum începe să clocotească furia, dar sunt sigură că pot mai bine de atât — nu acționez încă. Aștept sfârșitul orelor, plănuiesc răzbunarea în liniște. În drumul spre casă iau un pumn de pietricele de pe stradă și le arunc spre el. Se sperie. Mă bucur. Mai iau un pumn, de data asta pietrele sunt mai mari, niciuna nu îl atinge, din fericire. El vrea să ia un bolovan, dar îl oprește o femeie ce ne urmărea de peste gardul curții:

— Stai mă că o omori!

O iau la fugă speriată. Plâng. Ajung acasă, mama mă întreabă ce am pățit, îi povestesc printre sughituri, totul. După o oră, apare la noi la poartă mama colegului meu. După o oră de vorbit cu mama, concluzia e că fiul ei doar voia să îmi atragă atenția, mă place. Eu nu simt că lucrurile au stat așa, dar tac.

IV.

Aflu că mă place *cel mai frumos* băiat din școală. Eu nu știu dacă îl consider *cel mai frumos băiat* din școală, dar majoritatea colegelor o fac, deci și eu trebuie.

Nu fac nimic cu informația asta, dar face el. În timpul olimpiadei de română, îmi trimite un bilețel pe care a scris citeț: „Vrei să fii iubita mea?”. „Da” îi răspund eu pe spatele bilețelului.

Suntem iubit și iubită, dar nu prea ne vedem. Ne sărutăm o singură dată, după școală. Ne lipim buzele, nu simt nimic.

În vacanța de iarnă, ne mai trimitem mesaje de pe telefonul soră-mii. În ianuarie, avem o lună deja. La o săptămână după începerea școlii, aud oamenii chicotind pe holuri:

„D. a înșelat-o pe Mădălina!”

„D. a înșelat-o pe Mădălina!”

Nu fac nimic cu informația asta, e vineri, el termină orele mai devreme vinerea, nu mai era la școală, nu aveam cum să vorbesc cu el.

Mă duc acasă. Tot ce fac în weekendul ăla e să stau pe sobă și să plâng.

Să plâng și să mă feresc de ai mei.

Să plâng și să mă compar.

Fata cu care m-a înșelat arată mai bine decât mine, chiar și eu mă fâstâcesc atunci când o mai văd pe holuri și facem contact vizual. Nu sunt supărată pe ea, sunt supărată pe mine, că am acceptat să fiu iubita lui. Sunt supărată pe mine, mă gândesc că dacă aș fi arătat mai bine, nu mi s-ar fi întâmpla una ca asta.

Duminică, iubitul meu care nu mai e iubitul meu, mă sună pe numărul soră-mii, vrea să mă împace. Nu am semnal în casă, dacă aș vorbi în curte m-ar auzi mama și nu vreau, așa că o iau pe sor-meia cu mine la magazin. Vorbesc cu el tot drumul, adică el vorbește cu mine, eu nu spun prea multe.

„Îmi pare rău, te iubesc”, îmi zice la final. Nu fac nimic cu informația asta.

Luni dimineață, toate fetele mai mari vin la mine să îmi confirme că așa e, D. mă iubeste, dacă nu mă împac cu el, sunt o fraieră.

Nu mă împac cu el. Nu sunt o fraieră.

V.

Sunt în primul an de liceu, e primăvară, martie.

Sunt în primul an de liceu, e martie și e seară. Am terminat orele și am ieșit în cea mai *cool* cafenea din oraș — eu, *primul meu iubit adevărat* și încă un cuplu.

Masa noastră e plină de halbe de bere; o halbă de 500 ml costă trei lei și cincizeci de bani. Eu am băut două beri deja și simt că aș mai putea bea una. Mă duc la baie des, de fiecare dată conștientă că *primul meu iubit adevărat* mă privește. Îmi arcuiesc spatele, merg încet, cu multă grație; ai putea spune că nici nu calc pământul când pășesc, atât de grațioasă mă simt. În drumul spre masă, la fel. Mă așez pe scaun, zâmbesc, îmi arcuiesc spatele din nou și îmi trag burta înapoi.

Stăm lângă boxe și nu ne auzim foarte bine. Bașii îmi apasă în piept, gâjâiala de la muzica downloadată cu youtube converter îmi face corpul să țipe. Rezist. Îmi dau părul după ureche și simt cum îmi alunecă de pe mână brățara primită de la iubitul meu, îmi vine să țip și mai tare. Am aniversat de curând două luni și mi-a dăruit brățara asta prea mare pentru mâna mea. O port pe mâna stângă ca să nu îmi încurce scrisul, dar tot mă stresează că e mare și nu stă țeapănă, că trebuie să o port, că e urâtă și nu e genul meu de accesoriu oricum, el nici măcar nu a întrebat ce accesorii prefer, și-a asumat și atât. Rezist.

Iubitul meu îmi mângâie brațul stâng cu degetele lui lungi, mă mângâie și vorbește cu celălalt băiat despre muzică. Eu nu spun nimic, nici iubita celuilalt băiat nu spune. Ne uităm una la alta și zâmbim.

La un moment dat mă trage mai aproape de el, începe să îmi mângâie gâtul cu degetul arătător, gâtul și apoi linia urechii. Corpul meu parcă dă să simtă ceva, un val de căldură plăcut, pe care nu îl mai blochez, îl las să treacă prin tot corpul.

„Te iubesc” îmi șoptește în ureche și mici firișoare de salivă se scurg de pe buzele lui pe lobul urechii mele. Nu spun nimic, zâmbesc. Îmi șterg lobul urechii cu mâneca, subtil.

„Te iubesc” îmi repetă el, de data asta mai tare.

„Și eu te iubesc” răspund eu și îmi șterg din nou lobul urechii de salivă, subtil.

Nu îl iubesc, îl plac, dar atât. Abia recent am început să simt mici fiori când ne sărutăm. Nu îl iubesc, îl plac, dar din seara aia ne spunem „Te iubesc” în fiecare zi.

„Te iubesc” este cheia ce deschide în fața noastră un teren abrupt și mâlos ce începe să ne înghită pe amândoi, treptat.

„Te iubesc!”

„Te iubesc, nu mă părăsi!”

„Te iubesc, cum ai putut să îmi faci asta?”

„Te iubesc, cum ai putut să nu mă ascuți?”

„Te iubesc, nu pot trăi fără tine!”

„Te iubesc, cum adică nu poți face nici măcar atât pentru mine?”

„Te iubesc, dar o să plătești.”

„Te iubesc, împacă-te cu mine!”

„Te urăsc, nenorocito.”

VI.

O fată stă în fața calculatorului și își citește numele pe o listă intitulată *fete cu care nu trebuie să te combini dacă ții la reputația ta*.

O fată stă în fața calculatorului, nemișcată. Nu plânge, îi e doar frig; în rest, nimic. Nu lacrimi, nu salivă, nu puls.

Nimic.

O fată trece printr-un șoc emoțional, singură.

Iubirea este un sinonim pentru distrugere, distrugerea este o consecință a iubirii puternice și adevărate, aceea nu este iubire, dar fata crește în ea, se hrănește cu ea și o numește așa: o iubire mare în care:

numai unul are puterea de a distruge,

— băiatul,

o iubire mare în care numai una este distrusă,

— fata.

O iubire mare în care ce face băiatul nu e răzbunare, e iubire
iubire
iubire
iubire

VII.

Ne-am sărutat o vară întreagă când niciuna din noi nu avea vreun iubit.
Ne-am sărutat după toate petrecerile, în toate băile, în toate cotloanele.
Odată ne-am sărutat atât de mult încât m-au durut buzele două zile.
Odată mi-ai lăsat un semn pe gât, l-au văzut toți cunoscuții, am zis că mi l-a făcut un băiat.
Odată mi-ai spus că ești îndrăgostită de mine, eu nu am zis nimic.
Odată ai plecat la mare cu o altă fată, nu mi-ai scris un weekend întreg, am suferit, dar nu ți-am scris, am așteptat să o faci tu.
Odată i-am spus unei prietene că e foarte posibil să fiu îndrăgostită de tine, mi-a zis că nu e adevărat — era adevărat.
Odată am mers împreună într-o tabără și ne țineam de mână la fiecare masă.
Odată am mers împreună într-o tabără și am dormit, în sfârșit, împreună.
Odată am mers împreună la mare, ai adormit în poala mea, iar eu ți-am împletit părul.
Odată am mers împreună la mare și m-am uitat la tine cum dansezi cu altcineva.
Odată am mers împreună la mare și mi-ai spus că nu am deloc curaj, doar stau și aștept să mi se întâmple lucruri, am spus că nu e adevărat, dar era adevărat.
Așteptam să vii tu la mine
mereu
să mă săruți,
să vorbești cu mine,
să îmi scrii,
să mă chemi,

așteptam să nu mă mai simt *așa*,
așteptam.

VIII.

O fată stă în patul din camera ei. Încearcă să nu se miște, așa cum e, întinsă pe spate. Nu poate.

O fată stă în patul din camera ei, își ține ochii închiși și repetă pentru testul de la istorie. Printre imagini cu paginile din caiet despre bătălia de la Posada apar, din senin, imagini cu *primul ei iubit adevărat*, cu prima ei iubire puternică și adevărată.

Unii ar spune că acesta este un semn al iubirii:

dacă el apare în gândurile tale din senin,
înseamnă că și el te iubește sau se gândește la tine,
dar dacă atunci când apare în gândurile tale

corpul tău se strânge,

dar dacă gândul că el te-ar mai putea iubi

te sperie pentru că asta ar însemna că o să te caute

și tu ai vrea să nu te mai caute niciodată,

ce înseamnă?

că și tu îl iubești,

că între voi a fost iubire,

că tu ai rămas cu iubire sau cu ptsd?

IX.

Nu învățăm pentru sesiune, ne uităm la „Sex and the city” pentru a doua oară în decurs de două săptămâni.

Suntem la episodul șase din sezonul unu. Episodul se numește „Secret Sex” și noi știm deja ce urmează să se întâmple, dar nu contează, emoțiile sunt aceleași. Carrie urmează să se despartă de Mr. Big.

Are toate motivele: Mr. Big nu comunică, ea stă într-un stres perpetuu. În lipsa oricărei forme de comunicare: interpretează și performează, obosește, reprimă, izbucnește.

Este un fel anume în care discuția lor este portretizată.

Este un fel anume în care ea pare „exagerată” și „disperată” pentru lucruri „atât de mici”.

Este un fel anume acela în care el ascultă calm, nemișcat și conținut, în timp ce ea gesticulează, se împiedică, tremură nervos.

Este un fel anume acela în care el îi explică ei cum stau lucrurile din partea lui, un fel în care dă din umeri și spune:

„that s all, folks”.

Este un fel anume acela în care ea își înghite cuvintele și le ia înapoi, se întoarce în brațele lui, ușor rușinată și plină de speranță că poate relația lor e pe bune și totul a fost doar în mintea ei.

Este un fel anume acela în care el o primește în brațele lui, iertător.

Este un fel anume în care episodul ne atinge pe amândouă pentru că amândouă am experimentat

sentimentul că ceva *sigur* ne lipsește,

episodul ăsta ne atinge pe amândouă pentru că amândouă am experimentat

sentimentul că cineva vrea să ne țină ascunse,

sentimentul că suntem *exagerate* și prea *dramatice*,

sentimentul că vrem prea multe,

sentimentul că toată frământarea asta are de a face cu iubirea

pentru că iubirea pe bune e doar aceea ce te macină, te chinuie și te disperă,

pentru că iubirea pe bune e doar aceea ce te macină, te chinuie și te disperă, dacă ești femeie.

Ne îmbrățișăm puțin, cât să nu doară,

ne încurajăm una pe cealaltă,

putem mai bine de atât,

am fost mereu complete și niciodată prea mult sau prea puțin.
Putem mai bine de atât
și un prim pas îl facem în momentul în care începem să ne uităm la filme și
seriale
ce ni se adresează
pe bune.

X.

O fată stă cocoțată pe pervazul geamului din camera ei.

O fată așteaptă să o sune noul ei iubit.

O fată numără până la o sută și uită să respire pe alocuri.

Noul ei iubit ar fi trebuit să o sune de aproape o oră deja, nu îl sună înapoi.

Au trecut aproape doi ani de când a aflat ce înseamnă *iubirea puternică și adevărată*. Acum vrea să facă lucrurile bine, ca la carte.

E cu acest băiat de o lună; el e un înger, așa îi scrie într-o noapte cineva: că băiatul ăsta e un înger, iar ea ar face bine să aibă grijă de inima lui.

Are grijă. Nu îl sună înapoi când el uită să o sune; îi e rău, dar nu îi trimite mesaje pline de furie, e calmă. E bine, e liniștită. Ea nu mai e *așa*.

O sună, în sfârșit. Îi răspunde. El își cere scuze, e iunie, începe sesiunea și e mai ocupat. E în regulă, și ea este ocupată oricum, are bac. Ce nu spune ea e că în ultima oră a plâns, nu a mai citit niciun rând, nu a putut bea apă, nu a putut să se mai concentreze pe nimic din realitatea concretă, imediată.

Afară începe ploaia. Fereastra e crăpată pe jumătate, ascultă amândoi cum se izbesc picăturile de pământ. Ar putea părea romantic acest moment, dar pentru fată nu e neapărat romantic, nu e nicicum, dar ascultă ploaia cu el. În tăcere.

Printr-un al șaptelea simț ce este de fapt, hipervigilența — teama că i se poate întâmpla ceva rău din nou — află că băiatul a făcut sex cu o altă fată.

O simplă întrebare despre cum a petrecut weekendul trecut e suficientă pentru ca el să înceapă mărturisirea. Și el crede că fata are un al șaptelea simț sau poate doar vrea să fie sincer.

Un simplu răspuns e suficient, începe vertijul, pământul i se surpă de sub picioare, din nou.

Plânge mult, plânge cu sughituri. Începe să plângă și el.

„Ne despărțim”, îi spune fata.

„Nu, te rog, te iubesc”, spune el.

Așa este, nu se poate despărți de cineva ce o iubește, știe mai bine acum.

XI.

Stăm la masă în bucătărie. Ai gătit supă cremă de conopidă și cartofi dulci la cuptor, eu am curățat usturoi, am amestecat din când în când în supă și am băut mult vin.

Mâncăm în liniște, după spălăm vasele și ne întoarcem la masă, unde bem și mai mult vin.

Te uiți la mine frumos, așa cum nu te-am mai văzut să o faci. Îmi spui că ai vrut să îmi spui „Te iubesc” de trei ori până acum, dar ți-a fost frică să nu fug.

Îți spun că nu aș fi fugit, dar nici nu aș fi știut ce să răspund, pentru mine nu e momentul.

Nu spui nimic, o continuăm așa, fără „Te iubesc”.

E prima oară când nu spun „Și eu te iubesc”.

Mă simt puțin vinovată, puțin datoare, puțin inconfortabil. Nu știu cum este să nu oferi ceva înapoi, fie și declarativ. Stau cu senzația de disconfort. Nu îți întorc declarația de iubire.

Ne despărțim după câteva luni, nu mai aștept un motiv întemeiat, e suficient că nu mă mai simt bine acolo, în acea relație.

În prima săptămână sunt okay, înfloresc.

Mă trezesc din nou la șapte dimineața, citesc mult, scriu din nou în jurnal, dansez din nou, am chef să mă ating din nou.

Mă simt ca într-un film în care actrița principală face lucruri pentru ea.

Mă simt ca într-un film în care actrița principală e importantă.

Mă simt ca într-un film scris de o femeie pentru femei.
Dar nu durează mult și mi se face dor, de fapt, mi se face frică
pentru că tu nu mi-ai scris nimic,
pentru că nu știu cum e să te despart și gata,
pentru că nu știu cum să integrez că poate să îmi fie și dor de tine,
dar poate să îmi fie și bine,
pentru nu știu cum e să te despart cu calm
și să întrerupi contactul de tot
pentru o perioadă.
Te păstrez acolo,
în telefon,
nu opresc nicio notificare,
nu restricționez nimic,
nu vreau să ratez un mesaj venit de la tine.
Mesajul nu vine,
așa că noaptea, înainte de somn, încep să verific totul:

- profilul de instagram;
- facebook;
- spotify;
- letterboxd;
- goodreads,

nicio urmă de suferință,
mă panichez.
Îți dau un mesaj în care îți spun, pentru prima oară,
„Te iubesc”.
Tu îmi spui că nu mă mai iubești,
ești deja cu altcineva, oricum;
mă simt eliberată și rușinată deopotrivă,
aș vrea să șterg amintirea asta din memorie, dar aleg să nu,
despărțirile nu sunt un proces liniar și e okay.

XII.

Mă îndrăgostesc și e totul în regulă.

Mă îndrăgostesc și nu se schimbă nimic în viața mea, imediat.

Mă îndrăgostesc și noaptea, înainte de somn, mă gândesc la tine, dar pot să adorm liniștită.

Mă îndrăgostesc și dacă nu mi se răspunde imediat la mesaje, sunt okay, nu mă simt *nicicum*. *Nicum* nu înseamnă că nu simt nimic pentru celălalt, înseamnă că mă simt în siguranță cu mine.

Mă îndrăgostesc și nu vreau să ne vedem imediat.

Mă îndrăgostesc și nu vreau să rămân peste noapte de fiecare dată.

Mă îndrăgostesc și nu vreau să îmi petrec tot timpul liber cu celălalt.

Mă îndrăgostesc și pot să lucrez.

Mă îndrăgostesc și pot să citesc.

Mă îndrăgostesc și pot să exist.

Mă îndrăgostesc și e diferit pentru că ne cunoaștem limitele, nu pentru că suntem a *match made in heaven*.

Mă îndrăgostesc și relațiile romantice nu mai sunt acest spațiu al pierderii, în care trebuie să dau totul.

Nu trebuie să dau totul.

Dacă nu experimentez la fel dragostea ca partenerx mei,
e în regulă,
e totul în regulă.

XIII.

Iubește-te pe tine însăși.

Iubește-te pe tine însăși.

Nu o să te iubească nimeni dacă nu te iubești tu.

Iubește-te pe tine însăși, cea care nu te-ai simțit iubită mai mult de jumătate de viață.

Iubește-te pe tine însăși, cea care ai simțit că ești fundamental greșită mai mult de jumătate de viață, tocmai pentru că nu ai fost iubită.

Fake it til you make it,

Fake it til you make it

Nu m-am simțit niciodată mai rău ca atunci când am încercat să mă iubesc pe mine însămi.

Iubirea de sine nu este suficientă,

sunt multe goluri și multe traume și multe nedreptăți și suferințe ce nu trec cu iubirea de sine,

nu pot fi reparate astfel.

Nu o să mă iubesc pe deplin niciodată,

nu așa cum îmi vorbesc refrenele despre iubire de sine,

tot ce pot face este să fiu într-o stare de neutralitate față de mine însămi,

nu mă urăsc,

nu mă iubesc neapărat,

dar am grijă de mine

și e suficient.

XIV.

Să am o bibliotecă imensă, rafturi de cărți suspendate pe toți pereții casei.

Să îmi cumpăr cărți în fiecare zi de salariu.

Să dăruiesc cărți și să îmi fie dăruite cărți,

fără o ocazie anume.

Să lipesc post-ituri cu observații pe fiecare pagină,

să subliniez,

să găsesc post-ituri în cărțile cumpărate sau primite de la prietene,

să le citesc observațiile și să le prețuiesc.

Să vorbesc despre cărți, fără să mai simt că aș ocupa prea mult spațiu.

Să mă mai plimb măcar o dată prin Biblioteca Județeană din Buzău, așa cum era ea,

plină de literatură scrisă de bărbați,
să mai ating volumul ăla din „Valurile” de la Virginia Woolf,
acela cu copertă mov.
Să mai pot citi „O camera doar a ei” de parcă ar fi prima oară, pe fotoliul
ăla verde din sala pentru literatură universală,
Să mai pot simți o dată încântarea că am găsit și eu un nume pe acolo
ce nu mă intimidează.
Să fac o vrajă și să existe o cameră destinată doar literaturii scrise de femei,
de fapt, nu,
vreau tot spațiul,
o bibliotecă întreagă,
o bibliotecă imensă
cu fotolii la fel de mari și de confortabile ca acelea de la Biblioteca Județeană
din Buzău,
sau cu o canapea mare și confortabilă
pe care să se întindă prietenele,
să stea relaxate și să citească în tihnă
o literatură în care să se regăsească pe bune
— ăsta e visul meu.

XV.

O fată s-a întors acasă în weekend, e în primul an de facultate deja. Stă în camera ei cu laptopul în brațe, scrie.

De când a plecat de acasă, mama ei a făcut multe schimbări. Biroul ei nu mai e al ei, este acum în altă cameră, suport pentru televizorul cel vechi. Camera ei nu mai e camera ei fără birou; singura piesă de mobilier ce simte că a fost vreodată doar a ei, alături de bibliotecă verde din pal, construită de taică-su pentru ea și cărțile ei.

Camera în care a fost mutat biroul e cea mai friguroasă cameră din casă, nu are sobă. Iarna, și dacă ai vrea, tot nu ai putea rezista mai mult de o oră acolo. Biblioteca verde din pal nu e așezată tocmai rău, e pe holul de lângă camera ei, dacă vrea să ia o carte, o poate lua repede și fugi imediat în cameră la căldură. Dar nu e numai despre asta, nu e numai despre accesibilitatea imediată. Dacă ar vrea să stea să se uite la cărți, să le răsfoiască numai? Dacă ar vrea doar să le aranjeze, să le miroasă pe toate, să le ordoneze în ordinea în care le-a citit? Dacă?

Ați putea spune că lucrurile astea nu au o însemnătate prea mare, ori poate nu ați spune asta și e doar vocea mea ce își asumă, fără să vrea, că *anumite lucruri nu au însemnătate prea mare dacă ești fată*, de exemplu.

Nu vreau să cred asta, dar uneori o fac, ca un fel de automatism. Regret la câteva minute după, dar nici nu pot să mă opresc.

Nici fata nu vrea să creadă asta, dar o face de multe ori. E ușor să crezi că multe lucruri nu au însemnătate, dacă nu știi cum este să ai un spațiu care să fie doar al tău cu adevărat și odată al tău, respectat.

În momentul în care intră din nou în camera ei, se simte dată la o parte, chiar dacă poate intenția acestor schimbări nu a fost asta — să fie ea dată afară din spațiul pe care a încercat să îl facă cât mai al ei — așa se simte. Își găsește un loc nou, undeva în colțul patului, își improvizează un fotoliu din perne, se adaptează.

Odată așezată pe fotoliu, începe să scrie un poem de despărțire. Scrie repede, ca într-un fel de transă, uită să respire pe alocuri. Nu ia pauze, îi e teamă că dacă ar lua o pauză, i-ar scăpa ceva, iar ea vrea să spună totul, așa cum s-a întâmplat. Și spune totul, cu multă forță și furie.

Scrisul ei se transformă într-o despărțire mare, îmbracă forma unui șir lung de memorări ale nedreptăților pe care atunci când le citește cu voce tare, plânge.

Nu își dă seama când se adună zecile de pagini. Nu își dă seama când trece timpul. Uneori simte că timpul se mișcă greu, ca atunci când era mică, alteori simte că se mișcă prea repede și ea nu e niciodată prezentă.

Nu își dă seama când se întâmplă lucruri în jurul ei. Uneori golul e atât de mare, nici nu își poate imagina că se mai pot întâmpla lucruri vreodată, dacă s-au întâmplat vreodată – peste memoria ei se așază, ca un fel de membrană protectoare, fragmentarea.

În anii următori, fata trăiește într-un fel de stare intermediară — nu se mișcă, nu stă pe loc, nu e prezentă, dar respiră

într-un loc sigur

departe de tot ceea ce e rău și poate fi rău,

departe de tot ceea ce rău și poate fi bun,

departe de tot ceea ce e bun și poate fi foarte bun.

La un moment dat, din locul ăsta sigur se desprinde o potecă,

fata se uită nedumerită,

nu înțelege care e treaba,

e precaută.

Privește poteca asta o vreme: e netedă, fără dâmburi, fără gropi,

pare sigură,

pornește deci spre ea.

Pașii domoli și reținuți se transformă pe parcurs

în pași domoli și siguri

pentru că la scurt timp află că nu e singura care străbate poteca asta,

nu e singură în călătoria asta.

Realizarea asta o eliberează,

corpul i se relaxează

și începe să danseze,

să alerge,

să cânte,

să fie curioasă cum nu a mai fost de mult.
Sentimentul ăsta de eliberare nu vine singur,
vine și cu multă grijă deopotrivă:
față de călătorie,
față de drum și ce lasă în urmă,
față de cele ce au creat această potecă în momente în care părea imposibil
ca un astfel de drum să existe,
față de cele ce au pavat drumul ăsta înaintea ei,
față de cele ce îi sunt alături, camarade de drum,
față de cele ce nu îi sunt încă alături,
dar îi vor fi
cândva.

A privi altfel e un proces ce presupune multe exerciții și multă practică:
în relația cu tine însuși, cu familia, în relațiile tale romantice și platonice, în
relațiile cu tot ce ne înconjoară.

A te privi altfel înseamnă să te desprinzi, să te desparți de felul în care ai
fost obișnuită să te privești.

A te privi altfel înseamnă să te desprinzi, să te desparți de felul în care ai
fost obișnuită să scrii despre tine,

să te desprinzi,

să te desparți,

dar să nu uiți felul în care ai fost obișnuită să scrii despre tine,

să nu te mai întorci la acest fel de a scrie,

să continui să scrii cu gândul la tine,

pentru tine,

pentru celelalte persoane care nu ești tu,

să continui să scrii pentru autoreprezentare,

pentru recuperare,

să spui totul.

Note

AUTOPORTRET este poemul ce a dat naștere acestui volum; el a pornit ca un exercițiu sugerat de Medeea Iancu; și își propunea să mă ajute să scriu despre mine, cu gândul la mine. În scrierea acestui poem am fost inspirată de eseu „De la sinele în oglindă la oglinda sinelui – un pelerinaj feminist” scris de Alina Soare și publicat în CUTRA. O altă sursă de inspirație a fost volumul de eseuri „Feluri de a vedea”, scrise de John Berger. Poemul citează din volumul „Istoria României în texte” coordonat de Bogdan Murgescu.

CÂNTEC NOCTURN citează din jurnalul lui Neli Cornea, „Însemnări din vremea războiului: (jurnal), publicat în anul 1918; jurnalul nu a mai fost republicat fizic, a rămas în arhive și poate fi consultat și online, pe site-ul BCU Cluj.

CÂNTECUL COPILĂRIEI citează cerința primită anul trecut la Evaluarea Națională; de asemenea citează din cartea Nicoletei Roman, „Femei onoare și păcat în Valahia secolului al XIX-lea”;

CÂNTECUL VIRGINITĂȚII citează din cartea Constanței Vintilă-Ghițulescu „În șalvari și cu ișlic. Biserică, sexualitate, căsătorie și divorț în Țara Românească a secolului al XVIII-lea”.

CÂNTEC DESPRE FAMILIE citează cerințe din Manualul de Istorie pentru clasa a IV-a de la Editura Art Klett.

despre GENERAȚII a fost inspirat de poemele *Dac-aș fi poet*, *Dați-mi mie cuvintele* și *dac-aș fi poet (2)* din volumul „poame divine” scris de Bianca Ela; de asemenea, definițiile despre generații au fost preluate din Dex.

despre PLĂCERE citează din „The technology of orgasm” de la Rachel Maines.

Întregul volum este influențat de munca și creațiile: Medeei Iancu, Carmen Maria Machado, Olivia Laing, Nóra Ugron, Sașa Zare, Ocean Vuong, Iuliana Lungu, Ada Eliane, Bianca Ela, Ileana Negrea, Laura Sandu, Virginia Woolf, Alexandru Adam, Oana Ciobanu, Maria Martelli.

Mulțumesc Ileana Negrea pentru încurajările de la început și pentru grijă. Să simt că aparțin și sunt văzută, a fost un sentiment pe care nu îl credeam posibil, deși mi-am dorit dintotdeauna.

Mulțumesc fiecărei persoane din Cenaclul X, nu a fost niciodată mai ușor să citesc un poem cu voce tare.

Mulțumesc Iulia Militaru pentru încredere, pentru răbdarea pe care ai avut-o în tot acest proces de editare.

Mulțumesc Tudor și Cami pentru că ați ascultat, timp de aproape un an, mesaje vocale despre manuscris, lungi cât un podcast.

Mulțumesc Medeei Iancu pentru timp, pentru răbdare și pentru toată munca depusă în editarea acestui manuscris. Discuțiile purtate în toate aceste luni vor rămâne cu mine mereu. Feedback-ul blând și atenția ta au ajutat acest manuscris să crească, să prindă încredere pentru a ieși în lume.

